

PILOS EVA!
KÖNYVTÁRA

GO-GO GIRL

ÉS A
LOPOTT
EKKO

LILIANA HART

LILIANA HART

GO-GO GIRL

ÉS A LOPOTT
ÉKKŐ

(Go-go girl sorozat, 2. rész)

A fordítás alapjául szolgáló mű:

Whiskey Sour by Liliana Hart

Copyright © 2012 by Liliana Hart

Originally published by Createspace

FORDÍTOTTA: LAMI JULI

Copyright © 2012 by Liliana Hart Hungarian translation © Lami Juli, 2015

© Erawan Könyvkiadó, 2015

Prológus

Matt Savage nem más, mint kilencven kilónyi színizom. Ebben biztos vagyok, ugyanis épp nekinyom a falnak a Marriott egyik lakosztályának szűkös gardróbszekrényében. Komolyan mondom, ennek a pasinak az izmain is izmok nőttek, és gyanítom, hogy az nem a pisztolya, ami épp a hasamba fúródik.

A szekrényajtó széleinél halovány fény szűrődik be, a szeme fekete tűzként ragyog ki sötét arcából. Származását tekintve ötven százalékban bennszülött amerikai, de valójában száz százalékig maga a nyers szexualitás. Arcát mintha Michelangelo faragta volna: arccsontja kiemelkedik, orra tökéletesen szimmetrikus, ajkai teltek. Mindössze egy fehér kis sebhely az állán, ami elválasztja a túlzott tökéletességtől.

Említettem már, hogy mindössze két falatnyi csipke van rajtam, és épp hogy eltakarják legintimebb testtájaimat?

Ha most nem lenne egy szitává lőtt holttest alig három méterre tőlem, akkor kimondottan morális vészhelyzetben lennék.

A nevem Addison Holmes, és a morális vészhelyzetek nem ismeretlenek számomra. A holttestek sem. És most épp nem élvezetből kapkodom a levegőt, hanem valóban oxigénhez akarok jutni. Az a baj, hogy jelen pillanatban túl sok pasi van az életemben. Ha nem így lenne, biztos tudnám, mit csináljak.

Az ájulás szélén vagyok, úgyhogy felmerül bennem a kérdés, hogy melyik lenne jobb: ha Savage megcsókolna, vagy ha szívmasszázszt alkalmazna rajtam.

– Nyugi – súgja a fülembe. – És állj készen, ha mozdulni kell. Valaki van a szobában.

Még jobban a falhoz nyom, testével védi az enyémet, majd előveszi a pisztolyát, és a szekrényajtó felé céloz. Olyan erősen harapok az ajkamba, hogy a vér ízét ismerem fel a számban, miközben egészen jó érzéssel tölt el, hogy a másik karjával átölel. Hozzá simulok, talán kicsit túl könnyen is,

de ezen majd később gondolkozom el. Talán amikor lesz rajtam ruha.

Hallom, ahogy csörömpöl az üveg, miközben valaki utat tör magának a szobában. Majd néma csend áll be, és biztosra veszem, hogy bárki legyen is odakint, pontosan a szekrényajtó túloldalán van. Savage és én egyként tartjuk vissza a lélegzetünket, ahogy fordul a kilincs.

Hirtelen fényárban úszik a szekrény, én pedig erősen összezárom a szemem, ugyanis semmi kedvem testközelből végignézni a saját haláloamat. Várom, hogy ropogni kezdjenek a fegyverek és lövedék fúródjon a bőrömbe, azonban továbbra is feszült csend honol.

Résnyire kinyitom a szemem, amit azonnal meg is bánok. Nick Dempsey áll az ajtóban, fegyverét Savage-ra fogja, miközben találkozik a tekintetünk. Bűntudat önti el az egész lényemet. Hiszen szinte meztelenül vagyok egy szekrényben a pasival, akit Nick már egyszer megfenyegetett, hogy megfosztja a golyóitól. Egy apró véletlen folytán most pont ennek a pasinak a dereka köré fonódik a lábam, és azonnal látom Nick arcán, hogy rosszul rakja össze a képet.

– Ez nem az, aminek látszik – hebegek. – Esküszöm.

– Jézusom, milyen ismerősen csengenek ezek a szavak. – Hangja durva, száját összeszorítja. Ez az a száj, ami ha hozzám

ér, azonnal pitiző pudlivá változom. – Tartsd észben, hogy a bosszú hidegen tálalva a legjobb, édesem.

Ha szemmel ölni lehetne, én már rég a koporsó fenekén feküdnék. Nicknek és nekem idáig is elég göröngyös volt az utunk, és ahogy a jelen helyzetből meg lehet ítélni, ez a jövőben sem lesz másképp.

Nick aztán tudja, hogyan kell folyamatosan fenntartani a feszültséget. Pedig én tényleg nem akartam szíven szúrni. Egyszerűen csak beleszaladtam egy karddal. Esküszöm.

Első fejezet

Szerda – Egy héttel korábban

A legtöbb bűnöző full idióta. Legalábbis az én tapasztalataim szerint. Ez alól III. Walter Winthrop, akit a barátai csak Noogey-nak hívnak, sem kivétel.

Épp a Lone Ranger lakókocsiparkban gubbasztok a szemétkerakó mögött, és próbálok nem foglalkozni a legyekkel, amelyek a többnapos hamburgerpapírok és koszos pelenkák körül hemzsegek. Ahogy nézem a két különböző papírt, és alig tudom megállapítani, melyik melyik, újfent elhatározom, hogy minél előbb kiváltom a fogamzásgátló tablettámat. Nem mintha olyan sokat szexelnék mostanában, de jobb az elővigyázatosság. Nem állok készen a felelős gyerekvállalásra. Magamért is alig tudok felelősséget vállalni.

A savannah-i nyár nem kegyelmez, különösen azoknak nem, akiknek gyenge a szívük. Még reggel nyolc sincs, de a forróság máris mintha hömpölyögne az aszfalton a lábam alatt. A papucsom talpa majd' megsül, a hajam pedig bebongyorodik a súlyos Celsiusoktól.

A levegő sűrű és ragacsosan párás, meg sem mozdul. A fák lombjait meg sem érinti a szellő. Legalább húsz perce nem hallok madárcsicsergést. Meggyőződése, hogy mind elpusztult. Azt nem tudnám megmondani, hogy a melegtől vagy a bűztől.

A Lone Ranger lakókocsipark Savannah északnyugati oldalán terül el, alaposan elrejtve a turisták szeme elől, nehogy véletlenül

felfedezzék, hogy a történelmi városnak bizony nem minden pontja festménybe illő. A lakókocsik egy salakos területen parkolnak, egyetlen fűszálat sem látok a környéken. Csak szemetet és salakot. A kocsik elhelyezkedésében nincs semmiféle rendszer, úgy fest az egész, mint egy hatalmas patchwork takaró ólomból és rozsdából. Mindenhol szemeteszacskók és kiszuperált autóalkatrészek hevernek.

Nincs más választásom, mint elbújni a szeméttároló mögött. A terep

majdnem teljesen belátható, és a fák közé nincs az az isten, hogy bemenjek, ugyanis még mindig elevenen él bennem az élmény, amikor tizenkét éves koromban egy sátorozás alkalmával besurrant egy kígyó a blúzom alá.

Olyan helyeken csorog rajtam az izzadság, amelyeket legjobb, ha nem is nevezek meg, és kezd gyanús szagot árasztani a testem. Már az is hatalmas erőfeszítésembe kerül, hogy felemeljem a Nikon fényképezőt, amit a kezemben tartok. Ha egyszer kézre kerítem Noogey Winthropot, ezt leverem rajta, az biztos.

Hat hónappal ezelőtt Noogey élte a maga fényűző életét. Volt egy villája Miami-ban, egy kétszáz éves ültetvénye Savannah-ban, és még három otthona a világ különböző pontjain. Méregdrága kocsikkal furikázott, és vagyonokért vásárolt ékszereket a szeretőjének. Tele volt részvényekkel és kötvényekkel, dübörögtek a vállalkozásai, és épp megkapta az engedélyt a NASA-tól, hogy halála esetén a hamvait az űrben szórják szét. A dolgok azonban egyszer csak megváltoztak.

Noogey felesége rájött, hogy a férjének szeretője van, beadta a válókeresetet, és eltökélte, hogy mindennek elveszi a felét, amire meg is volt az esélye, tekintve, hogy nem írtak házassági

szerződést. Három gyerekük van, a legkisebb 12, a legnagyobb 17 éves, és Mrs. Winthrop azt akarja, hogy a férje fizessen. Igaza is van. Véleményem szerint Noogey hálát adhat az égnek, hogy a felesége nem csapta el egy kocsi-val, vagy nem küldte rá Lorena

Bobbitot.

Sajnos azonban a vagyonelosztás nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket. A pasi vállalkozásai hirtelen nem termeltek profitot, a kocsikra jelzálog került, és adóssága a nettó vagyona duplájára nőtt.

Rossz nyelvek szerint Noogey offshore számlákra menekítette a pénzét, a felesége pedig felbérelt minket, hogy ezt be is bizonyítsuk. A munkám egyszerűnek tűnik: bizonyítékot kell találnom arra vonatkozóan, hogy Walter Noogey Winthrop most is ugyanúgy költekezik. Azonban azt az elmúlt néhány hónapban megtanultam, hogy a dolgok soha nem olyan

egyszerűek, mint amilyennek tűnnek. Legalábbis amikor rólam van szó.

Noogey igazi kemény dió, akik képes volt a szeretőjével a lakókocsiparkba költözni, hogy elég meggyőző legyen. Be kell vallanom, engem szinte meg is győztek. Itt alapból olyan bűz van, hogy tíz perc után én azt a bűncselekményt is beismerném, amelyet el sem követtem.

A megfigyelő pontból tökéletes rálátásom nyílik Noogey lakókocsijára, és máris lövök néhány jó fotót róla. A kilincs bizonytalanul lóg az ajtón, amelynek az alján tátong egy lyuk. A parkolóhelyük üres, leszámítva egy romos furgont, aminek hiányzik a lökhárítója, valamint egy túlméretezett szélkakast, ami úgy néz ki, mintha most pottyant volna le a tetőről.

Tudom, hogy Noogey nincs otthon. Kate McClean, aki a legjobb barátnőm és egyben főnököm a McClean Nyomozóirodánál, értesített, hogy Noogey egy korai géppel a Kajmán-szigetekre távozott, viszont nem vitte magával aktuális szeretőjét, Marika Dubois-t.

Előveszem a telefonom és tárcsázom Kate-et, annak reményében, hogy azonnal szüksége van rám az irodában, és ad valami új megbízást ehelyett. Valamit, ami egy fokkal higiénikusabb. Vagy amiben szerepel egy szexi pucér férfi is.

– Ez a meló pokoli – mondom neki köszönés helyett. – Kénytelen leszek fertőtlenítőben fürödni, hogy megszabaduljak ettől a szagtól.

– Azt mondják, jót tesz a bőrnek. Mint az arzén. Mi újság

Noogey-val?

Ha esetleg némi szimpátiát vártam, Kate a legrosszabb választás, akit tárcsázhattam. Általában elég jól kiegészítjük egymást. És hajlamos vagyok a drámázásra, ő viszont két lábbal a földön áll, és a legtöbb helyzetben képes engem is visszarántani a valóságba. Én viszont szeretem azt hinni, hogy csempészek némi kalandot Kate életébe. És mindig előállok valami házi sütivel, amikor úgy érzem, borul az egyensúly.

– Noogey elment, és a csajnak sincs se híre, se hamva.

– Ott kell lennie – feleli Kate. – Azt beszélik, külön pénzt követel a

kellemetlenségek miatt. Muszáj közelebb menned. Nézd meg, nem tudsz-e fotózni az ablakból. Lefogadom, hogy a konténer belülről igazi palota.

– Hát persze, főnök – felelem, és közben a szememet forgatom.

– Már megyek is, és megnézem, hogy a kamera röntgensugarai

képesek-e áthatolni az ablakot borító mocskon. Biztos nem fog senki észrevenni ezen a verőfényes napon.

– Ezt már szeretem. Biztos vagyok benne, hogy ki fogsz találni valamit, ha ki kell magad mentened a helyzetből.

Hitetlenkedve köpök egyet, miközben Kate leteszi a telefont, aztán ahogy felállok, hogy visszategyem a mobilt a zsebembe, érzem, hogy valami széttrancsírozódik a talpam alatt.

Sóhajtok egy nagyot, sőt, ha nem lennék dehidratálva, el is sírnám magam. – Még jó, hogy csak egy hamburgeres papír, nem koszos pelenka – állapítom meg. Mindig képes vagyok a dolgok pozitív oldalát nézni. Én már csak ilyen vagyok.

Előveszem Noogey aktáját a hátizsákomból és átlapozom, hátha megvilágosodom, hogyan lehetne Marika Dubois-t előcsalni rejtekéből.

Marika egykor modellkedett, és lételeme volt a kényelem. Semmi kétségem sincs afelől, hogy Noogey azzal vette rá, tartson ki mellette, hogy milliókat ígért neki az eltüntetett vagyonból. Egy olyan nő, mint Marika, sosem tenné ki magát ilyesminek, ha nem érezné, hogy megéri neki.

Az akta hátuljában ott vannak Marika ismerősei ábécésorrendben. Kate aztán hatékony munkaerő. Eszembe jut egy ötlet, és randomszerűen kiválasztok egy nevet. A találékonyságom néha még engem is meglep.

Előveszem a telefont és tárcsázom Marika mobilszámát, miközben még jobban elbújok a szeméttároló mögött, nehogy valami minden lében kanál szomszéd miatt gyanút fogjon a célszemély.

– Igen? – vakkant bele a telefonba, francia akcentusán hallatszik, hogy

ingerült.

– Marika, édesem! Ezer éve – hebegem, és próbálok nem öklendezni, amikor valami különösen rettenetes szag csapja meg az orrom.

– Ki asz? – Próbálok feldolgozni, hogy képtelen „z” hangot mondani. – Esz egy magántelefonszám.

– Honey Rhodes vagyok. – Próbálok teljesen normálisan beszélni, tekintve, hogy az akta szerint Honey helyi lakos. – Ne mondd, hogy nem ismered meg a hangom. Az teljesen kikészítene.

– Aszt hittem, rehábbon vagy. Hónapok óta nem hallottam rólad.

A szememet forgatom, próbálok értelmezni a szavait, és átkozom a percet, amikor spanyolra mentem francia helyett. De a helyemben minden tinilány ezt tette volna. A gimnáziumi spanyoltanár úgy nézett ki, mint Ricky Martin, és kizárólag feszülős pólót viselt. A róla gyártott fantáziáim sok nehéz pillanaton átsegítettek a középiskolában.

Pörögnek a gondolataim, próbálok kitalálni, mit is kezdhetnék ezzel a rehabos információval. – Pár napja jöttem vissza – mondom drámai sóhaj kíséretében. – Szükségem volt egy kis időre. Néha nagyon sok tud lenni az a rengeteg parti. Úgy gondoltam, a rehab olyan hely, ahol senki nem fog zavarni.

– Akkor asz nem igaz, ami az újságokban volt? Hogy kokaint szívtál, és belehajtottál egy medencébe a Ferrarival?

Anyám! Hogy voltam képes kiválasztani a listából pont azt, akinek meggyűlt a baja a törvénnel?!

– Az félreértés volt – ellenkezem. – De ennyit rólam. Hála az égnek, a bőrömet mintha kicserélték volna a rehabon. Csaphatnánk egy közös kényeztető napot a spában és egy kis

shoppingolást. Tartozunk annyival a pasijainknak, hogy dögösek vagyunk, nemde?

Nagyon remélem, hogy nem túloztam el a dolgot, de hirtelen nem jutott

eszembe más, mint Paris Hilton és Kim Kardashian, így hát megpróbáltam az ő sekélyességükből és ürességükből inspirációt meríteni a karakterem számára.

– Nekem most nem szabad vásárolnom – feleli Marika. – Nekünk most szegénynek kell lennünk egy ideig. A kormány figyeli a kiadásainkat.

Együtt érzően felsóhajtok, és próbálok minden gunyoros hanglejtést kiirtani a mondandómból. – Ó, édesem. Majd én fizetek. Biztos vagyok benne, hogy neked még nálam is nagyobb szükséged van egy kis kényeztetésre. Elképzelni sem tudom, milyen lehet úgy élni, mint a szegények.

– Nagyon nehéz – helyesel Marika. – A szegényeknek semmijük sincs. Se szexi kocsí, se jakuzzi. Se testradír, se shopping. Gyászos élet. Alig várom, hogy újra mienk legyen a pénzünk.

Erős késztetést érzek, hogy berontsak az ajtaján, és fojtogatni kezdjem a szegényekre tett megjegyzései miatt, azonban kivételesen a professzionális énem tör elő, és felírom az akta margójára, hogy Noogey és a csaj hamarosan hozzájutnak a pénzükhöz.

– Ez borzalmas – sopánkodom. – És még mennyi ideig kell így élnetek?

– Aszt hiszem, már nem sokáig. Walter megígérte, hogy a hónap végén Rióban fogunk pezsgőzni.

– Jaj, neked tényleg szükséged van egy napra a spában. Nem mehetsz ki Rióba úgy, hogy még az orrodban van a nyomor szaga.

– Igazad van. Találkozzunk fél óra múlva a Green Doorban. Marika köszönés nélkül leteszi a telefont, én pedig

visszamegyek a szeméttároló széléhez, hogy jobban lássam, mi történik. A riói útról értesíteni kell a hatóságokat. A bíró nem vonta be Noogey útlevelét, ugyanis az ügyvédje meggyőzte, hogy a pasinak muszáj néhány külföldi ügyféllel személyesen tartani a kapcsolatot, ez a kis adalék azonban valószínűleg majd változtat ezen.

Elmosolyodom, amikor meglátom Marikát kitipegni az ajtón egy

parányi sortban, amely láttatni engedi hosszú, barna combjait. Hosszú szőke haja lófarokba fogva, melleit mindössze egy nyakba kötős lila felső fedi. További kiegészítőit egy pár pántos túsarkú és a táskájából kikandikáló Yorkshire terrier képezi. Látom az arcán az undort, miközben a tragacs felé tipeg.

Hányingerem van ettől a nőtől. Ez a legszánalmasabb kísérlet, amit valaha láttam, hogy valaki szegénynek tettesse magát. Marika belerúg egyet a kerékbe, majd egy olyat káromkodik, hogy egy kocsis elbújna mellette szégyenében. Rázoomolok a fényképezővel arra a kötömbre, ami a gyűrűsujját díszíti, és csinálok pár képet a gyémántról. Legalább tűzkarátosnak gondolom, de mivel a jobb kezén viseli, nem lehet eljegyzési gyűrű. Ha Noogey és Marika tényleg a csőd szélén állnának, azt a gyűrűt már rég eladták volna.

Marika tolatni kezd, csikorognak a kerekek, miközben kihajt a lakókocsiparkból. Legalább öt percet várok, mire elő merek jönni a szeméttároló mögül. Brutálisan tűz a nap, érzem, hogy a

nyakam és az orrom máris leégett. Fagyira, egy palack vízre és egy kiadós zuhanyra van szükségem. Pont ebben a sorrendben.

A környező lakókocsik csendesnek tűnnek, miközben közelítek Noogey-ék felé, a legtöbb lakó kora reggel elment dolgozni. A lógó kilincs és a bejáratí ajtón lévő lyuk szép kis elterelés, tekintve, hogy az ajtón, ami szupervastag, két külön retesz van. Az ablakok dupla üvegből készültek, és szinte biztos vagyok benne, hogy tele vannak riasztóval. Csupa mocskok, és a biztonság kedvéért egy fekete öntapadó fólia is borítja, nehogy be lehessen látni. Noogey-nak rejtegetni valója van, ez teljesen egyértelmű.

Körbejárom a lakókocsit, és találok egy leamortizált kutyaólat a hátsó lépcsőnél. Óvatosan az ablak alá vonszolom, és felmászom a tetejére. Megkapaszkodom a párkányban, és próbálok úgy egyensúlyozni a két lábammal, hogy ne szakadjon be alattam. Zakatol a szívem és egész testemet előnti az adrenalin, miközben a fejem fölé emelem a gépet. Nincs másra szükségem, mint egyetlen gyenge pontra ebben a biztonsági rendszerben, és részemről végeztem is. Lehet, hogy a kamera lát valamit,

amit én nem. Elkezdek kattogatni, miközben az ól egyre gyanúsabban kezd viselkedni alattam. Alig bírom tartani az egyensúlyomat.

Épp elhatározom, hogy leszálok és megpróbálkozom egy másik ablakkal, amikor nekicsapódik az üvegnek egy vérszomjas fenevad pofája. Tűéles fogai vannak és szinte habzik a szája.

Felsikoltok, amikor az ól összeomlik. Próbálom védelmezni a fényképezőt, miközben az aszfaltra esem. Hatalmas puffanással a hátamra érkezem, nem kapok levegőt. Valami éles dolog

fúródott a lábamba, de azt szinte észre sem veszem. Most a legfontosabb, hogy újra kapjak levegőt.

– Aúúú – szakad fel belőlem.

Az acsarkodás egyre intenzívebb, az ablak folyamatosan rázkódik, miközben a fenevad újra és újra nekiveti magát. Ha ez kutya, akkor olyan fajta, amelyet még életemben nem láttam. Maximum Cujót a Stephen King-horrorban.

Fájdalmak közt kapkodom a levegőt, és közben megpróbálok a tenyeremre és a térdemre támaszkodni. Félve nézek körbe, és csak remélni merem, senki nem látta ezt a katasztrófát. Pedig egész sokat fejlődtem a munkámban az elmúlt néhány hónapban, azonban ez az én esetemben nem jelent túl sokat. Volt honnan...

A fenevad még mindig az ablakhoz veri magát, úgy tombol. Betartok neki, mert ettől jobban érzem magam, majd megfordulok, és az autóm felé veszem az irányt, amit nagyjából száz méterre parkoltam le a mocsaras terület melletti árkos részen. Lüktet a lábam, ahogy megyek, és vér csorog a nadrágom szárából. Még jó, hogy nemrég kaptam tetanuszt.

A kutya őrjöngése váratlanul egy pillanat alatt abbamarad, én pedig megkönnyebbülten sóhajtok fel. Nyugalmam azonban tiszavirág-életű, ugyanis a következő pillanatban hatalmas csattanást hallok az ajtó felől. Ez a szörnyeteg nemhogy nem adja fel, de még egyre jobban be is hergeli magát.

Sajnálkozva csóválom a fejem, hogy lehet egy kutya ilyen hülye, és csak megyek a kocsim felé. A lakókocsi ajtaja pont olyan erős anyagból készült, mint az ablak, úgyhogy kizárt, hogy a kutya átszakítja. Most már teljesen biztos, hogy Noogey rejteget valamit abban a lakókocsiban.

Hallok egy ugatást, aztán néma csend áll be. Először azt gondolom, a kutya véletlenül kiütötte magát, aztán viszont egy másfajta nesz üti meg a fülem. Pont olyan, mintha egy konzervdobozt nyitna ki valaki.

– Ó, basszus! – mormogom, miközben tágra nyitom a szemem, mert rájövök, mit csinál az a szörnyeteg. Lehet, hogy nem is olyan hülye, mint gondoltam.

Lehet, hogy a lakókocsi ablaka és ajtaja bombabiztos, maga a lakókocsi azonban nem. Odabent egy rémisztő fogsor tépi darabokra a szigetelést és a műanyag burkolatot. Rángatózik a lakókocsi, kívülről pont úgy fest a látvány, mint amikor az a bizonyos alien elő akart törni Sigourney Weaver testéből.

Rohanni kezdek, a rettegés és az adrenalin szinte elmulasztja a fájdalmaimat, és hátra se nézek, amikor fémes csörömpölést hallok. A hisztérikus ugatás és hörgés ijesztő tempóban közelít felém. Megpillantom a kocsimat – a százéves fehér Volvót, amivel már legalább 400 ezer kilométert mentek.

Az ablakokat lehúzva hagytam, mert nem működik a légkondi, és elegendem van abból, hogy a szanaszét szakadt bőrülésem folyton megsül a fenekem. Soha életemben nem voltam ilyen boldog a kocsim látványától. Fejjel előre bevetem magam az ülésre, majd gyorsan visszafordulok, hogy felhúzzam az ablakot, pontosan abban a pillanatban, amikor a fenevad nekicsapódik a kocsi oldalának.

Most, hogy teljes valójában látom a lényt, egészen más látványt nyújt, mint amikor odabent tombolt. Ez akkora, mint egy ló, és masszív, mint egy tank. Fekete bundáján barna és szürke foltok vannak, mancsa akkora, mint egy tányér. Bizton állíthatom, hogy nincs ivartalanítva, tekintve, hogy közeliől látom, ahogy a

motorháztetőn terpeszt, és szanaszét cincálja az oldalsó tükröt, miközben be akar törni a kocsi belsejébe.

Taktikát vált, és most az anyósülés felőli ajtót támadja. Be vagyok zárva egy Volvóba, mozdulni sem bírok a félelemtől. Nyál és takony borítja a kocsi ablakait, és semmi mást nem látok, mint egy csattogó állkapcsot és egy fekete, villódzó szempárt, amivel korábban csak a legdurvább rémálmaimban találkoztam. Remeg a kezem, miközben próbálom előbányászni a kulcsot a zsebemből, és háromszor futok neki, mire sikerül beillesztenem a kulcslyukba.

A kocsi beindul, én pedig padlógázt adok, a kerekek csikorognak, és hatalmas porfelhőt kavarak. Amikor belenézek a visszapillantóba, látom, hogy a szörnyeteg még mindig ott áll, ahol hagytam, és mereven bámulja a kocsit. Amilyen a szerencsém, még a rendszámot is megjegyzi.

Lehúzom az ablakot, hogy kieresszem a forróságot, és megállapítom, hogy szükségem van egy sörre. Vagy többre. Sajnos Savannah környékén egyetlen autósöröző sincsen. Viszont nem vagyok olyan állapotban, hogy besétáljak egy bárba.

Marad a fagy.

Isten áldja a Dairy Queent. A második oreóskehellyel is végzek, mire leparkolok a McClean Magánnyomozó Iroda előtt.

Kate egy saroképületet vett meg a Telfair térrel szemközt. A háromemeletes téglaház minden szabad felületén borostyán burjánzik, akárcsak Savannah-ban mindenhol, és fűzfák tartják árnyékban, amelyek mintha az idők kezdete óta ott állnának.

Arra még tisztán emlékszem, hogy leállítom a kocsit és kiszállok belőle anélkül, hogy pofára esnék az aszfalton. Aztán gyorsan sápadni kezdek. Lehet, hogy az adrenalin, lehet, hogy a vérveszteség miatt, de abban biztos vagyok, hogy ha még egy percet el kell töltenem ebben a hőségben, akkor úgy kell majd felkaparni a földről, mint az odaégett tojást a serpenyőből.

Próbálok minél jobban koncentrálni, hogy egymás után tegyem a lábaimat, míg a bejárati üvegajtóhoz nem érek. Megcsap a hűvös levegő, amikor bejutok az épületbe, csukott szemmel állok az ajtóban, hogy egy kicsit élvezzem.

Az ügynökség úgy néz ki, mint egy kényelmes otthon. A bejárati ajtó jó nagy. Melegen aranyló csempék futnak átlósan a padlón, rajtuk színben hozzáillő szőnyeg terül el. A falakat halványabb aranyra festették. A kandalló előtt, amit soha, de soha nem használtak, egy bőrkanapé és két ugyanolyan szék várja a vendégeket. A terem közepén egy masszív diófa asztal áll. Emögött foglal helyet az a személy, aki vasökölrel védelmezi az iroda szentélyét.

Lucy Kim tulajdonképpen a nyomozóiroda titkárnője. Nekem azonban van egy olyan érzésem, hogy ez csak az álca, valójában inkább nindzsa vagy vámpír. Ez persze csupán feltételezés. Körülbelül 162 centi magas lehet – néhány centivel alacsonyabb nálam –, a tartása azonban olyan merev, hogy sokkal magasabbnak hat. Igazi egzotikus szépség – ázsiai és amerikai származása a lehető legszebb kombinációban forr össze. Fényes fekete haja a derekáig ér.

Már jó néhány hónapja itt dolgozom, de még egyszer sem véltem felfedezni bármiféle érzelmet az arcán. Én már

elkönyveltem magamban, hogy nem is ember, a mostani arca azonban megkérdőjelezi a teóriámat.

Olyan gyorsan pattant fel, miután bejöttem, hogy az ergonomikus szék keresztülszáguld a teremben, majd felborul, mikor nekiütközik egy kábelnek. Orrát befogja, nagy fekete szeme tágra nyílik és mintha könnyezne. Öklendező hangokat hallat, majd úgy dönt, inkább elmenekül.

Gondolom, attól, hogy én már nem érzem a saját szagom, mások még érzik. Most már azt is értem, miért nem kért pénzt az eladó a Dairy Queenben, és miért lökte szinte oda a két fagylaltkelyhet az autósoknak való ablakon.

– Honnan jön ez az embertelen bűz? – hallom Kate kiabálását az irodából.

Hallom, ahogy nyitódnak és csapódnak az ajtók, miközben a dolgozók a szag forrását keresik. Már a kilincsen van a kezem, hogy kimeneküljek, amikor Kate megjelenik a lobbiban.

– Á, te vagy az – állapítja meg és felhúzza az orrát. Visszakiabál a folyosóra a többieknek. – Minden oké. Csak

Addison az.

Elönti az arcom a forróság, ahogy hallom az elégedetlen mormogást és ajtócsapkodást.

– Bocsánat – motyogom. – Lelépek.

– Nem mész sehova. Megsebesültél – feleli, és aggódó tekintettel végigméri a lábamat.

– Nem olyan vészes. – Legalábbis szerintem nem. Hajlamos vagyok abban a hiszemben lenni, hogy ha nem szakadt le a lábam, akkor olyan nagyon nagy baja nem lehet. – Kiderült, hogy Noogey egy fenevadat tart a lakókocsijában.

– Noogey igencsak agyafúrt – közli némi élccel a hangjában. – Gyere, tisztába rakunk, és mindent megbeszélünk, ha kicsit jobb állapotba kerültél. Van egy új megbízásom a számodra.

– El kell majd bújnom egy kukában? – kérdezem szánalomkeltően, miközben követem Kate-et a dolgozóknak fenntartott fürdőszobába.

– Kétlem. Az FBI nem bővelkedik szeméttárolókban. Felhúgom a szemöldököm. Még sosem dolgoztam az FBI-jal.

Kate az ilyen ügyeket általában a tapasztaltabb magánnyomozóknak adja, amivel nekem semmi problémám nincsen. Én nem is vagyok igazi magánnyomozó. Én csak egy külsős alkalmazott vagyok, akit megfigyelési munkákkal bíznak meg. Átmenetileg.

– Ma már nem találkozom az FBI-ügynökkel, úgyhogy nem kell sietned a zuhanyozással – jelenti ki Kate, miközben elhelyezi az elsősegélydobozt

a mosdóban. Még mindig befogja az orrát. Kate így fejezi ki, hogy *csutakold át magad legalább kétszer, lehetőleg fertőtlenítővel és kefével.*

Felsóhajtok, és reménykedem, hogy nem fulladok meg. Nem vagyok valami jól, és a nap eseményei kezdenek feltörni bennem. Jó hír, hogy még csak reggel tíz van, úgyhogy van esély, hogy a dolgok jobbra fordulnak.

Kate amilyen gyorsan csak tud, kislisszol és becsukja maga mögött az ajtót. A farmert szabályosan le kell fejtenem a sebesült területről, ugyanis már rászáradt a vér. Nyöszörögni kezdek, amikor meglátom a mély vágást a lábamon. Még mindig vér szivárog belőle, de meggyőzőm magam, hogy el tudom látni egyedül is. Nem vagyok a varratok híve. És semmi kedvem megint a sürgősségin végezni. Minden orvos névről ismer.

Benézek a mosdó alá, és figyelmes leszek egy vastag fekete szemeteszsákra. Az a típus, ami akkor sem lyukadna ki, ha valaki megcsonkított holttesteket pakolna bele. Leveszem a ruháimat, beleteszem őket a zsákba, és szorosan összecsomóزم.

A fal egyik oldalán sorakoznak az alkalmazottak fakkjai azokkal a személyes cuccokkal, amelyeket nap mint nap használnak. Nem először veszem igénybe a zuhanyzót, és majdnem biztos vagyok benne, hogy nem is utoljára, úgyhogy most már nekem is van fakkom, saját samponnal és krémekkel. Fogom a sampont, a szappant és a luffaszivacsot, és beállok a zuhany alá.

Felszisszenek, amikor a víz hozzáér a vágáshoz a lábamon, és átpörög az agyamon minden egyes káromkodás, amelyet életem eddigi harminc évében hallottam. Úgy nőttem fel, hogy a háztartásunkban élt egy rendőr is, úgyhogy jó sok káromkodást ismerek. Az utolsó, amire emlékszem, miután megmostam a hajam és kétszer is átszappanoztam a testem, hogy leteszem a fejem a zuhanyzó hideg padlójára.

Feltételezem, hogy elaludtam, ugyanis a következő, amivel tisztában vagyok, hogy valaki elzárja a vizet és felemel a zuhanytálcából.

Ismerős illatot érzek, és szorosabban átölelem a kőkemény testet, amely a karjában tart. Nick Dempsey nem az a pasi, akit egy nő csak úgy elfelejt.

Legalább száznyolcvan centi magas. Szálkás, mint egy úszóbajnok. Iszonyú jól néz ki ruhában, még jobban ruha nélkül. Haja fekete és rövidre van vágva, de látszik rajta, hogy ha kicsit hosszabb lenne, göndörödne, és a szeme – édes istenem –, a szeme maga a csoda.

Halványan kéklő, sarkvidéki kék szem egy kis ezüstös beütéssel. Amikor valami felkelti az érdeklődését, a szín sötétebbre vált, mintha jég olvadna ki benne. Amikor pedig mérges, szinte dermesztő pillantást vet.

– Ez azt jelenti, hogy most már beszélsz velem? – kérdezem.

– Ne ragadd el magad.

Belecsavar egy törülközőbe és leültet a mosdó melletti pultra. Végre összeszedem a bátorságom, és a szemébe nézek. Bár ne tettem volna. Mereven bámulja a lábamon lévő sebet, és ajkait összeszorítja mérgében.

Kinyitja az elsősegélydobozt és akcióba lép, letérdel elém, hogy ellássa a sebet, majd bekötöz.

Minden erőmmel megpróbálok a bevásárlólistára és a mosnivalóra koncentrálni, hogy eltereljem a figyelmem arról a tényről, hogy Nicket mindössze néhány centi választja el attól a testrésztől, amely nem a zuhanytól nedves.

Megkönnyebbülten sóhajtok fel, amikor végre felegyenesedik. Megkönnyebbülésem azonban azonnal elillan és aggodalomba csap át, amikor két kezét leteszi mellém, és teljesen a sarokba szorít. Arc kifejezése kőkemény, és tudom, hogy ez nekem szól.

– A lábam miatt vagy mérges, vagy azért, mert rád lőttem? Belenéz a szemembe, én pedig próbálom magam jobban

belecsavarni a törülközőbe, de nem megy, mert annak is szorítja

1 széléit.

– Van egy listám, ami napról napra hosszabb lesz – feleli. – A te feladatod az, hogy fotókat készíts a távolból. Hogy a francba lehetséges, hogy minden alkalommal úgy végzed, mint azok a bábuk, amelyeket a

törésteszten használnak? A tenyereden alig van bőr, tele van horzsolással a hátad, a lábadon egy akkora seb

van, amit szerintem össze kéne varrni, és annyira leégtél, hogy idáig érzem a forróságot, ami a testedből árad.

Most, hogy mondja, kezdem érezni a többi sérülésem okozta fájdalmat is. Nick hangja egyre lágyabbá válik, ami nála annak a jele, hogy mindjárt robban a bomba.

– El kellett kezdenem vérnyomásgyógyszert szedni – folytatja.

– Minden alkalommal, amikor cseng a telefonom, rettegek, hogy most fogom azt a hírt kapni, hogy meghaltál. És amióta mindenféle ügybe ártod magad, ne félj, jó sok hívást kapok.

Összeszorítom a szemem, és eszembe jut, miért nincs többé beleszólása Nicknek az életembe. Igen kemény volt a kapcsolatunk az elmúlt három hónapban, mióta ismerjük egymást. Olyan tűz lobogott köztünk, amitől mindketten lángoltunk. Egy ideig. Aztán rajtakaptam őt egy másik nővel, és maradt bennem annyi tűz, hogy valami drasztikusat tegyek. Hetek óta most látom őt először.

– Nincs hozzá jogod, hogy kikelj ellenem – jelentem ki, és megragadom a mellkasát, megfeledezve a törülközőről. – Tökéletesen világossá tetted, hogy többé nem vagyunk kapcsolatban egymással, és nincs beleszólásod az életembe.

Hallom, ahogy felhördül, és érzem, hogy remeg a mellkasa.

– Minden jogom megvan arra, hogy kikeljek magamból. Seggbe lőttél egy nyugtatóinjekcióval.

Annyira összeszorítja az ajkát, hogy csodálkozom, hogy egyáltalán képes szavakat formálni. A homlokán lüktet egy ér.

Érzem, ahogy a harag, ami felhalmozódott bennem az elmúlt hónapokban, kezd a felszínre törni, márpedig én nem vagyok az a csendes típus, amikor dühöt érzek.

– Úgy beszélsz, mintha igazi golyóval lőttem volna beléd. Hogy tudod így túlreagálni? Bár rohadt nagy szerencséd van, hogy nem volt nálam igazi fegyver. Egy másik nővel voltál. Egy motelben. Fényes nappal. Mégis mire gondolhattam volna? Az egyik pillanatban zihálva levetkőztetsz, és már ott tartunk, hogy végre belém hatolsz, a következő pillanatban pedig megszólal a mobilod, és úgy rohansz el a lakásomból, mintha tűz ütött volna ki. Aztán tizenkét órával később meglátlak egy motelben egy nővel, aki minden porcikájával azon van, hogy elcsavarja a fejed. Újra megkérdezem, mégis mire gondolhattam volna?

– Ő egy informátor. – Elkecseregettséggel telik meg a hangja. – Már megpróbáltam neked megmagyarázni, de olyan makacs vagy, hogy végig sem hallgatsz. És ez nem ok arra, hogy seggbe lőj elefántnyugtatóval.

– Befejezted? – kérdezem, és eltolom magamtól, hogy felállhassak.

Teljesen kimegy az erő a térdemből, úgyhogy Nick elkap a derekamnál fogva, és magához szorít, míg vissza nem nyerem az egyensúlyom. Benntartom a levegőt és behunyom a szemem, hogy egy pillanatra magával ragadjon a szorítása. Amikor felnézek, látom, hogy az ő szemében is elégedettség parázslik, ahogy közelebb húz magához. A törülköző a földre esik, a mellbimbóm pedig megmerevedik, ahogy a mellkasához ér. Annyira közel van egymáshoz a szánk, hogy összekeveredik a leheletünk, és én semmi mást nem akarok, mint beleharapni az alsó ajkába.

A kémia még mindig megvan köztünk, az biztos. Kár, hogy ilyen rémes a pasiízlésem. Ha most csókolózni kezdenénk, nagyon nehéz lenne leállni, márpedig annyi tisztázatlan dolog

van közöttünk. Eltolom magamtól, lehajolok a törülközőért és magam köré tekerem.

– Mit csinálsz itt? – kérdezem, és még véletlenül sem nézek a szemébe. Hallom, ahogy felsóhajt, legszívesebben én is ezt tenném. Nagy a rumli köztünk.

– Hoztam neked ruhákat. Kate kérte, hogy égessem el, ami eddig rajtad volt. Nagyon bűdös voltál. Az egész lobby fertőtlenítésért kiált.

– Nem ez a legjobb napom. Köszönöm a ruhákat, most már elmehetsz.

Elmosolyodik, amitől forróság önti el az altestemet. – Ne hidd, hogy ilyen könnyen megszabadulhatsz tőlem – mondja. – A következő néhány hétben sokat fogunk találkozni. Én vagyok a kijelölt főnyomozó, akinek együtt kell működnie az FBI-jal abban az ügyben, amit Kate már nyilván említett neked. Könnyebb dolgom lesz, mivel egy ideje média-összekötő vagyok az osztályon.

Nick a savannah-i rendőrség nyomozója, eddig úgy tudtam, gyilkossági ügyekkel foglalkozik. Gondolom, azért lett ő a média-összekötő, mert annyi türelme van, mint egy szentnek, és úgy néz ki, mint egy filmsztár. Fogalmam sincs, mi lehet az az ügy, ami egy gyilkossági nyomozót, az FBI-t és egy magánnyomozót is megkövetel. Lehet, hogy nem is akarom tudni.

Csípőre teszem a kezem és Nicket bámulom. – Hohó – szólalok meg és közben csóválom a fejem. – Nincs az az isten, hogy veled dolgozzam. Minden bizonnyal az informátoraid, akiknek egyetlen céljuk, hogy ledugják a nyelvüket a torkodon, elvonják majd a figyelmed, és engem fognak letartóztatni, mert megöllek.

Nick megragadja a törülközőmet és magához húz. Elakad a lélegzetem a veszélyes pillantásától. Most vagy megfojt, vagy megcsókol, nem tudom eldönteni.

Ajka finoman a számhoz ér, miközben érzem, hogy tombol a düh az egész testében. Nyelve úgy ízleli az enyémet, mintha ez lenne az utolsó vacsora. Mire elenged, úgy zihálok, mint egy gőzmozdony, és biztos vagyok benne, hogy a törülköző kinyílt a forróságtól, ami a testemből árad. Az ivarszerveim tombolnak örömben, és a szívem is hasonlóan érez. Még szerencse, hogy az agyam a helyén van. A szívem ugyanis egyszer már ebbe majdnem megszakadt, és nem áll készen még egy megmérettetésre.

– Imádom, amikor féltékeny vagy. És hiába lőttél belém nyugtatóval, az egyetlen, akibe bele akarom tenni a nyelvem, az te vagy.

Szinte belekancsalítok a gondolatba, amit ez a kijelentés szül bennem. Tapasztalatból tudom, hogy Nick nyelve csodákra képes.

– Úgy tűnik, még mindig pontosan tudom, hogy lehet téged elhallgattatni – folytatja. Cinkos pillantást vet rám, és egy pillanatra elmosolyodik, ahogy kinyitja a mosdó ajtaját, hogy kimeneküljön.

Megragadok egy hajkefét valakinek a fakkjából és megcélzom vele a fejét. Nick becsapja az ajtót, így a kefe nagy erővel az üvegnek ütközik. Hallom, ahogy felnevet a túloldatról.

– Te aztán tudod, hogyan aranyozhatod be egy pasi napját – kiabálja.

Minden erőmmel azon vagyok, hogy ne vágjak bamba képet, de mit tegyek, ha egyszer emiatt a pasi miatt folyton így érzem

magam. Hirtelen alig várom, hogy elkezdődjön a munka, amelyet Kate említett. Le fogom igázni Nick Dempseyt. Ez a férfi hónapok óta az örületbe kerget, és ha még egy napot ki kell bírnom anélkül, hogy a meztelen teste hozzám simulna, megtébolyodok.

Belenézek a tükörbe, és elborzadva nézem a látványt. Olyan színe van a képemnek, mint egy túlérett paradicsomnak, sötét hajam kócos csimbókokban szárad. A szemem be van vérezve, és a pupillám olyan nagy, hogy alig látom a szemem barnáját.

Lehet, hogy két napot is várnom kell a meztelen testére. Végül is tudok türelmes lenni.

Második fejezet

Mire felöltözöm és elhagyom a mosdót, Kate már nincs az irodában. Találok egy nekem hagyott üzenetet az ajtaján, amelyben arra kér, jöjjek vissza holnap reggel, hogy ki tudjon okosítani a meeting előtt. Egyszerűen fogalmam sincs, miért egy olyan alkalmatlan személyt választ erre a feladatra, amilyen én vagyok. Erős a gyanúm, hogy valamiféle villámhárítóra van szüksége, az az ok.

Whiskey Bayou, az otthonom, tízpercnyi autóútra helyezkedik el Savannah-tól. Mire elérem a *Üdvözljük Whiskey Bayou-ban, az első italt mi álljuk* táblát, úgy érzem, a biztonsági öv szanaszét nyomott, és annyira szorítom a kormánykereket, hogy az ujjaim teljesen elfehéredtek.

A maga módján szép kis városka ez, mondjuk mintha *Pleasantville* találkozna a *Vad vágyak* című filmmel. Még mindig nem szoktam meg teljesen, pedig harminc éve itt élek.

Whiskey Bayou egy szigetféleség, ami gyakorlatilag egy mocsárra épült. Az épületek egy része elmozdult, és pont úgy fest, mint a község egykori, részeges alapítói. A The Walker Whiskey Szeszfőzde a város közepén terül el, igencsak romos állapotban van, és több mint negyven éve üres. A bank, a benzinkút, a seriff irodája és mindenféle más üzlet körülötte helyezkedik el, megőrizve a történelmi szeszfőzde renoméját, ahol 1942-ben megállt az idő.

Amikor hazaérek, mindig rám tör a késztetés, hogy a mocsárba hajtsak. Főleg mióta az anyámmal élek. Néhány hónapja a házat,

amelyben lakást béreltem, ledózerolták. Amikor végre eldöntöttem, hogy megengedhetek magamnak egy másfél szobás lakást Savannah-ban, kaptam a hírt, hogy ősellenségem és a világegyetem első számú bestiája, Veronica Wade beperelt, mert kiszakadt a mellimplantátuma, miközben velem verekedett. Egyedülálló összecsapás volt, a helyi lap a címlapon hozta. Úgy lett vége, hogy nyugtatóinjekciót lőttek a seggembe, úgyhogy én sem gondolok vissza jó érzéssel az esetre.

Bárcsak azt mondhatnám, szégyellem a történeteket, de az hazugság lenne. Állati jó érzés volt azt a sokévnnyi ellenségeskedést és bántalmazást ököllettel elintézni. Veronica huszonöt éve keseríti meg az életemet. Ő volt az, aki a suliban ellopta az ebédpénzem, és aki pillanatragasztót tett az oboám fújókájára. Szeretném azt hinni, hogy a karmám mondott hálát, amikor az az implantátum kiszakadt. Ez azonban a bíróságon nem szempont.

Szerencsére épp elég rendőrr volt szemtanúja az esetnek ahhoz, hogy felmentsen a bíróság, de így is fizetnem kellett a hivatali költségeket. Ez az oka, hogy egy húszéves Volvót vezetek, aminek lyukas az alja az anyósülésnél, és meg kellett válnom a csodás 350-es Z-mtől. És a kocsi csak egy veszteség a sok közül, ami az utóbbi időben ért engem.

Harmincéves vagyok, történelmet tanítok kilencedikeseknek, és az anyámmal lakom. Ez a legtöbb ember szemében nem más, mint reménytelen lúzerség. Ráadásul ha igazak a pletykák, hamarosan munkanélküli lúzer leszek. Éppen ezért nem vagyok abban a helyzetben, hogy válogassak az ügyek közül, amelyeket Kate rám bíz.

Valahogy megtanultam együtt élni azzal a mélyponttal, ami az elmúlt hat hétben állandósult az életemben: a kétségbeesés és az afeletti tűnődés kombinációjával, hogy vajon mikor esik rám és nyakaz le a fejem felett lebegő fejsze. Szerintem gyomorfekélyem van, és az is csoda, hogy átvészelttem a tárgyalásokat és az egyéb gyötrelmeket anélkül, hogy felvágtam volna az ereimet.

A készítés, hogy kárt tegyek magamban, minden alkalommal csak erősödik, amikor leparkolok anyám háza előtt. Találnom kell egy másik helyet, ahol élhetek. Mihamarabb. És talán a nevemet és a hajszínemet is megváltoztathatnám. Mindig is szőke akartam lenni.

Integetek Mrs. Meadornak, aki a Jószerencse kávézó előtti járdát söprögeti – hálátlan munka, tekintve, hogy a járókelők folyamatosan hordják oda a sarat és a homokot. Végigcsalinkázom Whiskey Bayou girbegurba utcáin, majd lekanyarodom a főútról a Shot Glass Drive felé, aztán még egy kanyar balra, és elérem a Tumbler utcát, ahol anyám háza áll.

Kicsi, vidéki stílusú ház, amely szürke kőből épült, és sötét zsindelyes tető fedí. A bejáratí ajtót pirosra festették, és minden ablakban természetes, rózsaszín virágláda található, sárga virágokkal.

Aranyos kis ház, és biztos jó lett volna itt felnőni, ha nem egyetlen fürdőszoba lett volna benne. De mivel annyi volt, ezért másra sem emlékszem gyerekkoromból, mint dörömbölésre és üvöltözésre a nővéremmel, aminek tárgya a fürdőszoba volt.

Anyám Dodge Chargerja, ami pontos mása a *Hazárd megye lordjaiból* ismert General Lee-nek, és amelyet apám életbiztosításából vett halála után, nincs sehol. Anyám hatalmas rajongója a sorozatnak, és mindig azzal érvel a kocsiválasztása

mellett, hogy amikor Whiskey Bayou utcáit járja vele, minden vén trotty elmegy az útjából, mert a kocsinak olyan hangja van, mint egy monster trucknak.

Sóhajtok egy nagyot megkönnyebbülésemben, hogy előbb értem haza. Semmi szükség rá, hogy lássa, milyen állapotban vagyok. Nem mintha szokása lenne kioktatni engem. Anyám igazi szabad szellem, akinek a biztonság és egyéb óvintézkedések nem szerepelnek a legfontosabb gondolatai között. Sőt valószínűleg inkább arról tartana kiselőadást, hogyan lehetnék jobb a munkámban, és ragaszkodna hozzá, hogy velem tarthasson a következő felderítés alkalmával. Volt már ilyenre példa. És bármennyire is nehezemre esik bevallani, valahol én is olyan vagyok, mint az anyám.

Legnagyobb meglepetésemre viszont a ház előtt meglátok egy sárga Volkswagen Beetle-t. Nem tudom, mit követtem el, hogy ennyire magamra zúdítottam az ég haragját. Jó, egyszer majdnem szexeltem egy templomi kriptában, de azt bocsánatos bűnnek tartottam, hiszen totál lelkifurdalásom volt utána. Úgy látszik, mégsem az.

A Beetle nem lehet másé, mint Rosemarie Valentine-é. Rosemarie éneket tanít a mellettem lévő tanteremben a James

Madison Gimnáziumban. Nem könnyű az amerikai függetlenségi háború eseményeiről beszélni úgy, hogy közben a fal túloldalán Rosemarie

vibráló altja szolgáltatja az aláfestő zenét. Tartok egy csomó füldugót a fiókomban azokra a napokra, amikor dolgozatot íratok, de gyakran azt kívánom, bárcsak Jack Daniel's lapulna az asztalomban. Különböző jóindulatú nő, de vele lenni olyan, mintha kisgyerekekkel vagy kiskutyákkal tölteném az időt. Most nincs ehhez energiám.

Leáll a Beetle motorja, kinyílik az ajtaja, és Rosemarie tápáskodik ki a kocsiból. Göndör szőke haja kókadozik a melegtől, és a megszokott tizenöt centi helyett most csupán hét centi magas a tupírja. Rosemarie nem egy nádszálkisasszony, szabályosan érzem, ahogy a Beetle megkönnyebbül, ahogy megszabadul a súlytól.

Akaratlanul is a fejemet csóválom és erősen pislogok, amikor szembesülök Rosemarie öltözkékével. Nem mást visel, mint egy frottír sortoverallt. Ilyesmit csak kétéves gyerekeken szoktam látni. Rikító narancssárga a színe, és fogalmam sincs, hogy néhány erős varráson és a Szentléleken túl mi tartja egyben.

Kis híján leesik az állam, amikor az elasztikus pánt, ami arra hivatott, hogy megtartsa Rosemarie melleit, feladja a harcot, és egyszer csak kibuggyan a két legfehérebb zsírhalom, amit életemben láttam.

A pánt olyan erővel pattan szét, hogy csodálkozom, Rosemarie melle miért nem pattog fel-le. Ő azonban nem jön zavarba, szépen visszapasszírozza őket a ruhába.

Veszem a bátorságot és kiszállok a kocsimból, bár minden porcikám ellenkezik. Lassabban megyek, mint szoktam, mondjuk ennek több oka is van. Észreveszem, hogy Rosemarie elővesz egy kosarat, tele gyümölcscsel. Egyre kíváncsibb vagyok, mi lehet a látogatása oka. Ha kapna egy széles karimájú szalmakalapot, simán ő lehetne a Chiquita Banán nagykövete.

– Hahó, Addison – kiált Rosemarie, mintha bármi szükség lenne arra, hogy felhívja magára a figyelmet. – Hogy vagy, édesem?

Lenézek a kölcsönkapott fekete sortra és a lime-zöld csőtoppra, a fehér kötésre, ami a lábamat borítja és a meztelen lábfejemre. – Voltam már jobban is.

– Fel a fejjel! Jóra fordul a napod. Ezért vannak a barátok. Miközben ballagunk a piros ajtó felé, azon töröm a fejem, talán

valaki meghalt, csak én elfeledkeztem róla. Akkor szoktak ilyen gyümölcskosarat csináltatni. Az ajtó nyitva van, ugyanis Whiskey Bayou-ban az idősebb generáció még mindig abban a hiszemben él, hogy teljes biztonságban van a nyitott ajtók mögött, bár én biztos vagyok benne, hogy ülnek az osztálytermekben olyan gyerekek, akik előbb-utóbb börtönben fognak kikötni.

Beesünk a légkondicionált házba, és azonnal rávetődöm a narancssárga és barna velúrkanapéra, amelyen nem létező virágok díszelnek. Jelen pillanatban kimondottan híján vagyok a híres déli vendégszeretetnek, Rosemarie számára azonban ez nem probléma. Szépen leteszi a kosarat a dohányzóasztalra.

– Mi ez a gyümölcskosár? – kérdezem.

– Minden tanár adakozik valamit. Ez a legjobb gyümölcskosár, amit valaha láttam. Olvastam statisztikákat arról, hogy a szegénységben élők milyen gyakran kapnak skorbutot, és gondoltam, ez megvédi az egészségedet.

Engem bámul, nyilvánvalóan tartani akarja bennem a lelket, amit az arcán nagy műgonddal elhelyezett két rózsaszín folt teljesen komolytalanná tesz. Hirtelen rám tör a felismerés, és aggodalom árad szét a testemben, ahogy felegyenesedem.

– Milyen alapon gondolja bárki, hogy szegény vagyok? Mi folyik itt?

Persze, nyilvánvalóan elértem a szegénység határát azzal a rengeteg bírsággal és adóssággal, amit az utóbbi időben rendeznem kellett, de akkor is nagy pofátlanság valakit azzal szembesíteni, hogy szegény. Ezt az emberek háta mögött szokás csinálni.

Rosemarie sóhajt egyet, kék szeme kigúvad. – Most azt ne mondd, hogy még nem szóltak – mondja, és kezét drámaian a mellkasára teszi. – Gyáva nyulak. Ők is tudják, mekkora úr marad majd utánad, főleg, hogy látták, mennyi szülő és diák jött el tegnap az iskolaszéki ülésre, hogy támogasson

téged. Mindenki tudja, hogy jó tanár vagy. Csak néha rossz döntést hozol. Igazából csak egyszer hoztál azt. Na jó, kétszer – fejezi be Rosemarie a mondandóját, és közben kezd lecsillapodni.

– Kirúgtak? – kérdezem, és közben leesik, mekkora súlya van ezeknek a szavaknak. – Csak nem rúgtak ki?!

Kívül-belül végigfut rajtam a hideg, remegek, mint a falevél, és nem tudom, hogy sírjak vagy hányjak. Nem zárom ki, hogy a testi funkcióim össze vannak zavarodva, és mivel úgy tűnik, nem tehetek semmit, lefekszem a kanapéra és a plafont bámulom.

Persze van okuk, hogy kirúgjanak. Ezt már akkor is tudtam, amikor elkövettem azt a hibát, hogy munkát vállaltam a The Foxy Lady nevű sztriptűzbárban. Az nem számít, hogy csak 32 percig dolgoztam ott, és azalatt is szörnyű béna voltam. Nagyon kellett a pénz, és hoztam egy rossz döntést. Nem ez volt életem csúcspontja. És még meg is győztem magam, hogy ez a kis extra pénzkereset ugyanolyan, mint amikor Marylou Waldrip, aki gazdaságtant tanít, zongoraleckéket ad tanítás után, vagy Peter Newberry, a futballedző félállást vállalt a közértben, amikor a felesége egyik pillanatról a másikra elhagyta.

Még azt a pluszt is megtettem, hogy Savannah-ba mentem dolgozni. Fel sem merült bennem, hogy tiszavirág-életű egzotikus táncosnői karrieremnek szemtanúja lesz az iskolám igazgatója. Ahogyan az sem, hogy néhány perccel később holtan találom a bár mögötti parkolóban. A szerencse ritkán szegődik mellém, és az én tetteimnek általában mindig van következménye. Azt azonban soha nem gondoltam volna, hogy a dolgok idáig fajulnak.

– Nem hagyhatod, hogy ez a helyzet így letörjön – mondja

Rosemarie csilingelő hangon. – Úgy kell ezt nézned, mint egy új lehetőséget. Most megvan az esélyed, hogy azzá válj, ami mindig is akartál lenni.

Végignézem, ahogy hatalmas Vera Bradley táskájában turkál, majd előszed egy noteszt és egy tollat.

– Most írunk egy listát arról, hogy mi az, amire valaha vágytál, és aztán keresünk neked egy jó kis állást. Nem bántásból mondom, de nem valószínű, hogy fogsz találni egy pasit, most, hogy anyáddal laksz, és lassan eléred azt az életkort, amin túl már nagyon nehéz férjhez menni.

Azon kapom magam, hogy mélyről jövő mormogást hallatok, hogy megnyugtassam magam. Rosemarie csak segíteni akar. Arról nem ő tehet, hogy annyi finomság nem szorult belé, mint egy neutronbombába.

– Oké, készen állok – jelenti ki, és kattogatja a tollát. – Sorolj fel mindent, amit valaha csinálni akartál az életben.

– Hát – kezdek bele megfontoltan –, tizenöt éves koromban rocksztár akartam lenni, ugyanis bele voltam zúgva Billy Lee Gentrybe, de elég hamar rájöttem, hogy a bőrnadrág nem nekem való – mondom, miközben felidézem, milyen hangot adott ki a

combom, amikor összeért a bőrnacival. – Arról nem is beszélve, hogy mennyire nem ajánlatos bőrt viselni itt lenn, délen. A dörzsölődés nem valami kellemes.

– Azt se felejtjük el, hogy nem tudsz énekelni – teszi hozzá Rosemarie, miközben serényen jegyzetel.

Én csak meresztem a szemem, és a legszívesebben nekitámadnék, de nem teszem, mivel neki van igaza.

– Mi van még? – kérdezi.

– Van itt minden. Hat szakkal is megpróbálkoztam a főiskolán, mire eldöntöttem, hogy törít akarok tanítani. Az érdeklődésem kissé csapongó volt. Apám mindig azt mondta, hogy nem tudok koncentrálni. Anyám meg mindig a védelmemre kelt, hogy csak próbálom meglelni az utam. Aztán lassan kezdtem elveszteni a reményt, mert úgy éreztem, sosem találok magamra. Egyszerűen csak mentem a legkisebb ellenállás felé, hogy úgy tűnjön, képes vagyok kezemben tartani az életem.

– Fazekas is szerettem volna lenni egy időben, valamint belsőépítész, cipőtervező, kellékefeleség, íjász, kém, és saját műsort szerettem volna a

Travel Channelen. Szerinted van nekem való állás a munkaerőpiacon? – kérdezem.

Rosemarie tátott szájjal bámul rám, mintha ezúttal az én melleim lennének szabadon. Le is nézek, hogy ellenőrizzem, nem ez-e a helyzet.

– Most inkább azoknak kedvez a szerencse, akik banki pénztárosok vagy recepciósok szeretnének lenni. Nem biztos, hogy ez a listaírás a legjobb ötlet. Lehet, hogy a legjobb az lenne, hogy ha most kicsit megszoknád a gondolatot, hogy egy ideig nem fogsz tanítani. Fordulj munkanélküli-segélyért, és járj utána, mik a lehetőségeid.

– Tudod – mondom, és közben felülök, olyan jó ötletem támad –, nagyon élveztem azt a munkát, amit az elmúlt hónapokban Kate számára végeztem.

– Kivéve azt a néhány sérülést és kínos balesetet. – Ránézek

Rosemarie-re, aki hallgat.

– Lefogadom, hogy egy csomó pénzt kereshetnék, ha igazi magánnyomozó lennék. Kiválthatnám az engedélyt és tarthatnék fegyvert is. Olyan lehetnék, mint Jessica Fletcher, kivéve persze a pasztell melegítőket.

Rosemarie szeme olyan tágra nyílik, aminél nagyobbra már nem is tudna.

– Ez jó ötlet – feleli és előrehajol a székében, amitől a ruháján lévő varrások ijeszten kinyúlnak. – Lehet, hogy nekem is el kéne mennem veled a tanfolyamra. Jó B-terv, ha a tanítás mégsem jönne be hosszú távon. Nem akarom, hogy olyan helyzetbe kerüljek, amilyenben most te vagy. Szerinted le kéne fogynom? Tudom, hogy dundi vagyok, de ha kell, egy furgont is elhúzok. A pasik szeretik a domborulatokat, és nem örülnék, ha bárki arra kényszerítene, hogy adjak le néhány kilót, csak azért, hogy jobb kém lehessen. Szerintem a tökéletes álca én magam vagyok.

Ez igaz, gondolom magamban. Soha nem gondolná senki, hogy ez a narancssárga frottírsortos nő kém. Megköszörülöm a torkom, hogy

mondhassak valami udvariasat, de egyszerűen semmi nem jut az eszembe. Nem mintha ez most bármit is számítana, látom, hogy Rosemarie nagyon eltökélt. Vérszemet kapott.

Összepakolja a táskáját, és feltápaszkodik a székből. – Nézz utána, mit kell tennünk ahhoz, hogy igazi magánnyomozók lehessünk. Fogok venni magamnak néhány kémruhát. És ne

aggódj, neked is veszek valamit. Tudom, hogy most nem engedhetsz meg magadnak kémruhákat, de így nem járkhatsz

– állapítja meg, és közben a kölcsönkapott ruháimra mutogat. Becsukom a szemem, amikor meghallom, hogy csukódik

mögötte az ajtó. Jelen helyzetemben a legjobb, amit tehetek, hogy kiváltom a magánnyomozói engedélyt. Kate biztos örülni fog, ha értesül róla, hogy így döntöttem. Nick pedig bizonyára infarktust kap.

De amilyen örültnek tűnik az ötlet, ugyanannyira helyes döntésnek is látszik. Azon majd később fogok gondolkozni, hogyan fogok Rosemarie-től megszabadulni. Sokkal később. Álomba ringatom magam azzal, hogy elképzelem Rosemarie-t egy fekete bőrfűzőben, a karjára erősített késekkel, és egy Zorro-maszkkal az arcán. Lelkem mélyén pontosan tudom, hogy izgalmas dolgoknak nézek elébe.

Sült hagyma és hús illatára ébredek. Anyám soha nem volt valami nagy szakács, de nem adja fel. Még soha nem mérgezett meg senkit, és általában mindig van valami olyan a tányéron, amit meg lehet enni, és kibírjuk vele addig, míg vissza nem szökhetünk a konyhába fagyiért vagy valami jó kis konzervért.

Susmogás hallatszik a konyha felől, és amikor rájövök, kivel beszél anyám, azon nyomban visszatúrom a fejem a párnámba. A neve Vince Walker, ő volt az apám társa hosszú éveken keresztül, egészen másfél évvel ezelőtt bekövetkezett haláláig.

Apa nagyon fiatal volt ahhoz, hogy meghaljon, azonban szívrohamot

kapott egy Falcons-meccs közben. Ennek semmi

előjele nem volt, mindnyájunkat váratlanul ért. Borzalmasan hiányzik.

Vince nagyon jó zsaru és makulátlan a megjelenése. Sötét hajában ezüstös csíkok húzódnak, válla széles, és csupa izom. Mintha James Brolin szteroidon élne. Távoli rokonságban áll a Walkers családdal, amely egykor a város közepén álló szeszfőzdet birtokolta, és mostanában elég sokat van nálunk. Hogy odavan anyámért, az mindenki számára teljesen nyilvánvaló, ő pedig minden alkalommal, amikor a pasi nálunk lóg, úgy pironkodik, mint egy iskolás lány. Apám halála azonban még túl friss számomra ahhoz, hogy megtűrjek egy másik férfit a házban. Ez is egy ok, hogy minél előbb elmeneküljek innen.

Kikászálódok az ágyból, és bemegyek a fürdőbe arcot mosni, majd a konyha felé veszem az irányt. Anyám a sütőnél ügyködik, valami botrányos dolgot művel a krumplival, Vince pedig egészen közel áll mögöttem, mintha a krumplisütés titkos receptje anyám csípőmozgásából lenne kiolvasható. Hunyorgok egyet, és a hűtőhöz lépek egy sörért.

Anyám kiszabadul a férfi karjából, odajön hozzám, hogy megöleljen. – Hallottam, mi történt az iskolában. Stella Larson, tudod, a boltból, csak erről tud beszélni egész nap. Semmi empátia nem szorult belé.

Ráteszem a fejem a vállára, és egy percre élvezem a biztonságot, amit a karja nyújt. Mint kiskoromban.

– Hát, nem csodálkozom – mondom. – Most legalább néhány hétig van miről beszélniük.

– Nonszensz – feleli anyám, és megpaskolja a hátam, mielőtt visszamenne a sült krumplihoz. – Amint letartóztatják Mitch

Clumskyt, amiért már megint megverte azt a szegény feleségét, mindenki el fogja felejteni ezt az egészet.

Amióta ismerem Mrs. Clumskyt, azt hiszem, soha nem hallottam senkitől a keresztnévét. Mindenki csak Mitch szegény feleségeként emlegeti, ugyanis a pasi állandóan elissza a számlákra szánt pénzt, és

amióta csak házasok, bántalmazza őt. A nő sosem tesz feljelentést, és minden segítséget elutasít, pedig a szomszédok folyamatosan meg akarják menteni.

Egyetértően mormogok, majd leülök az asztalhoz. Végignézek a sült húson és a többi ételen, mindegyik dermedt és darabos. Vince bátor arccal nekiveselkedik a tálalásnak. Egészen biztos, hogy odavan anyámért. Elmosolyodok magamban az eltökéltségén.

– Szóval, gondolkodtál már azon, mihez kezdsz? – kérdezi Vince, miközben próbál megbirkózni a hússal a villája segítségével. Végül feladja, és odamegy a fiókhoz, hogy elővegye a steakhez való kést.

– Ami azt illeti, igen – felelem, miközben megküzdök a saját hússzeletemmel. – Talán tudsz is tanácsot adni.

– Persze, mire gondolsz?

– Tudod, már egy ideje dolgozom Kate-nek, megfigyelőként. Azonban rájöttem, hogy dupla annyit kereshetnék, ha igazi ügynök lenne belőlem. Úgy döntöttem, megszerzem a hivatalos magánnyomozói engedélyt.

A falat, amit Vince nagy nehezen beküzdött a szájába, kiesik onnan. Szája elé teszi a szalvétát és köhögni kezd. Mielőtt azonban megszólalhatna, anyám megelőzi.

– Ez fantasztikus ötlet – lelkesedik, és tapsikol is közben. – Nem, Vince? Már eddig is olyan ügyesen a körmére nézett

azoknak a senkiházi bűnözőknek. A saját szememmel láttam. Született tehetség. Mint Jessica Fletcher. A melegítője nélkül.

Vince szeme tágra nyílik, pont úgy fest, mint akit tökön rúgtak, de csak bólogat.

– Tudod, mik a követelmények Georgia államban? – kérdezem Vince-t, és közben – a nap folyamán először – teli szájjal vigyorgok.

Megköszöri a torkát és válaszol. – Kate valószínűleg jobban tudja a részleteket, de szerintem van egy írásbeli teszt, aztán pedig gyakorlat a

Citizens' Rendőrakadémián. Gondolom, az sem mindegy, Kate mit gondol erről. Minden ügynöke vagy jelenleg is rendőr, vagy legalábbis az volt. Hatalmas tapasztalatuk van, ezért is van olyan jó híre a nyomozóirodájának.

– Kate odáig lesz, ha megtudja – hazudom kedélyesen. Valójában Kate teljesen ki fog akadni, hogy ilyen rossz ötletet

még életében nem hallott, legalábbis azóta, hogy kitaláltam, daueroljunk házilag, és mindkettőnk haja totál leégett.

Ugyanakkor ismerem Kate-et. Ő a legjobb barát a világon. Állandóan dumál, hogy mit hogy kéne csinálnom, és erről is le akar majd beszélni, de bármikor bajban voltam az életemben, mindig ott volt és kiállt mellettem.

Evés és mosogatás után őszinte békével veszem az irányt a gyerekkori szobám felé, ami jelen helyzetemben igencsak furcsa érzés. A ház tökéletesen négyzet alakú. A nappali, az étkező és a konyha a ház elején, a három hálószoba és a fürdő a hátsó részen helyezkedik el. A dupla ágyas hálószoba van középen, és azt veszi körül a két kisebb szoba két oldalról. Így tartottak távol

minket a nővéremmel a szüleim, és így biztosították a ház viszonylagos nyugalma tinédzseréveink alatt.

Az én szobámnak most is sárgák a falai, és fehér habos-babos függöny takarja ablakait. Az ágy az ablak alatt terül el, a sarokban egy fiókos szekrény áll. A falakat most is Nirvana- és Pearl Jam-poszterek díszítik, a polcokon könyvek és trófeák sorakoznak, valamint bekeretezett képek Kate-ről és rólam, és apámról és rólam.

A szoba egyszerre kényelmes és ijesztő, ám most a szokásos önsajnálathelyett, miszerint ebben a szobában fogok megrohadni, hirtelen új lehetőségeket látok magam előtt. Végre van célom. Helyes döntést hoztam. Jó döntést. Intelligens emberi lény vagyok. Hamarosan kompetens magánnyomozó leszek. Talán csak egy jó mentorra van szükségem.

Aztán eszembe jut Nick, és úgy kezdem el legyezni magam, mint egy

kamasz lány. Talán Nicknek és nekem szükségünk van néhány hétre, hogy lecsillapodjunk. Az első pillanattól izzott köztünk a levegő, és lassan kezdtük megismerni egymást, pont amikor a nyugtatós eset történt. És ha akkor nem látom meg azzal a nővel, akinek semmi joga nem volt őt úgy fogdosni, akár informátor, akár nem, akkor már rég együtt hálnánk.

Talán most, hogy végre tudom, mi akarok lenni, ha nagy leszek, ideje feléleszteni a szerelmi életemet is. A nagy elhatározás hevében bekapcsolom az iPodom, és máris felcsendül Patsy Cline *Crazy* című száma. Befekszem az ágyba, és azon tűnődöm, vajon kik írják életem további zenéjét. Mivel nem tudom kikapcsolni az agyam, ezért csak heverek, és nézem a Marky Mark-posztert az ágyam felett.

Valahol elvesztettem a fonalat, és azt hiszem, elbóbiskoltam egy kicsit, de hirtelen kipattan a szemem, amikor felcsendül a *Pour Some Sugar on Me* a Def Leppardtól, és mintha valami szokatlan zajt is hallanék alatta. Először azt gondolom, valaki betört a házba. Benyúlok az éjjeliszekrény fiókjába, és előrántok egy körömrészelőt arra az esetre, ha a fejszés gyilkos lenne a behatoló, és közben próbálom előkotorni a mobilomat, hogy hívhassam a 911-et.

Ahogy egyre ismerősebben csengenek a hangok, úgy fog el az öklendezés. Úgy tűnik, Vince itt maradt estére. És az állatias hangokból, amelyek a szomszéd szobából szűrődnek az enyémbe, arra következtetek, hogy itt marad egész éjszakára.

Tizennyolc évet töltöttem el ebben a házban, de soha nem hallottam ehhez hasonló hangokat. Nem mintha azt gondolnám, hogy a szüleim soha nem szexeltek. De majdnem biztos vagyok benne, hogy sosem olyan stílusban csinálták, ahogyan most anyám Vince-szel. Most, hogy jobban belegondolok, én sem csináltam soha ilyen stílusban.

Megrázom a fejem, hogy elhessegessem belőle azt a képet, amit lelki szemeim előtt látok. Ilyesmit senkinek a lánya nem szeret látni, hallani, mindegy, hogy hány éves. Fogalmam sincs, hogyan fogok a szemükbe nézni, ha eljön a reggel.

A fejemre húzok egy párnát, hogy kiszűrjem ezt a kibíráhatatlan zajt, de nem segít. Ezek ketten verdesik a falat az ágykerettel, úgyhogy lehetetlen

nem végighallgatni, mi folyik odaát. Várok türelmesen fél órát, hiszen biztos vagyok benne, hogy nem bírják sokáig, de nem hagyják abba, és én nem bírom tovább.

Gyorsan felkapok egy farmersortot, egy feszülős csőtopot és a vietnami papucsomat. Bedobálok néhány cuccot a táskámba, és

hálát adok, hogy az ablakot már korábban kinyitottam, így nem keltek zajt feleslegesen. Kamaszéveim alatt kifejlesztettem a tökéletes szökőtechnikát, és még mindig megvan bennem.

Beszállok a Volvóba, de amíg ki nem hajtok a parkolóból, nem csapom be az ajtót. Nem mintha a csattanás megállítaná anyát és Vince-et abban, amit épp művelnek, de a világért sem akarom őket egy kicsit sem kizökkenteni.

Mindössze egyetlen probléma van ezzel az éjjeli szökéssel: nincs hova mennem. Felhívhatnám Kate-et, de neki valószínűleg kicsit sok voltam az utóbbi időben. Nem akarom kivenni az ágyból az éjszaka kellős közepén. Felhívhatnám Rosemarie-t is, de nem akarom megosztani az ágyamat két dán doggal. Harmadik ötletem Nick, de akkor már a küszöbön nem lenne rajtam egy szál ruha se, és még mindig nagyon fáj, ahol leégtem. Utolsó mentsváram az iroda. Van kulcsom a külső ajtóhoz, így már a fürdőhöz és a váróhoz hozzáférek, márpedig ott van egy hatalmas kanapé, amin alhatok.

Ahogy meghozom a döntést, Savannah felé veszem az irányt, és elhatározom, hogy az első adandó alkalommal elköltözőm anyámtól. A kaucióra van elég pénzem, és ha úgy étkezem, mint főiskolás koromban, talán marad annyi, hogy a számlákat is fizetni tudjam. Legalábbis minden második hónapban.

Harmadik fejezet

Péntek

Mit tudsz Vince Walkerről? – kérdezem Kate-től másnap reggel.
Egyáltalán nincs meglepve, amikor a kanapén talál reggel

hétkor. Feltápázkodom, és követem őt az irodájába. A ruhám teljesen összegyűrődött éjszaka.

Kate kockás kosztümje is egy kicsit gyűrött, haja pedig még mindig nedves a zuhanyozástól, fekete gumival fogta copfba. Arcán a leheletnyi szempillaspirálon kívül semmiféle smink nincsen. Kate az a fajta nő, akinek nincs szüksége sminkre. A bőre hibátlan, arca természetesen pirospozsgás, szürke szeme nagy és tiszta. Aranyos kis fitos orra van, és szépen ívelt szemöldöke, ami egy árnyalattal sötétebb, mint szőke haja. Szinte semmit nem változott a gimnázium óta – leszámítva, hogy egy kicsit kerekesebb lett a csípője és cinikusabb a modora.

– Nagyon jó zsaru – feleli. – Makulátlan a hírneve, és mindenki felnéz rá az osztályon. Sosem esett folt a nevére. De gondolom, ezt te pontosan tudod, hiszen apád partnere volt vagy tíz éven keresztül. Miért kérdezed?

– Igen, de néha csak akkor derül ki, milyen valaki igazából, amikor már túl késő. Főleg, ha belebarmol a kedvenc számomba.

– Soha többé nem verem ki a fejből a gorillaszex hangjait, ha meghallom a *Pour Some Sugar on Me* című számot.

Végignézem Kate szokásos reggeli teendőit – ahogy felakasztja ronda blézerét az akasztóra, bezárja a pisztolyát a fiókba,

bekapcsolja a gépét, elolvassa az e-maileket, amelyeket tegnap este óta kapott. Kate olyan, mint egy ezredes. Számomra lenyűgöző ezt látni, és sokszor azt kívánom, bárcsak én is ilyen lehetnék.

Sóhajtok egyet, és odamegyek a kávéautomatához, hogy csináljak magunknak egy-egy csészével. Kate-ét úgy készítem el, ahogyan ő szereti:

túl sok cukorral és egyharmad rész tejjel. Soha nem értettem, minek kávét inni, ha az ember desszertet csinál belőle. Leülök a hatalmas diófa asztallal szemközi székbe, és szokatlanul nagy csöndben várom, hogy ő is leüljön.

Ahelyett, hogy helyet foglalna velem szemben, mellettem terem és árgus szemekkel néz rám.

– Ki vele, Addison! Miért faggatózol Vince-ről? – kérdezi.

– Ígérd meg, hogy nem fogsz röhögni. És nem mondhatod el senkinek.

A szemét forgatja. – Nem mondom el.

– Fogalmazzunk úgy, hogy Vince-nek nem kell szembenéznie a korai magömlés problémájával. És hogy a hálósobám falai vékonyabbak, mint gondoltam.

Hanyatt vágja magát és úgy röhög, hogy folyik a könnye.

– Megígérted, hogy nem fogsz nevetni.

– Nem, azt ígértem meg, hogy nem mondom el senkinek – kuncogja. – Jézusom, Addison. Ezt inkább nem akarom elképzelni. Ezek szerint anyád Vince-szel rosszkodik, mi? – Kate gonoszán vigyorog és alig tudja türtőztetni magát.

– Hacsak nem beható kismencedei vizsgálatot végzett rajta.

– Bárcsak minden nő ilyen szerencsés lenne.

Egy pillanatra felkapom a fejem a keserűségtől, ami Kate hangjában tükröződik, és az arcát vizslatom, ő azonban a

legnagyobb mestere annak, hogy semmiféle érzelmet ne mutasson ki. Pokoli jó pókerjátékos lenne.

Néhány éve hozzáment Mike McCleanhez, egy másik savannah-i rendőrhöz, és soha nem merült fel bennem, hogy bármi baj lenne a kapcsolatukkal. Sőt azt is megkockáztatom, hogy az egymás iránti odaadásuk szinte példa nélküli. Mielőtt azonban rákérdezhetnék, minden

rendben van-e, villámgyorsan témát vált, és rájövök, bármi legyen is a gond, még nem akar róla beszélni.

– Tízre jön az FBI, hogy átbeszéljük az ügyet – mondja. – Igen nagy horderejű dologról van szó, amit az FBI a lehető legcsendesebben akar csinálni, úgyhogy minden, ami itt a szobában elhangzik, bizalmas információ. Érted?

X-et formázok az ujjaimmal a szívem előtt, és próbálok a lehető legmegbízhatóbbnak tűnni. A titoktartás a munkám egyik legnehezebb része, tekintve, hogy itt délen a nőknek lételeme a pletykálkodás.

– Ne vedd zokon, de fogalmam sincs, miért pont rám számítasz ebben az ügyben. Nem olyasminek tűnik, amihez szokva vagyok.

Mosolyog, és feláll a mellettem lévő székből, hogy helyet foglaljon az asztala mögött. – Normál esetben igazat adnék neked, itt azonban olyan profi bűnözőkről van szó, akik messziről kiszagolják a zsarukat.

Kihúzó a vállam és vizsgálni kezdem a bőrt a körmömnél. Nagy szükségem lenne egy manikűrre, de ez is azok között a megszorító intézkedések között szerepel, amelyeket az utóbbi időben kénytelen voltam életbe léptetni.

– Nem vagyok hajlandó sértésnek venni az iménti kijelentésedet – felelem. – Úgy fogok tenni, mintha azért lenne szükséged rám, mert különleges képességeim vannak.

– Ja, nagyon jó képességekkel estél le megfigyelés közben arról a fáról múltkor is.

Kinyit egy vastag aktát és felém tolja. A kép, amely a tetején található, olyan hátborzongató, hogy elsápadok és kiver a hideg veríték.

– Jézusom, Kate. Azért ilyenkor figyelmeztethetnél előre!

– Bocsi. Az egész akkor kezdődött, amikor egy árveréssorozaton, amelyet az orosz kormány rendezett pénzgyűjtés céljából, egy bizonyos Christian DeLuce tette a legmagasabb ajánlatot egy adag drágakőre. A kövek a Romanovok tulajdonában álltak, és DeLuce láthatatlanban vette meg

őket.

– Christian DeLuce, a sztárok ékszertervezője? Az a Christian DeLuce?
– kérdezem.

– Az bizony.

– De miért venne köveket láthatatlanban?

– Mostanában ez a divat az ékszertervezők között. Visz egyfajta misztikumot és némi romantikus historizmust azokba a kövekbe, amelyekkel dolgoznak. A pénzszűkében lévő országok öltre mennek, hogy ilyen aukciókat csinálhassanak. Csak azt árulják el, hány kő van a csomagban, azt nem, hogy milyenek és hány karátosak. Azt ígérik, a kövek egy bizonyos történelmi korból származnak és fontos alakok viselték őket. A kikiáltási ár általában hatjegyű, de az is előfordul, hogy hét. Az ékszerészek aztán ezt az árat akár meg is tízszerelik, mert a sztori gyakran

még a köveknél is jövedelmezőbb. Bár az az igazság, hogy a kövek alapvetően nagyon jó minőségűek, még ha nem is nagyok.

– Értem – felelem, és lefordítom a megcsonkított holttestet ábrázoló fotót, mert képtelen vagyok máshova nézni. – Feltételezem, hogy ez a hulla, ami úgy néz ki, mintha átment volna egy húsdarálón, majd hosszan a napon aszalódott volna, érintett ebben az ügyben.

– Az aukció szabályainak megfelelően DeLuce átutalta a pénzt, miután megnyerte az árverést, és ezután végre láthatta a köveket a Skype-on. Kiderült, hogy van a kövek között egy akkora smaragd, mint egy kisbaba ökle, amelyet senki nem látott Nagy Katalin uralkodása óta.

Fütyyentek egyet elismerésül, amikor meglátom a képet a smaragdról. – Iván Szíve – állapítom meg, amint felismerem. – Mindenféle pletyka terjeng a kő eredetéről, a legvalószínűbb azonban az, hogy Rettegett Iván kétes módon jutott hozzá a kínai Jiajing császártól.

– Kit érdekel Rettegett Iván? – csattan fel Kate, és tölt még egy kis kávé.
– A Romanov-legenda miatt van most ekkora felfordulás.

Sanda tekintettel nézek Kate-re. – Ahogy már előbb is megpróbáltam elmondani, Iván első felesége Anasztázia

Romanovna.

– Ó – szólal meg félénken. – Bocsi. Tudod, hogy soha nem bírtam ébren maradni töriórán.

– Lényeg, hogy nem sokkal azután, hogy hozzáment Ivánhoz, Anasztázia megbetegedett. Nagyon fiatal volt, a harmincas évei elején járt, és ő volt az egyetlen, aki képes volt kordában tartani Iván temperamentumát. Heteken át kínozták a betegség, amitől

nagyon legyengült és enni sem tudott. Iván el sem mozdult az ágya mellől, és magánkívül volt az aggodalomtól, mert tényleg nagyon szerette őt.

Sóhajtok egy nagyot, mert lelkem mélyén menthetetlen romantikus vagyok. Elsírom magam, ha egy megható reklámot vagy képeslapot látok, és bár az életem épp nem erről tanúskodik, hiszek az örökké tartó szerelemben. Kate a fejét csóválja, és biztos vagyok benne, hogy olvas a gondolataimban.

– Iván valahogy tudomást szerzett a kőről, amiről azt mondták, gyógyító ereje van, úgyhogy emberei megszerezték a kínai császártól, és odaadta Anasztáziának, aki a halálos ágyán feküdt, és igencsak a végét járta.

Látom, hogy Kate tekintete elkalandozik, én pedig csak csóválom a fejem, hogyan lehetünk ennyire különbözőek. Én libabőrös vagyok a tudattól, hogy lehet, hamarosan lelepleződik egy történelmi titok, Kate azonban teljesen közömbösnek tűnik.

– Úgy sejtem, a smaragd nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket.

– Nem bizony. Kiderült, hogy szegény Anasztáziát megmérgezték, úgyhogy nem volt az a drágakő, ami segíthetett volna rajta. Meghalt, és vele együtt odalett az a minimális józanság is, amivel Iván rendelkezett.

Uralkodói stílusa nem sokkal ezután szörnyű átokfutásba csapott át, a követ pedig meg akarta semmisíteni. A Romanov család azonban hűvösebb

fejjel gondolkozott, és elrejtette a drágakövet a többi családi ékszerrel együtt mindaddig, amíg Anasztázia unokaöccse, Mihály át nem vette a hatalmat.

– Micsoda? – kérdezi Kate a fejét csóválva. – Na mindegy, a lényeg, hogy miután megtörtént a vétel, és DeLuce engedélyt

kapott a kövek elszállítására, útnak indult velük egy futár az Egyesült Államokba, azzal a szándékkal, hogy itt, Savannah-ban adja át a köveket DeLuce-nak.

– Nem is tudtam, hogy DeLuce savannah-i – vágok közbe.

– Ide települt – feleli, és közben vállat von. – Azt mondta, Kalifornia az idegeire ment, és különben is, szereti, ha hozzá jönnek a hírességek, ezzel is mutatva, ki is ő valójában. Híres a különbségéről és teátrális viselkedéséről. Az üzlete néhány sarokra van innen. Nagyon exkluzív és nagyon drága.

– Jól sejtem, hogy a futár sosem jutott el DeLuce-hoz?

– Bingó – vágja rá Kate. – A futár nem érkezett meg. Kiderült, hogy kapott egy golyót egyenesen a két szeme közé, majd egy szemeteshordóban töltött néhány napot, úgyhogy nem tudott ott lenni a várt időben. Aztán DeLuce hívta Oroszországot és kifejezte nemtetszését, hogy a kövek nincsenek sehol, ő pedig félmillió dollárral kijebb van. Oroszország pedig tumbol, mivel eredetileg azt akarták, hogy az a kő ne is legyen benne a csomagban, és szerintük a futárnak soha nem lett volna szabad elindulnia vele.

– Elcseszett egy ügynek hangzik.

– Az is. Az FBI azért van benne, mert ez nemzetközi drágakőlopásnak számít. Valamint mert a kövek egy aktatáskában voltak a futár kezében, amit a karjával együtt vágtak le róla, és mert a holttestet keresztülhurcolták egész Amerikán, mielőtt elért Savannah-ba. A helyi rendőrség azért szerepel az ügyben, mert ők találták meg a holttestet a kikötőben. Mi pedig azért, mert Christian DeLuce felbérelt minket, hogy szerezzük meg a köveit, és adjuk oda neki, mielőtt valaki egy laza mozdulattal visszajátssza

őket Oroszország kezére.

– Akkor már csak azt nem tudom, én mit keresek itt – értetlenkedem. – Ez annyira nem az én ligám, hogy azt sem tudom, hol kezdjem.

– Te nekem dolgozol, és az FBI arra kért, találjak valakit, aki nem tűnik rendőrnek. Ráadásul fiatal nőt akartak, ez szerepel a tervükben. És mielőtt elkezded firtatni, nem, nem tudom, miért – folytatja gyorsan, amikor látja, hogy szóra nyitom a számat. – Biztos vagyok benne, hogy Savage ügynök meg fogja mondani az okát, amikor találkozunk.

– Savage? De hát az azt jelenti, vadember. Ez most komoly?

– És ezt pont te kérdezed, akinek Holmes a családi neve? – vágja rá Kate.

– Mondasz valamit. – Felállok és megragadom a táskám. Még van szűk két órám a megbeszélésig. Ez pont elég arra, hogy lezuhanyozzak és keressek egy másik lakhelyet. – Találkozunk a meetingen.

– Most meg hova mész?

– Lakást nézni. Nem élek túl még egy éjszakai pornót Vince-szel. Az már így is biztos, hogy vagy karácsonyig nem fogok tudni anyám szemébe nézni. Traumatikus élmény volt ez az egész.

– Miből fogod fizetni a lakást?

A hangsúlyából arra következtetek, hogy hallotta a hírt az elbocsátásomról.

– Kitől tudod? – kérdezem. – És miért nem mondtál semmit?

– Whiskey Bayou-ban élek – feleli, ami valóban sok mindent megmagyaráz. – Abban a pillanatban rájöttem, amikor tegnap felhajtottam a kocsibejáróra. Mr. Lester azonnal abbahagyta a viráglocsolást, hogy villámgyorsan a kocs mellé penderülhessen.

Még az ajtót sem volt időm kinyitni. Csoda, hogy nem törte ki a nyakát vagy valamelyik végtagját, nem repült le a kertészkalapja és nem vizelt be

izgalmában.

– HmMMM – felelem, mivel más épkézláb gondolat nem jut az eszembe.

Mr. Lester felesége az iskolában dolgozik, úgyhogy első kézből értesülhetett a fejleményekről. Egyik részem azt reméli, egytől egyig kipusztulnak a rózsái. Másik felem viszont mélységesen sajnálja, amiért pont Mrs. Lestert kellett feleségül vennie. A nőnek rendes bajusza van, és egy akkora golyva a nyakán, mint egy jól megtermett sárgadinnye.

– Azért nem mondtam semmit, mert vártam, hogy zavarodottan feltárcsázz az éjszaka közepén, de ez nem történt meg. Aztán amikor megláttalak itt reggel, felmerült bennem, hogy esetleg nem is tudsz róla.

– De, hallottam a nagy hírt – válaszolom, és közben Rosemarie-re gondolok.

Kate-nek igaza van. Fel kellett volna hívnom, hogy elmondjam neki, mi történt, viszont mivel ilyen gyorsan eldöntöttem, hogy megszerzem a magánnyomozói engedélyt, ezen a munkanélküliség dolgon nem is pörögtem tovább. És talán az is szerepet játszott a hallgatásomban, hogy azt még nem találtam ki, hogyan osszam meg Kate-tel az újdonsült tervemet.

– Úgy látom, nem visel meg – szólal meg, és közben felém hunyorít. – Elárulod, mi jár a fejedben?

Elkezdlek az ajtó felé hátrálni, és a vállam felé tendálok a táskámmal, arra az esetre, ha rohanni kéne.

– Kitaláltam valamit – mondom, és közben kinyitom az ajtót.

– Miért érzem azt, hogy gondjaim lesznek ezzel a tervvel?

– Utálni fogod a tervet. Először legalábbis biztosan. De ha adsz neki egy esélyt, talán el fogod tudni fogadni.

Kate csak a fejét csóválja. Kiváló helyzetfelismerésének köszönhetően máris sejti, mit forgatok a fejemben.

– Szó sem lehet róla, Addison. Ezt át kell gondolnod. Nem hagyhatom, hogy félkegyelmű módjára rohángássz városszerte, úgy, hogy közben az én nyomozóirodám hírneve forog kockán.

– Épp ez az – felelem. – Ha megszerzem az engedélyt, nem leszek többé félkegyelmű. Ismerni fogok minden szabályt és stratégiát, amit használtok, és képes leszek végigvinni az ügyeket, ahelyett, hogy begyűjtöm a szükséges információkat, és odaadom egy ügynöknek, aki aztán learatja érte a babérokat. Mennyit fizetsz az ügynökeidnek?

– A szerződésben szereplő megbízási díj harminc százalékát.

– Látod, ez szuper – mondom még elszántabban. – Láttam néhány számládat. Rohadt drága vagy. És ha megvan az engedélyem, tarthatok fegyvert, így nem kell többet aggódni a biztonságomért. Mindig arról panaszkodsz, hogy kevés ügynököd van.

– Úristen! – mondja Kate megrökönyödve.

– Tudom, hogy még mindig lelkiismeret-furdalásod van, amiért kezembe adtál egy nyugtatópisztolyt, de az tényleg nem a te hibád volt. Te csak meg akartál engem védeni, én pedig vállalom a felelősséget, hogy seggbe lőttem Nicket. Nem tudhattad, hogy rajtakapom abban a motelben egy másik nővel, viszont ismersz, nem viselem jól, ha elárulnak. Főleg azok után, ami Greggel és Veronicával történt.

Greg Nelson a vőlegényem volt egy kis ideig. Sajnálatos módon a monogámiáról egészen más fogalmaink voltak,

úgyhogy az esküvőnk napján, miközben én az oltárnál váraкоztam, ő Veronica Wade-et döngölte a nászútra kibérelt limuzinunkban. Néhány hónappal később beleszaladt a szélvédőmbe a zuhogó esőben. Kiderült, hogy nem én öltem meg

– valaki ugyanis megmérgezte –, de az világossá vált, hogy a karma nem vicc. Még most is vannak rémálmaim, amelyekben beleszaladok kocsival. Senki nem érdekli meg, hogy így haljon meg. Még Greg sem.

Kifogyok a pozitívumokból, amelyek mellett szólnak, hogy

magánnyomozó legyen belőlem, Kate pedig a székében hever, amióta szóba hoztam a nyugtatópisztolyt. Benyúl a legalsó fiókba, ahol az orvosi vészhelyzetekre tartogatott whiskey lapul.

– Légyszi, Kate. Végem van. Muszáj dolgoznom, és a megfigyelés jó kis mellékállás, de nem elég, hogy fenntartsam magam. Ha megszerzem az engedélyt, teljes állásban dolgozhatok és sokkal többet kereshetek. Légyszi, ne mondj nemet. Csak gondold át! Könyörgök. Ígérem, hogy nagyon komolyan fogom venni, és a legjobbat fogom nyújtani. Nem fogok szégyent hozni az irodára.

Szürke szeme tágra nyílik megdöbbenésében, tekintete fátyolos. Már egy teljes perce nem szólal meg, úgyhogy arra a következtetésre jutok, hogy egy kis magányra van szüksége, így elhagyom az irodát.

– Rosszabbul is mehetett volna – állapítom meg önmagam megnyugtatósára. – Innen már biztosan felfelé vezet az út.

Miután lezuhanyozom és újra átnézem, milyen sebeket ejtettem magamon tegnap, rájövök, hogy nem is olyan rossz a helyzet, mint gondoltam. A hátizmaid fájnak azon a részen, ahol ráestem a hátamra, a leégés viszont már sokat javult, most már csak rózsaszín vagyok a tegnapi rákvöröshöz képest.

Vastagon bekenem magam hidratálóval, és laza lófarokba kötöm a hajam. A sminkem minimális, minek vesződjek vele, ha egyszer tíz órára úgyis leolvad az egész. Khaki szoknyát és fehér felsőt veszek, hogy hiteles nő hatását keltssem, olyanét, akik képesek fizetni a lakbért, ugyanis hamarosan főbérrel is találkoznom kell. Végül egy kis Burt's Bees ajakírt teszek a számra, mert imádom a mangó ízét.

Fogom a kávéspoharat és a Savannah Times apróhirdetési rovatát, melyet Lucy asztaláról loptam el, amikor épp Kate irodájában volt. Odakint szauna tombol, majdnem megfővök, mire a Volvóhoz érek. Útközben arra gondolok, nem lenne rossz ötlet néhány jégakkut üzembe helyezni a kocsiban, hogy ne olvadjak rá az ülésre.

Épp előrehajolok a parkolóban, hogy kivegyem a kávémat az italtartóból, amikor egy fekete furgon vágódik be mellém. Nick ül a volán mögött, és olyan szemekkel néz rám, amihez senkinek nincs joga. A szokásos munkaruhájában feszít – gondosan vasalt terepszínű nadrágban és fehér ingben. Ezüstös-kék nyakkendővel visel, és már most borostás, pedig tuti, hogy borotválkozott, mert van egy kis vágás a nyakán. Fegyvere az oldalán, jelvénye az övén fityeg.

Próbálom összeszedni és emlékeztetni magam, hogy az lenne a legjobb, ha most egy kicsit békén hagynánk egymást, hogy lássuk, valós-e az, ami köztünk van. Azonban az, hogy ennyi

kihagyás után hirtelen folyton egymásba botlunk, komoly próbára teszi a józan ítélőképességemet.

– Wow, huszonnégy órán belül másodszor – mondom, miközben mellettem terem. – Mi folyik itt? Heteken át kerültél, mintha leprás lennék.

– Hát, te meg seggbe lőttél. Haragudtam. – Amikor kinyitom a szám, hogy újra belekezdjünk ebbe a sokszor lejátszott vitába, védekezően a magasba emeli a kezét. – Nem akarok veszekedni. Félreértésként akarom felfogni ezt az egészet, és tovább akarok lépni.

– Ez igazán nagylelkű – felelem, és közben a szemöldökömet ráncolom.
– De ez még nem magyarázza meg a hirtelen visszatérésedet az életembe.

– Nincs ebben semmi hirtelen, szívem. Heteken át hívogattalak, de nem beszéltél velem. Nyilvánvalóan egy kis levegőre volt szükséged, én pedig visszakoztam. – Mosolyog és közelebb lép, a hátam hozzáér a kocsinhoz. – Aztán, mikor tegnap megláttalak meztelenül a fürdőben, úgy döntöttem, elég volt a levegőzésből.

Nicknek igaza van. Miattam alakult ki ez a helyzet. Nem miatta. Számtalanszor próbálta megmagyarázni a motelben látottakat, de én nem voltam hajlandó végighallgatni. Az az igazság, hogy amikor Greg faképnél hagyott az oltárnál, próbáltam az egészhez jó arcot vágni. Udvarias üzenetek kíséretében visszaadtam a nászajándékokat, és emelt fővel jártam tovább az iskolában és a városban, de érzelmileg akkor is

totál tönkrevágott az eset.

Nem azért, mert Greg volt életem szerelme, hanem mert rá kellett jönnöm, hogy a férfi, akivel örökre össze akartam kötni az

életem, nem volt se megbízható, se becsületes, és soha egyetlen áldozatot nem hozott a kapcsolatunkért. Kétkedni kezdtem miatta magamban is.

Nyilvánvalóan nem bízhatok többé a saját értékítéletemben, már ami a pasiválasztásaimat illeti. És amikor megpillantottam Nicket annak a hotelnek a parkolójában, újból ezt láttam beigazolódni. Ez nem sokkal azután történt, hogy arra is ráébredtem, a töredékét sem éreztem Greg iránt annak, amit Nick iránt érzek. És így még jobban fájt.

Úgyhogy annak érdekében, hogy megvédjem magam, teljesen elzárkóztam Nicktől, még akkor is, ha közben ugyanúgy akartam őt, mint előtte. És ez ijesztő volt.

– Ó – mondom, miközben a szívem majd' kiugrik a helyéről.

– Igen. Annyi időt elfecséreltünk, miközben pont ezt csinálhattuk volna.

Felém hajol és gyengéden megcsókol, ajka ígézően simul az enyémhez, míg rá nem eszmélek, hogy egy ideje levegőt sem vettem. Ráteszem a kezem a mellkasára, ő pedig kicsit hátradől, hogy láthassa, mit csinálok. Kapkodom a levegőt, és próbálom újra működésbe léptetni az agysejteimet. Nick elképesztően csókol.

– Bocsáss meg, hogy seggbe lőttelek – mondom. – Ösztönösen cselekedtem.

Mosolyog, és egyet hátralép. – Ezt vehetem bóknak is. Ezek szerint ennyire akarsz.

– Nem vagy te egy kicsit öntelt?

– Nem hinném – feleli. – De az igaz, hogy mostanában

előfordul, hogy egyszer csak rám tör a birtoklási vágy.

Megértem, min mentél keresztül. Ha meglátnám, hogy egy férfi ugyanazt csinálná veled, darabokra tépném.

– Jesszusom. – Jobb lesz, ha megkapaszkodom. Engem még ez a birtoklási vágy is feltüzel.

– Most pedig, bármennyire is szeretnék veled tovább csókolózni a nyílt utcán, jobb lesz, ha befejezzük, mielőtt olyat teszek, amit tilt a törvény.

Lenéz az újságra, amelyet a kezemben tartok, és szép lassan kihámozza az ujjaim közül.

– Ez meg mi? – kérdezi.

– Lakást keresek. Azt hiszem, ez az együttlakás anyámmal nem igazán válik be.

Nick felnevet és finoman megcirógatja a nyakamat. – Azt beszélik az őrsön, hogy Vince Walker előszeretettel időzik anyáddal. De ennek semmi köze ahhoz, hogy el akarsz költözni, ugye?

– Talán igen, talán nem.

Megint közel hajol, és a fülembe súg. – Úgy néz ki, van egy üres térfél az ágyamban, amit neked akarok kiadni, mégpedig igencsak ésszerű áron.

Hirtelen apró cikcakkok kezdenek cikázni a szemem előtt, és mindenféle módja az eszembe ötlük, milyen módokon fizethetnék

Nicknek.

– Nem vagyok biztos benne, hogy megengedhetem magamnak

– szólalok meg végül.

– Nem gond. Bízom benne, hogy ki tudunk találni egy mindkettőnk számára kielégítő megoldást.

Szünetet tart, és újra megcsókol. Úgy nyomja neki a nyelvét az enyémnek, hogy végérvényesen megbizonyosodom, Nick az a

típus, aki minden követ megmozgat, ha ágyba akar vinni egy nőt. Egy vaginális Magellán.

– Nagyon kielégítő – suttogja, miközben csókol.

Légzése lassú és egyenletes, de szinte hallom, hogy pumpál a nyaki ütőere. A szeme kékje most olyan, mint az égbolt, és érzem, hogy merevedése van, miközben hozzám simul.

– Azt hiszem, mennem kell – mondom, és a kocsi felé hátrálok, majd behuppanok a vezetőülésre. Érdekes lesz a lakáskeresés ebben az állapotban. A nevemet is alig tudnám kinyögni. Na mindegy, ha nem találok albérletet, kiveszem Nick ágyában azt a bizonyos szabad helyet.

– Nyuszi vagy.

– Ha te mondod.

Beindítom a kocsit, miközben Nick egy olyan mosolyt ereszt meg felém, hogy egy pillanat alatt pezsegni kezd az élet az ivarszerveimben. Jó ideje nem voltam már pasival, félek, azt sem tudom, mit hogyan kell csinálni. Ha távol tartom magam tőle, valószínűleg megúszom a leégést. Vagy lehet, hogy csak le kéne itatni. Szerintem nincs ijesztőbb, mint valakivel először ágyba bújni. Nem mintha nem akarnám kipróbálni.

Negyedik fejezet

Rá kell jönnöm, Savannah-ban élni nem olcsó mulatság.

Mire visszaérek az irodába, csillog rajtam a víz – a nők ugyanis itt, délen nem izzadnak –, és azon töprengek, vajon hol élnek a Földön tisztességes főbérlők, ugyanis itt biztos nem. Életemben nem láttam ennyi fertelmes, úgynevezett biztonságos lakást, mint a mai napon. A lakbér ugyanakkor csillagászati összegekben mérhető. Két pasi tett nekem ajánlatot, egy pedig, akinek szőrmebunda nőtt a hónaljában és spenót szorult a foga közé, bele is csípett a fenekembe. Legalábbis remélem, hogy spenót volt.

Amikor belépek az irodába, Lucy Kim úgy néz rám, mintha velem együtt a kolera is megérkezett volna. Hogy teljesen őszinte legyek, egy kicsit meg tudom érteni. Bár azért egy kis szemétszagtól nem kell rögtön halálos járványra gondolni.

– Jó reggelt, Lucy.

Lucy sosem bocsátkozik felesleges beszédbe. Határozottan csendes típus, aki képes egy laza kézmozdulattal jelezni, hogy fáradjak be Kate irodájába, majd folytatja a gépelést.

– Most is jót dumáltunk – mondom, miközben Kate szobája felé veszem az irányt. Megállok a folyosó közepén, és hirtelen erős késztetést érzek, hogy herén rúgjam Jimmy Royalt. Jimmy, csakúgy, mint Kate, régebben rendőr volt, akinek elege lett a szolgálattal járó politikai és egyéb ügyesbajos dolgokból. Ebben az irodában ő a második ember, és általában véve elég rendes pasi. Leszámítva, hogy él-hal azért, hogy engem froclizzon. Ha

általános iskolások lennénk, hajlamos lennék azt hinni, hogy belém van zúgva, ő azonban boldog házasságban él és van néhány gyereke is, úgyhogy nem ez a helyzet.

Érdekes faj a rendőr, idő kell, hogy az ember hozzászokjon a humorukhoz. Ezért van az, hogy nagyon sokan elválnak közülük.

Különleges bánásmódot igényelnek, tekintve azonban, hogy én a kezdet kezdete óta egy fedél alatt éltem eggyel, engem már nem érnek olyan nagy meglepetések.

– Jimmy Royal – kiabálok át az ajtaján keresztül, miután megpróbálok benyitni, ám az ajtó zárva van. – Azonnal gyere ki és tüntesd el ezt a feliratot!

Az ajtaján ugyanis egy táblán a következő felirat olvasható:

*Addison Holmest 0
napja nem érte
baleset.*

Jimmy akkor tette ki a táblát, amikor Kate-nél kezdtem dolgozni, és egyszer már tizenhét napig is eljutottam. Imád ezzel szórakozni, nem lehet leszoktatni róla. Újra és újra kifüggeszti a táblát, mindig más helyre, lehetőleg oda, ahol mindenki láthatja. Én persze azonnal pampogtam, hogy szedje le, amikor először megláttam, ő meg levette és áttette máshova.

– Komolyan beszélek, Jimmy – ismétlem meg, és közben dobbantok egyet a lábammal. – Hallasz engem?

– Mindenki hall – kiabálja Kate néhány ajtóval odébből. – Jimmy nincs bent, úgyhogy egy kicsit várnod kell a kéréssel. – Ránéz az órájára. – Gyere be. Savage ügynök pillanatokon belül itt lesz, és szeretném, ha az irodám professzionális benyomást keltene.

Hevesen bólogatok, miközben Kate visszamegy a szobájába, de már ki is találtam a tökéletes bosszút Jimmy számára. Elkövette azt a hibát, hogy hagyott egy kis krétát a tábla alatt, én pedig ki fogom hozni ebből a lehető legtöbbet.

Kotorni kezdek a táskámban, és letörlöm egy zsepivel a tábláról Jimmy poénját, hogy odaférjen az enyém. A pasi biztos ki lesz akadva, ugyanis olyannak tűnik, akinek csak addig van humorérzéke, amíg ő viccelődik, de nem érdekel. Megérdemli, hogy megkérdőjeleződjön a férfiassága.

Letörölöm a kezem, és hátralépek egyet, hogy alaposan szemügyre vehessem a munkámat. Ha szerencsém van, már nem leszek itt, amikor Jimmy visszaér. Kate irodája felé veszem az irányt, és meglátom Nicket a bőrkánpéján, amit azért tett be a szobába, hogy a kliensei kényelmesebben érezhessék magukat. Nick teljesen nyugodtnak tűnik, én azonban látom, hogy minden porcikája készen áll, ha esetleg akcióba kéne lendülni. Most, hogy belegondolok, szerintem soha életemben nem láttam őt igazán ellazulni.

– Ismerem ezt a nézésedet – állapítja meg Kate. – Mindig így vigyorogsz, amikor valami olyasmit csináltál, amit nem kellett volna. És monddjak valamit? Mindig előnt az idegesség, amikor az irodámban látom ezt a vigyort az arcodon.

Csak forgatom a szemem, és nézem a szabad helyet Nick mellett a kánpén és a kisseket a másik oldalán. Ő felhúzza a szemöldökét, mint aki olvas a gondolataimban. Ha leülök mellé a kánpéra, nincs az az isten, hogy a továbbiakban bármire is tudjak koncentrálni. És akkor arról még nem is beszéltem, mi van, ha véletlenül egymáshoz érünk. Nekem olyan régóta nem

volt orgazmusom, hogy az sem kizárt, hogy spontán égés áldozatává válnék.

Bölcs döntést hozok, leülök a székre, Nick pedig a szája sarkából azt suttogja felém: „nyuszi”. Épp azon töröm a fejem, miféle szellemes válasszal állhatnék elő, amikor besétál a szobába Savage ügynök. Legalábbis gondolom, hogy ő az. Sosem láttam még senkit, akihez jobban illene a „vadállat” mint vezetéknév.

Néhány centivel magasabb, mint Nick, széles a válla, és hihetetlenül izmos. Pont úgy néz ki, mint a Szikla és Pocahontas szerelemgyereke. Betölti az egész teret, ahogy megáll az ajtóban, és hiába van rajta konzervatív fekete öltöny, látszik, micsoda erő lapul alatta. Bőre rezes, haja koromfekete és kimondottan dizájnosra van levágva. Arca olyan, mint egy művészeti alkotás, vonásai határozottak, telt ajka pedig kísértésbe ejtő. Sötét szemei olyan pillák mögött lapulnak, amelyekért még én is egy kisebb vagyont fizetnék.

Úgy látom, hogy még Kate-ben is egy pillanatra megáll az ütő, pedig ez vele soha nem fordul elő. Nickre pillantok, aki fenyegetően hunyorít a szemével. Máris érezhető a feszültség a levegőben, és nem más okozza, mint a tesztoszteron. Két olyan pasi egy szobában, mint Nick és Savage ügynök, felér egy természeti katasztrófával. Az ilyeneknek nem szabadna egyazon bolygóra születniük.

– Savage ügynök – töri meg végre a csendet Kate, és kezet nyújt. – Örülök, hogy végre személyesen is találkozunk. Kate

McClean vagyok.

– Részemről a szerencse. A nyomozóirodájának kiváló a híre. Azt beszélük, ez a legjobb – válaszolja diplomatikusan.

Savage hangja mély, és akcentusa semmit sem árul el származásáról. Biztos, hogy nem georgiai. A déli hanglejtést nagyon nehéz levetkőzni, ha valaki egyszer felveszi. Én Yankee-re tippelnék, de leginkább csak amiatt, mert ez a formális udvariasság azokra vall, akik a Mason-Dixon vonal északi részéről érkeznek.

– Keményen dolgozunk azért, hogy ez így legyen – mondja Kate. – Hadd mutassam be a többieknek.

Felénk jönnek, úgyhogy Nick és én felállunk. Nem vagyok hajlandó hazudni, Savage ügynök jóképű férfi, van azonban benne valami nagyon rémisztő. Olyan típusú pasi, akinek a jelenlétében sosem lennék képes igazán elengedni magam, és van valami a tekintetében, ami arra enged következtetni, hogy ha úgy hozza a helyzet, gondolkodás nélkül meghúzza a ravaszt a pisztolyán, ami az öltönye belsejében lapul.

Ugyanakkor olyan férfinak is tűnik, aki órákon át képes gyönyörben részesíteni egy nőt, és önkéntelenül is vetek egy pillantást a nadrágszárában dagadó izmokra. Hirtelen erős késztetést érzek, hogy magamhoz nyúljak, ha már ennyi észbontó pasi van körülöttem, azonban egy pillanatra megint a szemébe nézek, és abbahagyom a fantáziálást. Nem, ezt a pasit jobb lesz a távolból csodálni és kész.

– Ő itt Dempsey nyomozó – mondja Kate, és Nick felé mozdul.

Végignézem, ahogy a két pasi kezét ráz, mégpedig olyan erős szorítással, hogy kis híján szétroppannak az alkari vénáik. Mosolyuk feszültséggel van tele, ahogy egy pillanat alatt végigmérik egymást. Fogalmam sincs, melyikükre fogadnék egy macsósági bajnokságon, de hogy máris nagyon szórakoztat ez a duó, az biztos.

– Köszönöm, hogy rendelkezésre áll – szólal meg végül Savage, és elengedi Nick kezét. – Hallottam, hogy maga vezeti a nyomozást a Sasha Malikov gyilkosságban.

Fogalmam sincs, ki lehet az a Sasha Malikov, de feltételezem, hogy a futár az, akit begyömöszöltek egy hordóba. Nick bólogat, és egy szikrányit lazít a vigyázzálláson. Néma csend támad, és rájövök, hogy Nick azért feszült, mert nem akarja, hogy az FBI beleavatkozzon az ügyébe.

– Ő pedig Addison Holmes – folytatja Kate, és felém irányítja az ügynököt.

Amint egymás szemébe nézünk, az az előérzetem támad, hogy ebből baj lesz. Az agyamban kigyullad a vészvillogó, a petefészkeim pedig ficeregni kezdenek, mint akik tökéletes spermadonorra találtak.

Fogalmam sincs, mi a baj velem mostanában. Mintha harmincéves koromban fejbe kólintottak volna, és azóta úgy tekintek a férfiakra, mint lehetséges spermadonorokra. Jelen pillanatban nem is akarok gyereket, mégsem tudok megálljt parancsolni magamnak. Úgy érzem, a testem átvette az irányítást, és az én akaratom már az égvilágon semmit sem nyom a latba.

Savage még mindig a szemembe néz, mégis az az érzésem, hogy máris tetőtől talpig végigmért, még a fülcimpám mögé is benézett, és az sem kizárt, hogy a bugyimba is belelát. A szája sarkában halovány mosoly jelenik meg, és a kezem felé nyúl. Kézfogása hűvös és száraz, tenyerében és ujjain különös bőrkeményedések domborodnak.

– Örülök, hogy találkoztunk, Ms. Holmes. Már sokat hallottam magáról.

– Addison – javítom ki. – És minden, amit hallott, valószínűleg el van túlozva.

Mosolya kiszélesedik, majdnem a szeméig elér. Szinte érzem, ahogy Nickben felmegy a pumpa, amikor Savage egy kicsit hosszabban tartja a kezemet a tenyerében, mint kellene. Kiszabadulok a szorításából és hátralépek egyet, Savage pedig helyet foglal a másik üres székben, mintha mi sem történt volna.

Természetesen jólesik, hogy szemet vet rám egy ilyen csoda, de azt hiszem, jelen pillanatban így is épp elég tesztoszteron állomásozik az életemben. Semmi szükségem többre. Ráadásul az is felmerül bennem, hogy Savage valamilyen módon érzékelte, hogy Nick és köztem van valami, és csak azért túlozta el kicsit a bemutatkozást, hogy felpaprikázza lehetséges riválisát.

Biztos vagyok benne, hogy az FBI-ügynökök különös érzéssel tapintanak rá olyasvalamikre is, amelyek esetleg nem egyértelműek. És a pasik egészen elképesztő apróságokban is képesek kimutatni a dominanciájukat.

– Megkínálhatom egy itallal, Savage ügynök? – kérdezi Kate, hogy megtörje a csendet.

– Egy kávé elfogadok. Feketén – feleli Savage. – Köszönöm.
Kate behozza a kávé, és mindnyájan helyet foglalunk. Savage

nadrágszára felcsúszik, és láttatni engedi a világ legszínesebb zokniját. Teljesen elüt visszafogott öltönyétől, én pedig nem tudok mást tenni, mint becsukni a szám, mielőtt észreveszi, hogy meredten bámulom. Kék, rózsaszín, lila csíkok, mindez megspékelve néhány citromsárga halálfejjel... a zokni semmit nem vesz le Savage ügynök veszélyességéből, inkább csak még érdekesebbé teszi.

– Legjobb lesz, ha belekezdünk – szólal meg, és mindnyájunknak átad egy mappát. Előveszi a drágaköveket ábrázoló képeket, azokat, amelyeket Christian DeLuce megvásárolt. Kirakja a fotókat az asztalra. Szinte képtelenség a többi követ is megnézni, még fotón is annyira lenyűgöző Iván Szíve.

– A smaragdon kívül – kezd bele Savage –, volt a csomagban egy csomó másik, első osztályú csiszolatlan gyémánt, összesen több mint negyvenkét karát értékben. Voltak más, válogatott színes kövek is kisebb értékben, de azok is nagyon jó minőségűek. A mappában tételes felsorolást találnak, aminek a legszembetűnőbb tanulsága, hogy DeLuce elképesztően jó üzletet kötött.

– Maga szerint DeLuce-nak köze van az üggyhöz? – kérdezi Nick. – Feltételezem, hogy ha a kövek soha nem kerülnek elő, DeLuce-t akkor sem éri anyagi veszteség.

– Igaza van – feleli Savage. – Már megkezdjük a pasi ellenőrzését, de egyelőre tisztának tűnik. Időbe telik, hogy mélyebbre ássunk. Maguk a Malikov-gyilkosságban gyanúsítják?

– Először gyanúsítottuk. Ha azonban ő ragaszkodik hozzá, hogy a köveket ellopták, és visszakéri értük a pénzt, soha nem használhatja fel őket. Christian DeLuce nem az a típus, aki nem akarja közszemlére tenni a kreációit. Ráadásul bombabiztos alibije van. Több ezer ember látta őt Salt Lake Cityben egy nemzetközi ékszerkiállításon. A könyvelésében sem láttunk semmi arra utaló jelet, hogy valakinek fizetett volna, hogy eltegye láb alól a futárt.

– Őszinte leszek – feleli Savage. – A gyilkossági ügyet meghagyjuk maguknak, mi azzal nem foglalkozunk. Se időnk, se

emberünk nincs rá. Minket a kövek érdekelnek. Ebből könnyen nemzetközi botrány lehet, ha Oroszország nem kapja vissza a smaragdot. Nyilván lesznek átfedések a nyomozás során, úgyhogy legjobb lesz, ha szorosan együttműködünk.

– Részemről rendben – mondja Nick.

Savage bólogat és folytatja. – Két hete folyamatos kapcsolatban állunk a zálogházakkal és néhány magángyűjtővel, akik informálnak minket a fű alatti aukciókról, de még semmit sem hallottunk a mi kis köveinkről. Mintha soha nem is léteztek volna, ami arra enged következtetni, hogy bárki is ölte meg a futárt és vette el a köveket, nem a pénzért csinálta. Legalábbis nem elsősorban. Megengedheti magának, hogy üljön egy kicsit

rajtuk, és kivárja a megfelelő pillanatot, hogy előálljon a farbával.

Savage elővesz egy újabb képet a mappából és a többi kép közé dobja. Belém fagy a szusz és belemarkolok a székem szélébe, ahogy megpillantok egy másik hullát. Ez egy nő, és valószínűleg nem volt gyors és kíméletes halála.

Gyönyörű lehetett, mielőtt megölték. Barna haja hosszú és selymes, és úgy terül el a szürke szőnyegen, amin hever, mint valami hajmeresztő csáp. Fiatal, nagyon fiatal – maximum huszonegynehány éves –, bőre sima és hibátlan. Sötét szeme fátyolos tekintettel mered a távolba, végtagjai valószínűleg pózban vannak kifacsarodva. Teljesen meztelen, a torkán metszett hatalmas vágás szinte groteszken hat.

– Testközelből – jelenti ki Nick szenvtelenül. – Ki ez?

– A neve Amanda Whitfield. Húszéves egyetemista az

Emoryn. Igazi arisztokrata családból érkezett, és látszólag pontosan olyan volt, mint bármelyik egyetemista lány. Azzal a

kivétellel, hogy két napja holtan találták a Ritz egyik

lakosztályában, a holtteste alatt egy kiváló minőségű gyémánttal, ami kiköpött mása a futár által Oroszországból hozott kövek egyikének.

– Ezt honnan lehet tudni? – kérdezem.

– Mindegyik kő muzeális darab, és mindegyik el van látva egy sorszámmal, ami szabad szemmel nem látható.

– Ügyes – állapítom meg.

– Szóval Amanda Whitfield nem az volt, akinek az emberek hitték – mondja Kate, és alaposabban szemügyre veszi a képet.

– Honnan veszed? – kérdezem. Van ugyanis valami, amit a rendőrökkel kapcsolatban megfigyeltem. Rögtön a legrosszabbat feltételezik mindenkiről, és azt, hogy mindenkinek van valami takargatnivalója. –

Lehet, hogy egyszerűen csak rosszkor volt rossz helyen.

– A helyes főiskolás lányok nem szokták vérbe fagyva végezni különböző szállodák háromezer dolláros lakosztályaiban, annyi szexuális segédeszköz között heverve, amely elegendő lenne egy kisebb szexshop megnyitásához. És drágakövek sem szoktak alattuk lapulni – magyarázza Savage. – Ha azonban feltesszük, hogy a lány luxusprosti volt, máris jobban összeáll a kép.

– Akkor miért nem ezzel kezdte? – mormogom az orrom alatt. Úgy látszik, lesz mit tanulnom a magánnyomozó-iskolában.

Savage rám vigyorog, én pedig hunyorogni kezdek. Meggyőződése, hogy csakis jóképűségének köszönheti, hogy idáig eljutott.

– Mit tudunk a pénzügyeiről? – kérdezi Kate.

– Nagyon népszerű volt a szakmájában. Az elmúlt másfél évben kéthetente érkezett a számlájára 25 000 dollár. Alig volt tizennyolc, amikor belevágott.

– Vissza lehet követni, honnan érkeztek az utalások? – kérdezem, mire mindenki felém fordul. – Mi az, én már nem is kérdezhetek?

Nick rám kacsint, majd visszafordul Savage felé, nekem azonban ennyi is elég ahhoz, hogy a gondolataim teljesen más irányba terelődjenek, és már arra se emlékeznek, mit kérdeztem.

– Utánanéztem – feleli Savage –, és a nyomok egy Sirin Incorporated nevű céghez vezetnek. Márpedig az egy nagyon szerteágazó vállalat.

– Nem mellesleg ez a Sirin Escorts anyavállalata – folytatja, mintha közbevágtam volna. – Idáig nem kaptam neveket, kik foglalnak helyet az igazgatótanácsban, de kutakodásaim során folyamatosan belebotlok a Natalie Evans névbe. Ő a vezérigazgató és az elnök.

Savage újabb fotót vesz elő a mappából, így mindnyájan szemügyre vehetjük a legigézőbb vörös hajú nőt, akit valaha láttam.

– Natalie negyvennyolc éves, elvált, nincs gyereke, és a bankszámlája

mesébe illő. A legnagyobb hollywoodi sztároktól kezdve a Fehér Házig mindenhol vannak összeköttetései. Nem kevés pénzt áldoz a lányok taníttatására, legtöbbjük középfokú képesítést szerez politológiából vagy nemzetközi pénzügyből, így több témához hozzá tudnak szólni, és ezen kívül etikettet és nyelveket is taníttat nekik. A lányok megjelenése makulátlan, és a cég hivatalos ismertetője szerint, aki együtt hál az ügyfelekkel, azzal azonnal szerződést bontanak.

– Bakker, escortnak kellett volna mennem – állapítja meg Kate. Pontosan ugyanerre gondolok. – Ez a nő nem tűnik

negyvennyolc évesnek.

– Több hidratálót kell használnom – teszi hozzá Kate.

– Olyan furcsák a nők – szólal meg Nick. – Ez a csaj itt a Dél elvetemült madámja, ti pedig csak arról tudtok beszélni, milyen jól néz ki.

– És ez nem minden – teszem hozzá. – Nagyon jó ízlése van a cipők terén is.

Észreveszem, hogy Savage kortyol egyet a kávéjából, hogy leplezze mosolyát. Ami azt illeti, a kőkemény FBI-ügynökök nem a humorukról híresek. Savage visszahelyezkedik és egyenesen rám néz.

– Nincs okunk őt megállítani, ugyanis nincs bizonyítékunk, hogy az escort cége valójában prostituáltakat közvetít – mondja.

– A felszínen minden tisztának tűnik, és a nőnek van akkora kapcsolatrendszere, hogy már a kormányzó és két szenátor is telefonált, hogy állítsuk le magunkat. Ha nem lenne az a holttest, már rég kigolyóztak volna minket, de nem tudom, meddig lesz ez indok, hogy folytassuk a szaglászást.

– Ms. Evans hivatalos álláspontja szerint Amandának aznap este nem volt megbízatása, úgyhogy nyilván a saját tervei szerint indult útnak. Nincs semmi bizonyítékunk ennek ellenkezőjére. Csak a holttest és egy ellopott gyémánt. Egy olyan okot sem tudnék felsorolni, ami indokolná, hogy pont ennél a lánynál voltak a kövek, azon kívül, hogy valaki, aki pontosan tudta,

mik ezek, odaadta neki.

– Szóval mihez kezdünk? – Nem tudom nem észrevenni, hogy egy ideje már kizárólag csak hozzám beszél. Kezd olyan érzésem lenni, hogy Nick és Kate teljesen felesleges ebben a beszélgetésben.

– Szeretnénk, ha munkát vállalna ennél a bizonyos cégnél, vagy ha ez nem jön össze, összebarátkozna valakivel, aki nekik dolgozik. Egy kicsivel idősebb, mint a lányok, akiket fel szoktak venni, de maga nem néz ki annyinak, amennyi. Mintha a húszas évei elején járna. Úgy fest, mint azok a lányok, akiket Ms. Evans alkalmazni szeret, úgyhogy jók vagyunk.

– Most nyilvánvalóan csak viccel – szólal meg Nick hitetlenkedve. Előrehajol és mindkét tenyerét leteszi az asztalra, amitől én személy szerint frászt kapok. Savage-nek azonban a szeme se rebben. – Van fogalma róla, milyen veszélynek teszi ki? Őt nem képezték ki erre.

– Pont emiatt van szükség őrá – feleli Savage halálos nyugalommal. – Nincs olyan ügynök vagy rendőr, akit ezek ne szagolnának ki azonnal. Egy kívülállóra van szükségem. Ms. Evans nem ma jött le a falvédőről. Azonnal kiszúrja a betolakodót.

– De mi van, ha nem vesznek fel? – kérdezem.

– Nem a világ vége. Amúgy is végez megfigyeléseket, úgyhogy teheti ugyanezt a cégnél dolgozó lányokkal kapcsolatban is. A maga közreműködése csak egy a próbálkozásaink közül. Jelen pillanatban ugyanis nem sokat tudunk, csak van két holttestünk és vagyonokat érő, elrabolt drágaköveink. Mit gondol, Ms. Holmes?

– Addison – javítom ki automatikusan. Rémes ez a magázódás.

– Ki fizetne engem?

– Az FBI mint konzulenszt fizetné meg. A költségek többi része Kate-re és rád tartozik.

– Benne vagyok – jelentem ki, mielőtt lenne lehetőségem esetleg meggondolni magam. Szükségem van a pénzre, és a koldusoknak nincs választása.

– Addison – mordul rám Nick.

Kate egy szót sem szól, úgyhogy felé fordulok, hogy ne kelljen látnom Nick gyilkos tekintetét. Látszik, hogy nagyon gondolkozik, és talán mintha a kétely is átsuhanna az arcán, azonban nem tiltakozik. Vállat von és sóhajt egy nagyot, de ahogy rám néz, abból tudom, hogy mindenben segíteni fog.

Savage összegyűjti az aktáit és az órájára néz. Tudja, hogy ideje visszavonulót fújni. – Van egy másik találkozó. Tudunk találkozni holnap délután? Három körül? Akkor mindent megbeszélünk, és megmutatom, mit várunk tőled.

– Persze, itt fel tudsz venni holnap. – Rájöttem, hogy ez a legegyszerűbb, elvégre gyakorlatilag itt lakom.

– Akkor holnap – feleli Savage, és hatalmas mosolyt villant.

– Ó, *a francba*. Ez lehet, hogy jó nagy baklövés volt. A pasi nyilvánvalóan érdeklődést mutat irányomban, és most tuti azt hiszi, nyert egy kört, bármi legyen a vetélkedés tárgya közte és Nick között.

– Örülök, hogy találkoztunk, Ms. McClean – mondja, majd biccent egyet előbb Kate, majd Nick irányába. – Nyomozó. – Aztán kimegy a szobából, én pedig bent maradok ott két emberrel, akiken látszik, hogy bugyborékol a fejükben a sok gondolat, annyi mondandójuk van.

– Sürgősen beszélnem kell Lucyvel, nem jött-e fontos üzenetem

– mondja Kate, és hol Nickre, hol rám néz közben.

Nick engem bámul, én pedig felállok, mintha nekem is Kate-tel kéne tartanom.

– Ne merészelj kimenni – szólal meg. – Beszédem van veled.

– Ilyen hangnemben biztos nem – felelem. – Felnőtt nő vagyok. Nem az ölebed.

– Legjobb lesz, ha kimegyek ebédelni – vág közbe Kate. –

Maradjatok csak, ameddig akartok.

Egyikünk sem vesz tudomást Kate-ről. Meghátrálok, amikor Nick felém igyekszik, és nekiütközöm Kate asztalának.

– Ki akar használni – mondja Nick. – Téged meg úgy elvakít, ahogy rád néz, hogy át sem gondolod, mire vállalkozol. Ez nem játék. Nagyon veszélyes.

– Álljunk meg egy szóra – mondom, és a mutatóujjammal beledöfök a mellkasába. – Engem nem vakít el az égvilágon semmi. Nem egy nőstényállat vagyok, aki a nyertes alfahím felé veszi az irányt. Azért csinálom, mert szükségem van erre a munkára. Talán nem tudsz róla, de jelenleg munkanélküli vagyok.

Nick csak pislog, és látom, ahogy elpárolog a haragja. – Kirúgtak az iskolából?

– Ahogy mondod.

– Baszki, Addison, sajnálom. – Hirtelen magához húz és átölel. Mindjárt elsírom magam.

– Nem baj – mondom, és kibújok az öleléséből. – Van egy tervem.

– Hallottam róla. Úgy tudom, valami olyasmi, hogy beleütd az orrod mindenféle olyan ügybe, amelyre nem vagy felkészítve, és esetleg egy hotelszobában végzed, elvágott torokkal.

Legyintek egyet. – Te majd megvédesz. És különben is új tervem van. Megszerzem a magánnyomozó-engedélyt. És akkor többé nem kell miattam aggódnod.

– Jézusom – feleli. – Úgy érzem, az egész világ összeesküdött ellenem.

– Hékás!

– Nem, nincs ezzel semmi gond – jelenti ki, és közben békésen megfogja a kezem. – Épp elég ideje ismerlek, hogy lássam, mennyire makacs vagy. És akár hiszed, akár nem, ez még előnyödre válhat. Az

engedély megszerzése nem könnyű feladat, és így legalább megtanulod, hogyan tarthatod magad távol a bajoktól. Legalábbis remélhetőleg.

Nick a távolba réved, mint aki maga sem hiszi el, amit az imént kijelentett. Nekem sem könnyű elhinnem.

– Ki vagy te, és mit csináltál Nickkel?

– Nagyon vicces. Tényleg így gondolom – mondja még lelkesebben. – Jó lesz. Szükséged van egy nagy adag óvatosságra, és így talán megszerezheted.

– Tudod – felelem, közben visszabújok a karjaiba, és bűgő hangon folytatom. – Talán ezt még nem tudod rólam, de engem állandóan hajt a versenyszellem.

Nick nevetésben tör ki, és közben Kate asztalához nyom. – Ezt sosem feltételeztem volna rólad.

Megmarkolja a derekamat és feltesz az asztal szélére. Szépen befészkelem magát a lábaim közé, én pedig érzem, hogy merevedése van.

– Én akarok lenni az osztályelső, úgyhogy szükségem lesz egy magántanárra, aki külön foglalkozik velem. Nem ismeresz esetleg valakit?

Beleharapok a szája szélébe, és élvezem, ahogy a tekintete vággyal telik meg, és egyre szorosabban simul hozzám. A dereka köré fonom a lábam és beletúrok a hajába, miközben megcsókol.

Felnyögök, ahogy a nyelve az ajkamhoz ér, és megremegek, ahogy a keze a legintimebb részem felé kalandozik. Egy hajszáll választ el, hogy elélvezzek egy forgalmas és zsúfolt munkahelyen, fényes nappal. És nem érdekel!

– Francba – szólal meg hirtelen Nick. – Szolgálatban vagyok.

Vissza kell mennem dolgozni.

– Jó. Csókolj meg újra.

Megragadom az ingét és magamhoz húzom, és újra egymáshoz ér az ajkunk. Nem igazán ellenkezik. Félő, hogy a dolgok elfajulnak, és ez nem a legjobb hely és idő.

– Ma este – súgja. – Ki kell bírunk még – gyorsan az órájára néz – még vagy öt órát. Aztán a végére járunk ennek. Egyszer és mindenkorra.

Hozzásimulok, annyira közel, hogy szinte izzik a testem.

– Rendben. Ma este – felelem. – Tudok várni még öt órát. Semmi probléma.

Lefejti a lábamat a derekáról, és bizonytalanul hátralép egyet. Most mégis, hogyan mondjam meg neki, hogy ilyen állapotban nem mehet ki az előtérbe? Mindenki láthatja majd, mit csináltunk.

– Atyaég, úgy érzem magam, mint egy kamasz fiú.

– Pedig nem úgy nézel ki – vágom rá, és közben a slicce felé meresztgetem a szemem.

Nick felnevet és behunyja a szemét, így próbálja magát csillapítani. Én pedig lepattanok az asztalról, és fogom az aktát, amit Savage hagyott ott.

– Én megyek ki előbb. Azt hiszem, neked még szükséged lesz egy kis időre, hogy... – Kezemmel a slicce mögötti duzzanat felé

hadonászom, és érzem, ahogy elvörösödöm. – Szóval... érted – fejezem be bénán.

Kinyitom az irodaajtót és visszanézek Nickre. – Este találkozunk.

– Addison – mondja Nick meglehetősen szigorú hangon, ami sehogy nem jön össze szétharapott ajkaival és kócos hajával. – Ha Savage ügynök abban mesterkedik, hogy átvegye tőlem a mentorod szerepét, esküszöm, letépem a heréit és legyömöszölöm a torkán.

– Oki doki – felelem döbbenten. – Átadom az üzenetet. Becsukom magam mögött az ajtót, és gyakorlatilag kirohanok

az épületből. Valahogy el kell ütnöm a most következő négy és háromnegyed órát. Legjobb lesz, ha dolgozni kezdek, és közben várom, hogy végre visszapumpálja belém valaki az életet.

Ötödik fejezet

A nyár nem épp a legpörgősebb időszak a nyomozóiroda életében. Akkora hőség van, hogy az olyan tevékenységek, amelyek erőfeszítést igényelnek – például a házasságtörés –, megritkúlnak, míg az olyan bűntények száma, amelyeket otthonról is kényelmesen el lehet végezni, az egekbe szökken. Ilyen például a csalás. Elég hozzá egy kanapé, egy laptop és egy lopott bankkártya.

Ahogy már mondtam, mindössze egy ügyem van jelenleg, a Noogey-ügy. Semmi kedvem újra fejest ugrani a szemétbe és újabb kört futni egy szteroidon nevelkedett vérebbel, viszont a lazálással töltött órákért senki nem ad fizetést, úgyhogy kénytelen vagyok elmerülni kicsit a DeLuce-ügyben. Legalábbis ez a tervem.

Azonban megszólal a telefonom, és a kijelzőn megjelenik anyám száma. Azonnal kinyomom, hogy bekapcsoljam a hangpostát, és várom, hogy-e üzenetet. Közben érzem, hogy megfájdul a fejem. Lehet, hogy tumorom van.

Addison, én vagyok az, az anyád –

Olyan erősen kezdem forgatni a szemem, hogy lüktetni kezd.

Olyan korán mentél el itthonról, hogy nem tudtam személyesen elmondani, hogy néhány napra elutazom.

Úgy viháncol, mint egy csitri, és közben hallom, hogy Vince valamit mormog a háttérben.

Vince szabadságot vett ki, és elmegyünk a Bahamákra. Nem izgalmas? Hagytam némi meleg ételt a hűtőben. Mennem kell.

Szeretlek.

Az üzenet véget ér, én pedig némi megkönnyebbülést érzek. Nem kell újra szembesülnöm anyám démoni pajzánságával, és legalább alhatok a saját ágyamban, amíg új lakhelyet találok. Az élet szép.

Előkotrom a táskámból az aktát, amit Savage ügynöktől kaptam, és kinyitom, gondosan ügyelve rá, hogy mielőbb átlapozzam Amanda Whitfield holttestének fotóját, és elmerüljek a Natalie Evansról szóló leírásban. Összesen hét escort cég köthető a nevéhez, Kaliforniától egészen Washington D. C.-ig. A savannah-i iroda az első számú irodája, itt tölti Natalie a legtöbb idejét, hiszen itt van az egyik otthona is.

Beindítom a Volvót, és úgy suhanok az utakon, mintha még mindig a csúcsszuper Z-met vezetném, nem ezt a csotrogányt. Natalie-nak van egy ingatlana a Forsythe Parkban, a Viktoriánus kerületben. Ez nem az a környék, ahol roskadozó Volvók grasszálnak, de talán ha turistának tettetem magam, feltűnés nélkül nézhetem meg magamnak azt a bizonyos házat.

Beugrom a boltba néhány nélkülözhetetlen cuccért. Veszek egy eldobható kamerát, új napszemüveget, egy sapkát, ami segít eltakarni az arcom, egy kis ropogtatnivalót, egy light kólát és egy negyvennyolc darabos óvszert. Nick nagyon elszántnak tűnt, úgyhogy nem árt, ha mindenre felkészülök.

Az az igazság, hogy ha álruhát viselek, valahogy legyőzhetetlennek érzem magam. Még bátrabb leszek és a hozzáállásom is megváltozik, és hirtelen úgy gondolom, a

Volvóm maga a Batmobil, én pedig nem más vagyok, mint Magnum magánnyomozó.

Beteszek egy Amy Winehouse-cédét, és úgy hajtok Natalie Evans háza felé, mintha én lennék az új szomszédja. A régi viktoriánus épület kifogástalan állapotban van, a tradicionális három színben – sárga, olíva és krém – pompázik, a harmadikon pedig egy terasz ékesíti. A kertet kimunkált vaskerítés óvja a betolakodóktól, az ingatlant pedig két hatalmas magnólia takarja. Az előkert buja, jelen pillanatban is két férfi dolgozik a virágágyásokkal és metszi a cserjéket.

Bemegyek a mellékutcába, hogy vethessek egy pillantást a ház hátsó részére is, ezt a részt azonban egy háromméteres kerítés takarja. A három férőhelyes garázs ajtaja csukva van, a kocsifelhajtó üres. Nem árt

megismerni, egyesek hogyan élnek. És nem árt nappal is szemügyre venni azokat a helyeket, amelyeken nagy valószínűséggel éjszaka is meg fogunk fordulni. Az elmúlt hónapok viharaiban ez a két dolog garantáltan rám ragadt.

Éles kanyarral visszafordulok és újra a város felé veszem az irányt, amikor megszólal a telefonom. Első gondolatom az, hogy biztosan az anyám keres, akinek van az a furcsa tulajdonsága, hogy bizonyos időközönként elfogja a rettegés, hogy egy árokban heverek eszméletlenül az út szélén, és addig csörget, míg meg nem bizonyosodik az ellenkezőjéről. Ezt a számot azonban nem ismeri fel a telefonom, úgyhogy inkább felveszem.

– Halló – mondom.

– Addison, segítened kell. – Rosemarie-t nyilvánvalóan a sírás fojtogatja.

– Mi a baj? Mi történt? – Automatikusan vissza Whiskey Bayou felé veszem az irányt.

– Babyról van szó. Kivitem sétálni a régi úthoz, és egyszer csak kiugrott elénk egy nyúl. Tudod, hogy képtelen uralkodni magán – szipogta Rosemarie. – A nyúl után rohant, és elütötte egy autó.

– Jaj, ne – csattanok fel együtt érzően. Rosemarie dán dogjai, Baby és Johnny Castle olyanok, mintha a gyerekei lennének. Kicsit nagyméretű gyerekek, akik hajlamosak minden bútort és cipőt szétrágni, de akkor is a gyerekei.

– Itt vagyok az út szélén. Nincs nálam a kocsim, úgyhogy nem tudom Babyt állatorvoshoz vinni. Az a szemétláda, aki elütötte, továbbhajtott, de ne félj, felírtam a rendszámát. Ha egyszer a nyomára bukkanok, abban nem lesz köszönet.

Beletaposok a gázba. – Úton vagyok. Próbálj megnyugodni.

Babyvel minden rendben lesz.

Vonalban maradok, nehogy valami örültséget csináljon, és követem az

útbaigazítását, amíg meg nem pillantom. Nehéz lenne nem észrevenni, tekintve, hogy pink biciklisnadrágot és hozzáillő sportmelltartót visel. A haja csapzott, szempillaspirálja szanaszét kenődött az arcán. Baby az ölében hever, tágra nyílt szemmel zihál, látszik, hogy szenved. A hátsó lábai nagyon megsebesültek.

Feltúrom a csomagtartót, és szerencsére találok egy régi pokrócot, ami leginkább piknikezni való, továbbá arra, hogy vérző kutyákat mentsünk meg vele. Leterítem a hátsó ülésre, majd odamegyek Rosemarie-hez.

– Ez a kutya legalább hetven kiló – állapítom meg, miközben próbálom kitalálni, hogyan tegyük be a kocsiba.

– Szereted a bacont, igaz, kislány? – szólal meg Rosemarie. Eszembe jut az a pár cipő és a hozzáillő kezitáská, melyet múlt

alkalommal, amikor Rosemarie-nél voltam, felfalt a kutya, és arra gondolok, valószínűleg a bacon a legkevésbé ludas a kutya súlyproblémáiban.

Baby nyöszörög és felemeli a fejét, pont annyira, hogy belenyalhasson Rosemarie szájába. Felhúrom az orrom és gondolatban fujjogni kezdek, amikor szemtanúja vagyok, hogy Rosemarie átszellemült arccal viszonozza a pusztit. Valószínűleg ennek a jelenetnek komoly köze van ahhoz, hogy a csaj egyedülálló.

– Oké, megvan – mondom, és visszamegyek a kocsiba a pokrócért. Kiterítem a földön Baby mellett. – Csak arra kell rávennünk, hogy ráfeküdjön a takaróra, aztán majd mi felemeljük, és így alig kell piszkálnunk a lábát.

– Jó – helyesel Rosemarie. – Jó terv. Menj szépen a takaróra, Baby. Megteszed ezt a mami kedvéért?

Újabb smárpartiba kezdenek, úgyhogy átmegyek Baby másik oldalára, és próbálom onnan a takaróra tuszkolni. Baby felmordul és a kezem felé kap, inkább gyorsan meghátrálok, mert semmi kedvem kutyaeledelt csinálni a kézfejemből.

– Baby, nem szabad! – dorgálja Rosemarie. – Addison néni csak segíteni akar. Na, mássz át, a többit elintézzük.

Rosemarie kicsit megemeli, és mindketten a pokróc felé nyomjuk a kutyát. Félig már rajta van. Szakad rólam a víz, a hajam csatakos és a szemembe lóg. Rosemarie úgy fújtat, mint a gőzös, és az arca majdnem olyan színben pompázik, mint a biciklisgatyája.

– Gyerünk, Baby! Másszál már át – tör ki belőlem. Még egyet taszigálunk rajta, de nem sikerül a plédre nyomni.

– Mama főz neked egy egész csomag bacon, ha szépen átmész

– noszogatja Rosemarie csilingelő hangon.

Baby felemeli a fejét, és minden erejét összeszedve rámászik a takaróra a mellső lábai segítségével. Négykézláb ereszkedem, és veszek egy nagy levegőt, hogy legyen erőm beemelni ezt az óriást a kocsiba.

Rosemarie sincs a helyzet magaslatán, én pedig megfogadom, hogy teszek valamit az erőnlétem érdekében, elvégre igazi magánnyomozó szeretnék lenni. Valamit a hot jógán és a kickboxon túl, amiket amúgy is csak félgőzzel csinállok. Igazából mindkét mozgásforma arra való, hogy hülyét csináljak magamból. Valójában csak azért járok, mert az edző szexi, és a '80-as évek zenéire nyomjuk. Semmi sem hasonlítható ahhoz az érzéshez, amikor lefelé néző kutyapózban a Mötley Crüe üvölt a hangfalból, én pedig próbálok nem elájulni a mellettem lévő szőrös olasz pasitól, akinek használt koton- és spárgaszaga van.

Egyszerre.

– Gyerünk – türelmetlenkedem. – Ha tovább itt maradunk, agyvérzést fogunk kapni.

Rosemarie úgy néz rám, mint egy eszelős, és egy pillanatra szimpátiát érzek az iránt, aki elütötte Babyt. Rosemarie-t egy hajsza választja el attól, hogy önbíráskodásba kezdjen, nekem meg egész egyszerűen nincs erőm őt visszarángatni a valóságba.

Most, hogy belegondolok, nem is akarom. Csak az a baj, hogy jelen

helyzetemben nem tudom letenni az óvadékot érte, ha arra kerülne sor.

Felállunk, megfogjuk a pokróc csücskeit és felemeljük Babyt. Nyilvánvalóan a kétségbeesésnek köszönhetjük a szuper erőnket. Beküzdjük a hátsó ülésre, beszállunk a kocsiba és elindulunk Doc Wilson klinikája felé.

Majdnem két órába telik, míg stabilizálják mind Baby, mind Rosemarie állapotát, és elvégezzük az összes papírmunkát. A világ egyik legkényelmetlenebb székén várom Rosemarie-t, és közben a házi kedvencek otthoni beöntéséről szóló ismertetőket olvasom. Mikor végre kijön, úgy néz ki, mint akin átment egy úthenger.

– Az orvos szerint Baby meg fog gyógyulni – mondja, és közben megkönnyebbülten mosolyog. – Néhány napig itt kell maradnia, de hétfőn érte lehet jönni és haza lehet vinni. Ha nem érsz oda időben, Baby meg is halhatott volna.

Rosemarie újra elsírja magát, engem pedig megint elfog az ismerős pánik, amit akkor érzek, ha valaki sír a jelenlétemben. Nem tudok mit kezdeni a sírókkal. Kényelmetlenül érzem magam és ráadásul haszontalannak is, és sosem tudom, hogyan kéne reagálnom. Nem vagyok az a vigasztaló típus, mint egyesek. Rendszerint csak állok, mint egy érzéketlen tuskó, pedig igazából mindig nagyon sajnálom azokat, akik szenvednek.

– Minden rendben lesz – mondom gyorsan, és megveregetem a vállát béna módon. – Hazaviszlek, és biztos jobban érzed majd magad, ha ledőlsz egy kicsit. És iszol egy kis bort. Nekem ez mindig segít.

Elhajtok Rosemarie házához, bekísérem, elindítok a dvd-lejátszóján egy Robert Downey Jr. maratont, kibontok egy doboz mentolos bonbont és egy üveg bort. Haza kell mennem, hogy elvégezzem a szex-előkészítő rituálémat. A rituálé lényege, hogy

úgy nézzek ki szexinek és csinosnak, mint aki egyáltalán nem akar szexi és csinos lenni, és kiválasszam azt a ruhát, amiben nem tűnök túl könnyűvérűnek. Nőnek lenni néha rohadtul bonyolult.

Leparkolok és bemegyek a házba, élvezem a csendet és hogy egyedül lehetek. Elfog az inger, hogy ugráljak kicsit a bútorokon és bugyiban szaladgáljak, de uralkodom magamon, és a fürdő felé veszem az irányt.

Épp a hatalmas pórusaimat nézegetem a nagyítós tükörben és várom, hogy felmelegedjen a víz, amikor megszólal a telefon. Nick az, úgyhogy gyorsan átugrom a vécékagylón, hogy elzárjam a vizet. A sípcsontom bánja ezt a manővert.

– Szia – szólok bele a telefonba zihálva. Egy kicsit fel vagyok pörögve, mert pusztán a tudat, hogy mi vár rám ma este, izgatóbb, mint bármilyen előjáték. – Anyám kéjutazásra ment Vince-szel, úgyhogy miénk az egész konyhapult. Persze ha belegondolok, miket fogunk rajta csinálni, azt hiszem, többet nem fogok enni róla.

Hallom, ahogy Nickben bent reked a szusz, és csak mosolygok. Olyan könnyű a férfiakkal. A csend azonban egy fokkal tovább tart, mint kellene, úgyhogy aggódni kezdek, hogy Nick elalélt és most a padlón hever. Lehet, hogy túl messzire mentem.

– Nick, ott vagy?

– Sajnos rossz hírem van – feleli.

– Mennyire rossz az a rossz?

– Most kaptam egy kettős gyilkosságot. Bent kell maradnom.

– Meddig?

– Talán jövő keddig. Nem tudom előre.

Kínos csend áll be köztünk, én pedig alig győzők szentségelni magamban. Szerintem minket átok sújt. Akárhányszor a közelében járunk, hogy Nick és én végre egymáséi legyünk, valaki feldobja a talpát. De legalább Nick életben van.

– Semmi baj – mondom végül. Éretten viselkedni kimondottan borzasztó. – Sok szerencsét a hullákhhoz... vagy hát szóval, érted.

Egy pillanatig csendben marad. – Köszönöm. Ez nagyon felnőtt hozzáállás a részedről. Hívlak, amint tudlak.

Leteszi, én pedig lehajítom a készüléket a konyhapultra, majd beugrom a zuhany alá. Hogy a jó oldalát nézzem, legalább mindegy, hogy mekkorák a pórusaim, és bevághatom azt az üveg bort is.

Most meg az derül ki, hogy a bor délután nem az én műfajom. Hat előtt ébredek fel, a kanapén. A ruhám sehol, vattát köpök.

Kivánszorgok a fürdőbe, hogy megmossam a fogam, majd a konyhába, hogy megigyak egy csomó vizet.

Kezdek kijózanodni, úgyhogy felveszek egy boxert és egy felsőt, majd megragadom az asztalról a MacBook Airemet és leheveredem az ágyamra. Előveszem a Sirin Escorts mappámat és tanulmányozni kezdem. Kipakolom az oldalakat az ágyamra. Keresgélek egy kicsit az interneten, és kinyomtatok néhány dolgot, amiről azt gondolom, talán fontos lehet. Világbajnok kutató vagyok.

Natalie Evansról semmi zűröset nem találok az interneten. Egyszerűen ő a legeslegtisztább madám, akiről valaha hallottam, nem mintha olyan nagy tapasztalatom lenne az ilyesmiben.

Natalie néhány éve a Világ Legszexibb Férfijával randizott (a People magazin szerint legalábbis a legszexibb), most pedig Massachusetts junior szenátorával jár.

A Sirin Escorts weboldala kimondottan ízléses. Egy diszkrét bourbon liliom képe jelzi, hogy minden érdeklődővel személyesen kötnek üzletet. Találok egy telefonszámot és egy e-mail címet is. Az oldal visszafogott és drágának tűnik, és nem találok semmilyen pletykát vagy fórumot róla. A Sirinnek elég jó hibaelhárítója lehet, bárki legyen is az.

Összeszedem az erőm, hogy újra megnézzem a képet Amanda Whitfield holttestéről. Most sem néz ki jobban. Nick említette, hogy nyilván nagyon közletről támadhatták meg, és Savage ügynök néhány apró betűs jegyzete

alapján is feltételezhető, hogy Amanda bízott a gyilkosában. Ez nem egy egyszeri escort melő lehetett.

A jelentés szerint Amanda és a vendége elköltött egy meghitt vacsorát, és méregdrága pezsgőt ittak, mintha ünnepelnének. A rendőrség talált két darab használt óvszert a fürdőszobai szemetesben, ugyanakkor az áldozatban is volt némi ondó, amiből arra következtetek, hogy Amanda *tényleg* nagyon jól ismerhette a támadóját, ha engedte neki, hogy így elragadtassa magát, amikor korábban olyan óvatosak voltak. A testén sehol egy horzsolás, úgyhogy a szexuális aktus minden bizonnyal nem volt ellenére.

Az FBI egyelőre csak futólag ellenőrizte Amanda hátterét. Ebből nem derül ki, ki is volt valójában ez a lány. Előveszem a telefont és felhívom Kate-et.

– McClean – szól bele.

– Mi a baj? – kérdezem.

Valami nem stimmel Kate-tel az utóbbi napokban. Nem mernék rá megesküdni, de valahogy az az érzésem, nem akar róla beszélni, ugyanis kerül velem mindenfajta közvetlen találkozást.

– Semmi. Hosszú a nap. Miben segíthetek?

Néhány másodpercig csendben maradok, mert egy kicsit rosszullesik, hogy nem akarja elmondani, mi a baja. Mindent megosztunk egymással azóta, hogy megtanultunk járni. Sosem volt egymás előtt titkunk. Összeszedem magam és elhatározom, hogy adok neki még egy kis időt.

– Nem tudsz valakit megbízni, hogy nézzen alaposabban utána Amanda Whitfieldnek? Az alapinfók megvannak, de szeretnék egy listát a közeli barátairól és ismerőseiről, és nem akarok az FBI-ra várni. A Sirin exkluzivitása arra enged következtetni, hogy szeretik bevonni a lányok baráti körét is a bizniszbe. Sokkal könnyebb úgy titkot tartani, hogy a barátnőidnek is ugyanaz a titka. Kisebb a sansz, hogy kicsúszik valami a szádon.

– Nem rossz a gondolatmenet – feleli Kate. – Ráállítom Wallyt. Most úgyszincs épp semmilyen ügye. Amint kész van, átküldöm e-mailen.

Megint kínos csend áll be köztünk. Fogalmam sincs, mi folyik itt, és kezdek komolyan aggódni.

– Gondolkodtam azon, amit a magánnyomozói engedélyről mondtál – szólal meg egyszer csak Kate. – És szerintem jó ötlet. Meg kell próbálnod.

– Micsoda? – kérdezem, eltartom a fülemtől a telefont, és kérdően ránézek, mintha az tudhatná, mi a fene folyik itt. – Berúgtál?

– Színjőzan vagyok. Sajnos. Szerintem az iskola jót fog tenni neked. És van egy ajánlatom is. Ha osztályelső leszel, felveszlek ide az irodába teljes munkaidőben. De a lögyakorlatot is le kell tudnod tenni, nemcsak az írásbelit.

– Mi lehet azon olyan nehéz? – kérdem. – Célzok és lövök.

– Persze. Nem is értem, mit akadémkoskodom. Írok neked ajánlást, hogy felvegyenek, és az ügynökség állja a költségeidet, tekintve, hogy ez nekünk is befektetés. A következő kurzus jövő csütörtökön kezdődik az akadémián, és az élen kell végezned, hogy megkapd az engedélyt. Ezenkívül egy fitneszteszten is át kell esned, mint a hagyományos rendőröknek.

– Gondolom, az nem része a tesztnek, hogy milyen gyorsan veszem be a számba a fánkot, ugye? – kérdezem.

– Vegyél vissza, okostojás. Ha minden jól megy, hat-nyolc hónapon belül kezdedben lesz az engedély. Hacsak nem történik valami katasztrófa. Ami nem kizárt, tekintve, hogy...

– Hékás, lehetnél egy kicsit kedvesebb. Mostanában egész jól elhárítom a katasztrófákat – mondom.

– Igaz. Végül is milyen gyorsan visszanyírt a szempillád, amikor Danny Gorman megpróbált barbeque-zni azzal a lángszóróval.

Emlékeztetem magam, hogy el kell mennem a munkaügyi központba,

hogy segítyt igényeljek. Remélhetőleg az elég lesz arra, hogy hat-nyolc hónapig ne kelljen teljes állást vállalnom sehol. Máskülönben kénytelen leszek jégkását vagy óvszert árulni a hipermarketben. Nem mintha bármi bajom lenne ezzel, de az utóbbi időben három rablótámadás is érte a savannah-i hipermarketet, én pedig nem szeretném, ha valaki golyót repítene a fejembe.

– Köszönöm, Kate. Meg fogod látni. Brillírozni fogok azon a teszten.

Kate elneveti magát, igaziból, és végre kezd olvadni köztünk a jég.

– És Kate – folytatom. – Ha akarsz róla beszélni, rám mindig számíthatsz. Éjjel-nappal. Amit és amikor csak szeretnél.

Hallom, hogy sóhajt egy nagyot a vonal túlsó végén, és lassan kifújja a levegőt, hogy uralkodjon az érzésein. Kate soha nem érzékenyül el. Ő mindig kemény, mint a páncél.

– Tudom – feleli. – Köszönöm.

Leteszi a telefont, nekem pedig mostantól nincs más dolgom, mint várni, hogy megkapjam a szükséges infókat Amanda Whitfieldről. Bekapcsolom a tévét, amiben épp *Jóbarátok* megy, és bekucorodom az ágyba. Ki kell magam pihenni, hogy tiszta fejjel vegyek részt a holnapi találkozón Savage ügynökkel.

Hatodik fejezet

(Éppen hogy)
szombat

Dörömbölésre ébredek valamivel éjfél után. Épp elég időt töltöttem egy háztartásban egy rendőrrel, hogy tudjam, ez nem sok jót jelent. Számtalan különböző forgatókönyv játszódik le a gondolataimban, miközben próbálom magamról lehámozni a különböző rétegeket – anyám gépe lezuhant, Kate lövöldözésbe keveredett, Rosemarie-t felfalta az egyik kutyája –, a lehetőségek száma végtelen.

Az előszobába rohanok, egyenesen az ismeretlen katasztrófa felé. A házban tök sötét van, de nem állok meg, hogy felkapcsoljam a villanyt. A vállam bánja, amit iszonyatosan beütök az ajtófélfába.

Felkapcsolom a lámpát a verandán, kinézek a kémlelőnyíláson, és még jobban rám tör a frász, amikor meglátom Nicket. Mi van, ha a kettős gyilkosság valaki olyannal történt, akit én is ismerek? Vagy ha egyenesen engem vádolnak a gyilkossággal? Nem ez lenne az első alkalom.

– Nem csináltam semmit – mondom, miközben kinyitom az ajtót.

– Azt remélem is – feleli Nick. – Még csak most értem ide. Akkor meg kéne ölnöm valakit.

– Miről beszélsz?

– *Te* miről beszélsz?

– Ha nem tudod, akkor mindegy is – felelem, és hátrébb lépek, hogy bejöhessen.

Felkapcsolom a lámpát, és alaposabban szemügyre veszem. Hullafáradtnak tűnik. Az arca tiszta borosta, szeme karikás és bágyadt. Bármit is látott ma, szörnyű lehetett. Szomorúnak tűnik, ugyanakkor látszik, hogy majd' szétveti a düh. Néha rettenetes a munkája, de ő iszonyú jó benne.

– Mit csinálsz itt? – kérdezem, amikor végre észreveszem, hogy táskával a vállán érkezett. Nincs egyenruhában, egy régi farmert és fekete pólót visel, ami láttatni enged minden izmot a mellkasán és a karján.

– Pontosan öt órám van, aztán fel kell kelnem és vissza kell mennem az őrre – mondja, majd ledobja a táskáját és úgy néz rám, hogy menten elolvadok. – Alvás nem fér bele.

Pislákolni kezd az izzó a fejem felett, én pedig izgatottan nyalom meg az ajkam, ahogy közelebb lép.

– Umm.

– Mi az? Semmi válasz? – kérdezi, és mosolyog.

Beteszi az ujját a felsőm spagettipántja alá és közelebb húz magához. Ajkaival az államon játszadozik, majd a torkom felé veszi az irányt, és közben az étkezőasztal széle felé taszít.

– A hálósobába – nyögöm, miközben leveszi rólam a felsőt, és szájába veszi a mellbimbómat. – Óvszer. Hálósoba. – Úgy kommunikálok, mint egy neandervölgyi, amikor azonban a keze szabadul a sortom alá, teljesen megszűnök gondolkozni.

– Enyém az első kör – mondja, és kutatni kezd a farzsebében. Kitesz egy óvszert az asztalra, engem pedig felültet a szélére. Csak arra tudok gondolni, de jó, hogy az apám ragaszkodott

ehhez a masszív tölgyfa bútorhoz. Máskülönben ez elég kellemetlenül is elsülhetne.

– Jó – helyeselek, kihúzom a pólóját a nadrágjából és lesegítem róla. – A hálósobámban még van negyvennyolc darab, a biztonság kedvéért.

Egy kicsit hátrahőköl és hitetlenkedve néz rám. – Remélem, nem mindet ma akarod elhasználni. Holnap muszáj talpon lennem.

Nevetek, közben vadul csatolom ki a nadrágszíját. Érzem, ahogy benne reked a levegő, mikor végre a kezembe veszem a legkeményebb és

legforróbb testrészét.

– Jézusom – nyögi –, annyira régen várom, hogy benned lehessen.
Örülhetünk, ha öt másodpercig kibírom.

– Azt majd azért jóvá kell tenned.

Vadul csókol, és úgy nyomja nyelvét az enyémhez, hogy az összes idegszálam megfeszül és robbanásra kész. Szép lassan megszűnik a látásom és a hallásom, és csakis érezni tudok – az asztal hideg felületét a hátamon, és a farmerja durva érintését a combom között, ahogy a csípőmhöz nyomja magát.

Elhelyezkedik a lábam között, és belém hatol. Lélegezni is elfelejtek, és megrázkódik az egész testem.

– Úristen – tör fel belőlem, amikor egy pillanatra magamhoz térek.

Megfogja a kezem, együtt hullámszik a testünk, fejét a nyakamba temeti és folyamatosan a nevemet mondja.

Egyszer csak megszólal egy ébresztőóra valahol a tudatalattim mélyéről, úgyhogy megfordulok, hogy azonnal lecsaphassam, csak épp a testem akadályba ütközik, és az akadály nem más, mint egy kőkemény férfitest. Felém fordul, átkarolja a derekam, és ahogy hozzám ér, több jel is arra mutat, hogy ébren van.

– Mi ez a hang? – kérdezem.

– Beállítottam az ébresztőórát. Vissza kell mennem dolgozni. – Harapdálni kezdi a nyakam, és a csípője köré fonja a lábam, miközben hozzám simul.

– Hékás! Én itt aludni próbálok – csattanok fel morcosan. – Azt hittem, menned kell dolgozni.

– Egy kicsit korábbra állítottam, hogy legyen időm erre.

Az ujjaival valami olyasmit tesz, amit én varázslatnak hívok, és rögtön megfogadom, hogy a jövőben megpróbálok reggeli típusná válni. – Szerencséd, hogy tetszel nekem.

Nick felnevet és a hátamra fordít, majd újra belém hatol, érintve az új kedvenc helyemet, és hirtelen totál elfelejtem, hogy az előbb még álmos voltam.

Dél is elmúlt, amikor legközelebb kinyitom a szemem. Nem emlékszem, mikor ment el Nick, de tekintve, hogy engem kenyérre lehetett kenni, mire végzett velem, ez az emlékezetkiesés teljesen indokolt.

Kimászom az ágyból, minden tagomban érzem, miféle dolgokat műveltem az éjszaka, és a fürdő felé veszem az irányt. Gyorsan lezuhanyozom, majd felkapok egy királykék nyári ruhát és egy fekete flip-flopot, amelynek a tetején hatalmas virágok

vannak. A bőröm makulátlan és ragyog, a szemem csillog és hülye vigyor van az arcomon. Úgy nézek ki, mint aki egész nap termálfürdőben volt. Úgy tűnik, a csodás szex a második legjobb dolog.

Megnézem az e-mailjeimet, és örömmel nyugtázom, hogy Kate elküldte az infókat Amanda Whitfieldről. Kinyomtatom, miközben készítek egy mogyorós kapucsínót és pirítok egy kis kenyeret. Annyira jó a kedvem, hogy egy hajszál választ el attól, hogy most helyben dalra fakadjak.

– Francba – szentségelek, amikor megégetem az ujjam a pirítóval. Leülök az asztalhoz a reggelimmel, és elönt a forróság, ahogy felidézem, miket művelt ott velem Nick az éjjel. Fogom magam és átmegyek a nappaliba, de a kanapén is ugyanilyen gondolataim támadnak, és az sem segít, ha a pianínót vagy a falat bámulom. Eseménydús éjszaka volt.

Begyömöszölöm a papírokat a táskámba, és átöntöm a kávémat egy hordozható bögrébe. Elhatározom, hogy bemegyek az irodába, és használatba veszem az egyik üres tárgyalót.

Whiskey Bayou meglehetősen élénk szombatonként. Egyik dugóból

kecmergek a másikba. Tele van a város nőkkel, akik a szokásos heti garázs vásárunkba igyekeznek. Próbálom nem észrevenni azokat a diákokat és szülőket, akik ujjal mutogatnak a kocsimra és sugdolóznak egymás fülébe.

Azt hittem, ez már senkit nem fog érdekelni azok után, hogy lelepleztem John Hyattet, aki a közösség egyik oszlopos és megbecsült tagja, valamint a bank igazgatója, és nem mellesleg transzvesztita gyilkos. De tévedtem, az én kirúgásom ebben a városban éppolyan érdekes, sőt.

Whiskey Bayou lakói megszállottan vonzódnak az olyan pletykákhoz, amelyek mások bukásáról szólnak. Ezek az emberek olyanok, mint a piranhák, akik csakis arra várnak, hogy közéjük tévedjen egy elesett áldozat, akiről csontig le lehet szaggatni mindent.

Ki kell jutnom ebből a városból. A Holmes család hat generáció óta itt él, úgyhogy van néhány szépséghiba a családfánkon. Jimmy bácsi nevét például ki sem volt szabad ejteni gyerekkoromban. A Holmes-ok egyébként kihalófélben vannak. Bár a nővérem elhatározta, hogy visszaköltözik Atlantából, ha magára talál, szerintem erre nem sok esély van. Még nálam is jobban utál itt lenni.

Ellazítom az ujjaimat a kormánykeréken, és végre kifújom a levegőt, amit a Harry Truman sugárút óta tartogatok magamban, majd tövig nyomom a gázt. A Volvo meglódul, és bár 90 kilométer per óra sebesség fölé nem tud gyorsulni, így is jó érzés, hogy segít eliszkolni.

Majdnem két óra van, mire találok parkolóhelyet az iroda előtt. Lucy az asztalánál ül, a telefon a fülén, és észvesztő gyorsasággal gépel valamit. Rám se néz, amikor elmegyek mellette és intek neki. Nem hallom, hogy valóban lenne valaki a vonal túlsó végén. Lehet, hogy a ninja erejét használja most is.

Belesek a tárgyaló üvegajtaján, és látom, hogy üres, úgyhogy bemegyek és használatba veszem. Kipakolom az asztalra az oldalakat, amelyeket Amanda Whitfieldről nyomtattam ki, majd kinyitom a laptopomat. Leveszek egy sárga jegyzetömböt a polcról és egy tollat, majd jegyzetelni kezdek.

Első blikkre Amanda pont olyan, mint bármelyik húszéves csitri. Eredetileg Észak-Karolinából jött, és ösztöndíjjal tanult az

Emoryn. Gimnáziumban osztályelső volt, és megnyerte a tini szépségversenyt. A Sirintől érkezett utalások a főiskola első évéhez vezethetők vissza, így nem kizárt, hogy Amandát kimondottan a cég kereste fel. Ha egy tizennyolc éves lánynak ilyen összegeket ígérnek, nem meglepő, hogy elcsábul.

Amanda minden évben hazament karácsonykor, hogy meglátogassa a családját, de a szerződése mindössze ezt az egy találkozást engedte neki, holott azelőtt szoros kapcsolatban volt az övéivel. Orvosi leletei között nyoma sincs droghasználatnak, és egy bizonyos dr. Isobel Lee félévente alávetette mindenféle nemibetegség-tesztnek.

Feljegyzem, hogy dr. Lee-ről majd szükségem lesz további infókra. Gondolom, a Sirin ugyanazt az orvost alkalmazza az összes lánynál. Átnézem Amanda e-mailjeit, azonban semmi oda nem illőt nem találok a levelei között, viszont felfigyelek néhány névre, amelyek már a róla szóló mappában is szerepeltek. Mielőtt meggyilkolták, nagy valószínűséggel Becca Gonzales és Andi Bachman voltak az utolsók, akikkel beszélhetett. Néhányszor egy bizonyos Noelle Price is szóba kerül a levelekben, úgyhogy az ő nevét is feljegyzem. Ártani biztos nem árt, ha ezt a három lányt megjegyzem magamnak.

Felkapom a fejem, amikor valaki bekopog az ajtón. Savage ügynököt pillantom meg az ajtóban, és beletelik néhány másodpercbe, míg eszembe jut, hogy megbeszéltem vele egy találkozót mára. Ránézek az órára, és látom, hogy öt perccel múlt három. Teljesen elvesztettem az időérzésem.

– Bocsnat – mondom automatikusan, és még mindig zsibong a fejem, tekintve, hogy az elmúlt másfél órában iratokat bújtam. – Csak kicsit többet akartam megtudni Amanda Whitfieldről.

– Semmi probléma – feleli, majd bejön és leül a velem szemközti székre.

Megint fekete zakót, fehér inget és fekete nyakkendőt visel. Vetek egy villámgyors pillantást a bokája felé, hogy vajon a tegnapi zokni egyszeri

fiaskó volt-e – talán csak kifogyott a tiszta ruhákból –, de látom, hogy a mai is ugyanolyan tébolyult darab. Lime-zöld színben pompázik, és kicsiny martinispoharak díszítik. Nem vagyok valami nagy FBI-szakértő, de élek a gyanúperrel, hogy Savage ügynök nem a dresszkódot követi.

– Szóval mi a terv? – kérdezem, miközben összeszedem a papírokat. – Hatóságilag megfigyeljük őket? Tapogatózunk egy kicsit? Foglyul ejtünk néhányat Natalie Evans emberei közül, és különleges vallatási technikákat próbálunk ki rajtuk? Ez nagyon izgalmas. Ilyesminek történelemtanárként a közelébe sem értem.

Savage kicsit mintha megriadna. Ugyanakkor nem tűnik annak az ijedős pasinak.

– Én egy kicsivel lassabbra venném a figurát. A vallatásig valahogy el is kell jutni. Ráadásul gördült néhány akadály is a nyomozás elé.

– Mint például?

– Mint például az, hogy az FBI-t leállították a Natalie Evans-ügyről. A köveket meg kell találnunk, viszont arról a vonalról letiltottak minket, hogy a Sirinnek vagy bárkinek, aki kapcsolatban van a céggel, köze lenne az eltűnt kövekhez vagy Sasha Malikov halálához. A parancs elég magasról jött. Még a főnököm se kérdőjelezhette meg.

– Ebből is látszik, hogy jó nyomon jártok. Valakit nagyon feldühítettetek.

– A kérdés csak az, hogy vajon mivel – feleli. – Van egy elméletem.

– Olyan pasinak tűnsz, akinek mindig van egy elmélete.

Az ajka mintha kissé mosolyra görbülne. – Natalie Evansnek politikai befolyása és hatalma van. Semmit sem fogunk találni róla. Semmi, egy kicsit is szembetűnő dolog sincs az FBI aktáiban, nekem azonban mindegyikről megvan a saját elméletem. Róla kérdezősködni nem más, mint elindítani egy lavinát, egyenesen magad felé. A nő érinthetetlen. Az egyetlen ok, ami megmagyarázhatja, hogy mit keresett az egyik Romanov-gyémánt az egyik hozzá tartozó lány holtteste alatt, hogy Natalie

arra használta a lányt, hogy vevőket szerezzen. Annyi évet eltöltött már ebben a bizniszben, hogy pontosan tudta, kiben bízhat. És ők azok, akiknek el akarta adni a köveket.

– Csak épp valakin úrrá lett a mohóság, és úgy döntött, végül is nem akar fizetni a portékáért egy fillért se. Ez pedig azt jelenti, Natalie Evans tudja, ki ölte meg Amanda Whitfieldet.

– Bingó – vágja rá Savage lelkesen, mint akit elragadott a nyomozás izgalma. – Nagy valószínűséggel Amanda magával vitte az összes követ, ami után most nyomozunk, azt az egyet azonban, amelyet a holtteste alatt találtunk, valahogy elszórta a gyilkos, és nem vette észre, hogy ott maradt. Elvágni egy torkot elég macerás meló. A lakosztályban talált nyomok arra utalnak, hogy a gyilkos használta a zuhanyt, tehát rendbe tette magát, mielőtt távozott.

– Jézusom, van bőr a képén.

– És némi antiszociális hajlama is van.

– Szóval szerinted egy politikus a bűnös?

– Haha, nagyon vicces – feleli.

– Vannak erős pillanataim.

– Ja, hallottam hírét.

Hunyorogni kezdek. – Ez meg mit akar jelenteni? Életemben egyszer vetkőztem pénzért. Nem érdekel, mit mondanak mások.

– Micsoda? Honnan kanyarodott ide ez a beszélgetés? – Egy pillanatra megáll és csak néz, mint akinek csak most esik le, mit hallott. – Te sztriptúztáncosnő voltál?

– Most mondom! Mindössze egyszeri alkalom volt, úgyhogy az nem számít. Nem voltam valami jó. De miért váltottunk témát? Nem elnyisszantott torkokról és lopott gyémántokról volt szó éppen?

– De, de valaki megpróbálta elvonni a figyelmem a nyomozásról.

– Ó, persze. – Ráncolni kezdem az orrom, és próbálok koncentrálni. – Szóval most mihez kezdesz?

– Szerencsére a magánnyomozó irodákra nem vonatkoznak azok a szabályok, amelyek a szövetségekre. Úgyhogy neked kell segítened.

– Nem lesz ebből bajod?

– Nem vagyok valami szabálykövető – vágja rá mosolyogva.

– A zoknid is erre enged következtetni.

– Látnod kéne az alsógatyám.

Húha. Idáig azon erőlködtem, hogy próbáljam nem elképzelni, mit rejt a fekete nadrágja. Erre tessék! Épp most töltöttem öt órát azzal, hogy élveztem életem eddigi legjobb szexét, és máris tönkre akarja tenni valaki. Kegyetlen az élet.

– Nem! Nem kéne. Mármint látnom az alsógatyádat. Úgy értem, én épp... járok valakivel. – Mondjuk most, hogy jobban belegondolok, Nick és én sosem ültünk le és beszéltük meg, hogy

ez egy kapcsolat. – Legalábbis azt hiszem – teszem hozzá. Pedig ezt tudnom kellene. Vajon kizárólagos ez a kapcsolat köztünk? Vagy csak a szex érdekli?

– Majd értesíts, ha kiderül – mondja Savage. – Zavarodottnak látszol. Dempsey nyomozó nem olyan típusnak tűnik nekem, aki türelmesen várja, hogy a csaja végre döntsön.

Csak hümmögök, és nem tudok mit mondani. Nekem nincs mit döntenem. Én Nickkel szeretnék járni. Szinte biztos vagyok ebben. Csak még nem ismerjük olyan jól egymást, és jelen pillanatban a fizikai vonzerő mindent elsöpör. Talán csak az aggaszt egy kicsit, hogy mi van akkor, ha a kémia alábbhagy, és esetleg nem marad köztünk igazi tartalom.

Savage sóhajt egyet és feláll. – Gyerünk. Elmondom, mit akarok tőled. Ebédeltél már?

Fogalmam sincs, miért érzem úgy, hogy ez a két szó olyan, mintha azt kérte volna, táncoljak vele meztelenül a telihold fénye alatt, de mégis úgy érzem.

– Ez nem randi, ugye? – kérdezem, majd bepakolom az aktákat a táskámba, és elhagyom vele az irodát.

– Kimondottan nem az.

Bemászom a hatalmas Expedition kocsiba, és közben próbálom megőrizni a méltóságomat a folyton felcsúszó ruhámban. Nem csinálom valami jól, úgyhogy vetek egy sanda pillantást Savage-re, ő azonban kötelességtudóan előre néz.

– Ha ez randi lenne, azt felismernéd – folytatja Savage. – Lassú mederbe terelném a dolgokat. Első alkalommal talán elvinnélek egy baseballmeccsre és burgerezni. A másodikon mexikói kaját ennénk és megnéznénk egy filmet. A harmadik aztán már romantikusabb lenne. Talán egy gyertyafényes vacsora a

múzeumban. A Georgia Szépművészeti Múzeumban épp Egyiptom fáraói kiállítás van.

Atyaég! Imádom azt a kiállítást. Ez a pasi aztán tudja, mitől döglök a légy, de azért én sem most jöttem a hat-húszassal. Nekem érzéseim vannak Nick iránt. Erős érzéseim. És én nem vagyok csalfa, bár azt nem tagadom, hogy időnként eluralkodik a gondolataimban egy-egy szaftosabb fantazmagória. Johnny Deppnek mindig van helye nálam.

– Persze a múzeumi kirándulás várhatna az ötödik randiig – teszi hozzá, miközben kifogástalanul manőverezik a hatalmas monstrummal Savannah utcáin. A georgiai Athén nincs közel. Az már ott alvós kategória.

Kezemben a szoknyám szélét gyűrögetem, izzad a tenyerem. Ez a pasi birtokában van a tökéletes kínzótechnikáknak, az biztos. Nem akarom tudni, mit fog művelni Natalie Evansszel, ha egyszer a kezei közé kerül.

– Lássuk csak – szólok meg csivitelő hangon. – Mondd el, mit vársz tőlem a nyomozás során.

Felnevet, és az önelégült mosoly hosszan kiül az arcára. – Először is mondd el, mit tudtál meg Amanda Whitfieldről. Az én nyomozásomat szemmel tartják, úgyhogy nem tudtam alaposan a mélyére ásni.

– Nekem az az érzésem, hogy a Sirin megkereste őt, amint elkezdte a főiskolát. Amanda intelligens lány volt, és megvoltak azok a fizikai adottságai, amelyek sikeres escorttá teheték. Nagyon sok pénzt keresett azzal, hogy nekik dolgozott, azonban a családjával szinte meg kellett szakítania a kapcsolatot. Van itt két név – Becca Gonzales és Andi Bachman – akikkel úgy tűnik, szoros kapcsolatot ápolt. Huszonegy, illetve tizenkilenc éves a

két lány. Alaposan utána szeretnék nézni a két barátnőnek, valamint egy harmadik lánynak is, akit néha említettek a levelezéseikben.

Savage meghatározhatatlan ritmusban dobol az ujjaival a kormánykeréken, és látszik, hogy figyel, úgy felvonja a szemöldökét. Leparkol a Broad utcán, majd úgy felnyomja a légkondit, hogy arcunkba csap a jéghideg levegő.

– Ez az épület a Siriné – mutat Savage a szemközti, hatemeletes szürke betonkockára. Sterilnek és modernnek néz ki a többi épület között, amelyeknek egy négyzetméterük több történetet őriz, mint amennyiben a Sirin valaha reménykedhet.

– Nem valami karakteres – állapítom meg.

– Akik lakják, azok sem azok. A legfelső szint Natalie irodája. Azt nem tudom, hogy a közbúlsó emeleteken mi történik. Nem tudtuk túl alaposan kikérdezni a személyzetet, de én arra tippelnék, hogy itt tréningezik a lányokat, és lakások is vannak. Nehéz dolgunk van, mivel nincs meg az alkalmazottak teljes listája. Ráadásul éjjel-nappali őrző-védő szolgálat van, állnak a bejáratnál, de vannak odabent is.

Elővesz egy távcsövet az ülés alól és odaadja nekem. Pont ugyanannyit látok az épületből, mint a távcső nélkül. Az ablakok be vannak fújva fényvisszaverő réteggel, a bejáratnál pedig ott dekkol az őr, úgyhogy egy pillanatra sem láthatok be az épületbe.

- Francba, így még kíváncsibb vagyok – mondom.
- Ismerem az érzést.
- Lefogadom, hogy Becca és Andi a Sirin alkalmazottai –

teszem hozzá. – Szerinted meg tudjuk nézni az ő

bankszámlájukat is, hogy vajon olyasmi képet mutatnak-e, mint Amandáé?

– Meg tudod – válaszolja Savage. – Én meg csak élvezem a száguldást.

– Talán elmondhatnád, hogyan nyomozzak, miközben élvezed a száguldást. Nekem ez az egész eléggé új. Simán megtörténhet, hogy leesem a motorról az autópálya kellős közepén, és agyonlapít egy kamion.

– A száguldás már csak ilyen – vágja rá, és szép lassan elmosolyodik. – Minél többet csinálod, annál jobb leszel benne.

– Jézusom, te aztán nem vagy könnyű eset.

– Pedig most a legjobb arcomat mutatom.

– Mázli. – Jelentősegteljesen ránézek, hogy egyszersmind egyértelművé tegyem, kivel áll szemben. Nem szeretném, ha odáig fajlana a helyzet, hogy tökön kéne rúgnom. Vagy ami még rosszabb, hogy Nick mindörökre letépje a golyóit.

– Figyelj. Vonzó férfi vagy. Ezt nyilvánvalóan te is tudod, ugyanis az egód akkora, hogy betölti az egész teret. Igen, van benned valami sötét és misztikus, isteni a tested, és a zoknid még érdekesebbé tesz. De köztünk abszolút semmi vonzerő nincsen. Fel sem merült bennem. Az egyetlen ok, amiért nyomulsz rám, hogy közted és Nick között van valami totál felesleges versengés, és te le akarod őt győzni. Úgyhogy hagyjuk ezeket a felesleges köröket, és foglalkozzunk azzal, amiért itt vagyunk.

Arca komoly, és röviden bólint egyet, hogy egyetért. – Rendben. Köztünk csakis üzlet van, semmi más.

– Jó – felelem, és én is bólogatok. – Viszont van egy kis probléma. Ha a Sirinnél tényleg ilyen szigorú a biztonság, és ennyire figyelik azokat a lányokat, akiket alkalmaznak, semmi

esélyem rá, hogy engem is felvegyenek. Ez a terv nem fog sikerülni. És köszönöm a bókot, hogy alkalmasnak gondolsz rá, de kizárt, hogy bárkinek azt mondjam, tizenkilenc éves call girl vagyok. Mindenki rajtam röhögne.

– Ne aggódj! Már kitaláltam egy másik tervet.

– Miért érzem ettől még idegesebbnek magam?

– Azt te tudod. Nem kellett volna előhozakodnod a sztriptízes múltaddal.

– Francba. Mondtam, hogy...

– És csak hogy tisztázzunk valamit – vág közbe Savage, majd előre hajol és a számra teszi a száját. Forróság önti el a testemet, és minden idegszálam megfeszül. A kezét maga mellett tartja, ami jó, tekintve, hogy így csak az ajkunk ér össze. Mire elhúzódik, a szemem is kettéáll, és a tökön rúgás az utolsó gondolat, ami eszembe jut.

– Semmi vonzerő, mi? – kérdezi. – Biztos csak fázol, igaz? Lenézek, és megállapítom, hogy nagy szerencse, hogy a

mellbimbóm nem bökte ki a szélvédő üvegét. Haragos pillantást vetek Savage-re, és összefonom a karomat a mellkasom előtt.

– Ezt meg ne próbáld még egyszer – mondom. – Soha többet. – Határozottan bólintok a fejemmel, hogy lássa, komolyan beszélek. Ő csak mosolyog, és beindítja a motort.

– Soha ne mondd, hogy soha, kedvesem. Szerintem kezdjük egy huszonnégy órával, aztán majd meglátjuk, hogyan megy.

Engem azzal büntet a sors, hogy a seggfejekhez vonzódok.

– Soha – ismétlem meg, de közben rájövök, hogy elsősorban magamat akarom meggyőzni, nem is őt.

Hetedik fejezet

Savage ügynök visszavisz az irodához. Gyakorlatilag kirepülök a kocsiból, mielőtt egyáltalán leparkolna. Utánam kiabál, hogy hamarosan újra érintkezésbe lépünk, én azonban hátra sem fordulok, csak feltartom a középső ujjam. Nem vagyok hajlandó foglalkozni a nevetésével. Ha magával ragad, csak olajat öntök a tűzre.

Elviharzom a pókerarcú Lucy mellett, és egyenesen Kate irodája felé veszem az irányt, miközben még mindig nem tudom eldönteni, hogy magamra vagyok mérges, vagy Savage-re. *Nem* csaltam meg Nicket. Pontosan tudom, milyen érzés megcsaltnak lenni. Nem volt választásom. Egyszerűen lecsapott rám. Nagyon kell vigyáznom, mert ezek szerint folyamatosan lesben áll.

Arról nem is beszélve, hogy micsoda csókzseni. Ő a csókolózás Stephen Hawkingja. Vagyis... na mindegy, ez nem a legvonzóbb kép, amit szívesen képzelek el. Fogalmazzunk úgy, hogy tudja, mit csinál. Elég néhány nyelvcsapás, és ettől a pasitól döglenek a nők. Még szerencse, hogy számomra Nick a csókkirály, úgyhogy engem nem olyan könnyű kinyúvasztani.

A tábla eltűnt Jimmy Royal ajtajáról, úgyhogy nagy valószínűséggel végre vette az adást. Kate irodája nyitva van, szóval bemegyek, és levetem magam a kanapéra.

– Hogy mentek a dolgok Savage-dzsel? – kérdezi, közben odajön, és leül a székre mögöttem. A szombati munkaszerkóját viseli – farmert és fehér pólót –, én pedig vetek egy gyors

pillantást az órára, vajon miért van még mindig bent az irodában. Szombaton csak rövidnapos szokott lenni.

– Nem akarok róla beszélni – felelem. Felülök és a táskámban lévő aktákért nyúlok. – Szükségem van további háttérinfókra.

– Majd én megcsinálom. Jelenleg az összes ügynököm foglalt, nekem pedig kimondottan van kedvem dolgozni. Délután itt volt a kormányzó

segéd tisztje. Közölte velem, hogy az irodám részvétele a Christian DeLuce-nyomozásban esetlegesen károkat okozhat egyes olyan derék polgárok számára, mint Natalie Evans, és hogy nem szeretné, ha csorba esne a nyomozóirodám hírnevén. Azt javasolta, keressünk másik utat, amely elvezethet az elveszett kövekhez.

– Ó, valóban? – kérdezem. – Savage ügynök is valami hasonló figyelmeztetést kapott. Csak épp az FBI-t az egész Amanda Whitfield-gyilkosságról letiltották. Szerintük ennek semmi köze a Sirinhez, és fogalmuk sincs, mit kereshetett az a gyémánt a holttest alatt.

– Kezdek kiakadni ezekre a nagykutyákra – mondja Kate.

– Ha majd ráérsz, kérlek, mutasd meg, hogyan működnek a keresőprogramok.

A programok, amelyekkel a nyomozóiroda háttérinfókat szerez, igencsak trükkös cuccok, ezért csak az ügynököknek van hozzáférésük. Kate vállalkozása azonban olyan sikeres, hogy az ügynökei legtöbbször más és más városokban nyomoznak, ugyanis az iroda híre ilyen messzire szállt. Mindössze két ügynöke van, aki helyi ügyeken dolgozik. Nick az egyik, neki viszont van egy teljes állása, amelyben gyilkosokat üldöz, a másik pedig egy öreg zsaru, aki már nem olyan fürge, mint volt.

– Tudod, mit? – kérdezi Kate, miközben feláll. – Tojok a szabályokra. Gyere. Megmutatom, hogyan kell.

– Wow. – Követem Kate-et a szomszédos irodába. – Ez a kormányzói akárki alaposan felidegesíthetett, ha hajlandó vagy felrúgni a szabályokat. Ezt általában én szoktam csinálni.

– Egyszer-egyszer én is megtehetem, hogy azt csinálom, amit akarok.

– Micsoda? – Felhúrom a szemöldököm, mint aki lemaradt valamiről.

– Ez Carl Janson irodája. Gerincsérve van, úgyhogy minimum hat hétig nem lesz. Használhatod a helyiséget.

Az első gondolatom az, hogy Carl irodájának dekorációját az őskor ihlette. A falak fehérek, szinte üresek. Sehol egy virág vagy egy családi

fotó. Az egyetlen bizonyíték, hogy valaki valaha használta a helyiséget, egy bögre, amin bilincs van és egy felirat:

Kiszagolom az összes muffot.

– Kedves kis iroda – mondom.

– Szerintem is. És gondolom, ha utána elmosod, a bögrét is használhatod.

– Kösz, nem. Én nem szagolom ki az összes muffot. Hamis képet festenek magamról.

Kate leül a számítógép elé és bekapcsolja. Elővesz egy noteszt és egy tollat a fiókból, és elkezd írni. – Ezek a jelszavak, amelyekre szükséged lesz. Az elsővel tudsz belépni a rendszerbe. A többi azokhoz a programokhoz való, amelyeket leggyakrabban használunk. Mivel nincs felhasználóneved, használhatod az enyémet. Így egyedül is jobban boldogulsz.

Előrehajolok, és nézem, ahogy bepötyögi a jelszavakat. A suliban egész jó voltam számtechből, úgyhogy nem teljesen kínai, amit csinál.

– Kipróbálom rajtad, hogy lásd, hogyan működik – mondja, és bepötyögi a nevemet és az államot, ahol lakom. Megmutatja, milyen kulcsszavakkal szűkíthetem a keresést, és hogyan válik láthatóvá a bankszámlaszám és minden más hivatalos adatom, valamint lehetséges rokonaim névsora, élőké és halottaké egyaránt. Olyan az egész, mint egy puzzle, amiben csak helyükre kell tenni a darabokat, és összeáll a kép.

Megdöbbenek, amikor az egész életem legördül elém a monitoron. – Jézusom! Ez hogyan lehetséges?

– Úgy tűnik, tartozol a Banana Republicnak, és több, mint egy éve nem voltál PAP-teszten.

– Ezt nem szabadna lehetővé tenni. Hogy lehet ezt bárkivel megcsinálni? Hát már semmi se szent?

– Nem igazán. Persze a kormánynak nem áll érdekében, hogy az

emberek tisztában legyenek vele, mennyire egyszerűen lenyomozhatók. Ezért van az, hogy csak mobiltelefont használok a munkámhoz, nincsen privát e-mail címem, minden számlámat csekken fizetem be, és minden másra is csak készpénzt használok. Szeretném, ha el tudnék tűnni, ha egyszer arra kényszerülnék.

– Jézusom. Miért kéne valaha is eltűnnöd?

– Sosem tudhatja az ember. Valószínűleg soha nem is fogom megtudni. Állítólag nemsoká itt a világvége.

– Tényleg.

Kate feláll és átadja nekem a székét. – Maradj, ameddig szeretnél. Még itt leszek egy ideig, úgyhogy kérdezz, ha elakadsz.

Meg fogom kérdezni Savage ügynököt, hogy van-e arra valami lehetőség, hogy a rólam szóló információk ne szerepeljenek az adatbázisban. A Nagy Testvérnek semmi köze hozzá, hogy el kéne mennem PAP-tesztre, bár nem rossz, hogy így legalább eszembe jutott dr. Isobel Lee. Beütöm a nevét a keresőbe úgy, ahogyan Kate mutatta. Georgiában több Isobel Lee is él. Hatan orvosok, akik közül ketten nőgyógyászok. Mindkettejüknek alaposabban utánanézek, így sikerül rájönnöm, melyik az én emberem. Egyikük pénzügyi helyzete ugyanis sokkal jobb, mint a másikuké, és az utalások pont attól a cégtől érkeztek a számlájára, amelyiktől Amanda Whitfield is kapta a pénzt.

Ahogy mélyebbre ások, látom, hogy meddőségi szakértőként is dolgozik, azonban az is kiderül, hogy a szakmai hitele nem makulátlan, ugyanis egyes kísérleti kezeléseit nem úgy sülték el, ahogyan a betegek várták.

– Kezdem sejteni, mivel tart sakkban a Sirin – mormogom magamban. – Valószínűleg senki mástól nem kapnál munkát.

A nőnek magánpraxisa már rég nincs, a lakhelye pedig a savannah-i Broad utcában található, a 227-es szám alatt. Lefogadom, hogy ez pont az az épület, amelyben a Sirin működik, és amelyben – leszámítva a legfelső emeletét – fogalmunk sincs, pontosan mi folyik.

Becca Gonzalezzal és Andi Bachmannal folytatom a kutakodást, alkalmanként azonban a telefonomra nézek, de valahogy nem akar csörögni. Azóta nem hallottam Nickről. Egy sms-t sem kaptam. Gondolom, könyékig gázol a hullákban, de

szerintem a másnap reggelnek akkor is kötelező eleme minimum egy üzenet vagy egy gyors telefonhívás.

Azok az apró kis bizonytalanságok, amelyek akkor kúsztak be az életembe, amikor Greg dobott engem Veronica miatt, most ismét felütik a fejüket. *Miért nem vagyok elég jó? vagy Ilyen rossz lennék az ágyban?* Az ilyen és ehhez hasonló kérdések azok, amelyek a nőket az örületbe, a férfiakat pedig az alkoholizmusba kergetik. Persze sosem kérdeznék ilyet egy pasitól, mert nem engedné a büszkeségem, de az ellen semmit sem tehetek, hogy újra és újra előtörnek belőlem.

Ismét próbálok a munkára összpontosítani, és a lehető legkevesebbet gondolni Nickre. Lenyűgöz az a mótely, amelyben tapogatózom. Ha én volnék Natalie Evans, könyörögnék egy saját valóságshow-ért. Szex, pénz és botrányok – nézettségi rekordokat döntögetnék.

– Nicsak, nicsak! – tör ki belőlem.

Megvan a jackpot. És Noelle Price, a negyedik barátnő, a hab a tortán. Főleg, mert halott. Minden információt kinyomtatok, és szó szerint beleugrok a papucsomba izgalomban. Megragadom az összes papírt, és beviharzom Kate irodájába. Annyira bele van feledkezve a munkába, hogy észre sem veszi, hogy ott vagyok.

Ránézek az órára és látom, hogy már nyolc is elmúlt. Nick még mindig nem telefonált, de ezt most egy pillanat alatt el tudom engedni, mert van valami, ami még jobban aggaszt. Mégpedig hogy Kate még mindig az irodában van, amikor pontosan tudom, hogy Mike minden szombat este ragaszkodik ahhoz, hogy közösen csináljanak programot.

– Miért vagy még mindig bent? Szombat este nem randizni szoktatok? – kérdezem.

Kate egy pillanatra rám néz, de az arca semmiről nem árulkodik. – Sok a munkám. Valaki ebből él.

– Hát... értem a célzást – felelem, és a kávéfőző felé veszem az irányt, hogy csináljak egy csészével.

Kate összerezzen. – Bocsánat. Túllőttem a célon. De nagyon sok a dolgom, Addison. Dumáljunk később.

Megcsinálom a kávémat pont úgy, ahogyan szeretem, és összeszedem a papírokat, amelyekkel bejöttem. Erre ráérünk később is. Leülök az asztalával szemközti székbe, és türelmesen várom, amíg már nem bírja tovább. Amikor végre felnéz, döbbenettel tapasztalom, hogy könny csillog a szemében. Kate *sosem* sír.

– Jézusom, jól vagy? – kérdezem. – Ugye nem vagy halálos beteg? – Előrehajolok és megfogom a kezét. – Ugye nincsen tumorod?

Kate a fejét csóválja, és kicsordul a könnye. Eluralkodik rajtam a pánik. Kate az, aki mindig kiegyensúlyozott. Aki mindig tudja, mit kell tenni válsághelyzetben. Ez pont olyan, mintha a dalai láma kétségbeesve kiáltozna, hogy jön a világvége.

– Bármilyen is a baj, megoldjuk – biztatom.

– Azt hiszem, Mike-nak viszonya van valakivel – feleli.

Leesik az állam a hír hallatán. Mike az utolsó, akiről azt feltételezném, hogy viszonya van, viszont Kate ítélőképessége nagyon jó, úgyhogy ha ő feltételez valamit, annak biztos, hogy van alapja.

– Segítsek elásni a holttestet? – kérdezem. – Szerintem a mocsár ideális választás. Persze súlyokat kell pakolnunk a lábára, nehogy egy nagyobb hullámozás a felszínre sodorja. És

hiába van annyi esze Rafferty seriffnek, mint egy tyúknak, valószínűleg téged gyanúsítana.

Kate elneveti magát, majd a papírkupac alól elővesz egy aktát, ami úgy néz ki, mint a megbízások általában. Gombóc nő a torkomban és

összerándul a gyomrom, amikor leteszi elém.

– Minden információ benne van – mondja. – Kezeld úgy, mint bármelyik másik ügyet.

Legszívesebben felpattannék a székből és azt kiáltanám, *ez nem lehet igaz*, de visszafogom magam, és úgy viselkedem, ahogyan kérte. Csak abban reménykedem, nem fogja megbánni. Tapasztalatból tudom, hogy sokkal rosszabb valamit a saját szemünkkel látni, mint feltételezni, hogy igaz.

– Jaj, Kate. Biztos vagy benne?

– Bizonyítékra van szükségem. Biztosnak kell lennem benne, mielőtt elhagyom.

Szeretném megkérdezni, mikor fordultak rosszra a dolgok közöttük. Nekem ez nagyon hirtelennek tűnik. De csendben maradok és elveszem az aktát. – Amint tudok valamit, szólok – ígérem neki.

– Ma este tízig szolgálatban van. Mostanában nagyon sok esti műszakot vállal – teszi hozzá keserűen.

– Utánajárok – ígérem neki.

Ha tényleg megcsalja Kate-et, jobb, ha tudja, hogy még mindig nálam van az a nyugtatópisztoly. Szerintem úgy lenne igazságos, ha eszméletlen állapotban adnám át Kate-nek, hogy bosszút állhasson rajta. És így talán csendesebben el lehetne intézni. Persze nem vagyok benne biztos, hogy készen állok élesben végignézni egy ilyen vérfürdőt. Néha a *Kés alatt* egyes részeitől is majdnem elhányom magam.

Kate hirtelen letörli a könnyeit és az ajtó felé tessékel, mielőtt lenne lehetőségem tovább kérdezősködni. Szerintem azt akarja, hogy mindenféle személyes indulat nélkül vágjak bele az ügybe. Mondjuk most ajánlottam fel neki, hogy segítek elásni a hullát, úgyhogy lehet, hogy ez már késő. Gyorsan megölelem, és felajánlom, hogy töltse nálam az éjszakát, ő azonban nemet mond, bezárja maga mögött az ajtót és visszatemetkezik a munkába.

Szerintem neki is és nekem is szükségünk van egy kis kikapcsolódásra. El kell őt vinnem a tengerpartra, ahol koktélokat szűrcsölgethet a homokban, és szexi latin pasikat nézhet fecskegatyában. Persze neki kell fizetnie, tekintve, hogy nekem egy fillérem sincs.

Van egy kis időm, amit valahogy el kell csapnom, amíg Mike végez a munkában, úgyhogy a Dairy Queen felé veszem az irányt, hogy epres fagyikehelybe fektessem az aprót, amit a kocsi különböző pontjairól összeszedtem. Most jut eszembe, hogy a Kate-tel kapcsolatos fejlemények annyira szíven ütöttek, hogy el is felejtettem neki beszámolni róla, miket találtam az adatbázisban. Bármennyire is utálok ebbe belegondolni, de azt hiszem, Savage ügynöknek kell majd elmondanom, mire jutottam. Legjobb lesz, ha felveszek egy erényövet és bekenem a számat trágýával, hogy távol tartsam magamtól.

Üvöltetem a Beastie Boyt a hangfalból és visszamegyek a Broad utcába, majd leparkolok ugyanott, ahol korábban Savage-dzsel. Az utak most is rettentő forgalmasak, úgyhogy nem keltek feltűnést. A Sirin épületében azonban nem történik semmi. Minden emeleten sötét van, és senki nem megy be, vagy jön ki onnan.

Nem vagyok valami tapasztalt ebben a munkakörben, de elég jók a megérzéseim. Legalábbis legtöbbször. A baj csak az, hogy nem mindig hallgatok rájuk. Valami azt súgja, ezzel az épülettel foglalkozni tiszta időpocsékolás. Natalie Evans tisztán tartja a dolgait, a mocskos dolgok valahol máshol történnek.

Nekem egy olyan listára lenne szükségem, amelyen rajta van az összes ügyfele. Be kéne törnöm a házába és megkeresni, azonban egyelőre fogalmam sincs, ezt hogyan tehetném meg.

Hirtelen árnyék vonul el a szélvédőm előtt, én pedig elsápadok a rémülettől, amikor egy kerek arc néz vissza rám. Rosemarie arcán üdvözült mosoly ragyog, miközben olyan koordinálatlanul hadonászik, mint aki túl sokat ivott a happy hour alkalmával. Piros rúzs elkenődött, akárcsak a szempillafestéke.

Rosemarie a kocsiba kapaszkodik, miközben bizonytalanul az anyósülés felé veszi az irányt és kinyitja az ajtót.

– Nahát, éppen rád gondoltam. És most meg itt vagy – mondja heherészve. – Ez olyan, mint a varázslat. Vagy a vudu. Vudu varázslat.

Azt képzeled magáról, hogy elképesztő vicces, és annyira nevet, hogy horkant egyet, ami aztán még nagyobb nevetésre készíti.

– Ja, az lehet – felelem. – Ugye nem vezetsz ilyen állapotban?

– Persze hogy nem. – Úgy megbotránkozik a feltételezésem, hogy attól meg nekem kell elröhögnöm magam. – És pont itt vagy. Így nem kell taxit hívnom. Nagy szerencsém van. Anyukám mindig azt mondta, *Rosemarie Valentine, te vagy a világon a legszerencsésebb*. Lefogadom, hogy pénzt is szedhetnék azért, hogy az emberek hozzám érhessenek, mint valami szoborhoz, és szerencsét hozzak rájuk.

– Szerintem az ilyesmi Georgiában illegális.

Ránézek az órára és fintorgok. Nincs az az isten, hogy haza tudjam vinni Rosemarie-t és visszaérjek, mire Mike végez.

– Nincs valamelyik barátod a városban, akinél ellehetsz egy kicsit? Nekem még dolgoznom kell, pedig szívesen hazavinnélek.

– Ó, miattam ne aggódj. Mondtam, hogy szerencsét hozok mindenkire. Ha épp házasságtörők és bűnözők után szaglászol, nyilván jól jön valaki, hogy ne legyél egyedül. Ne aggódj. Semmit sem kérek érte cserébe, hiszen a legjobb barátok vagyunk.

– Igazán köszönöm, Rosemarie.

Egy pillanatra becsukom a szemem, és pontosan tudom, hogy teljesen felesleges vitatkozni. Legalább most nem rikító a ruhája, így talán egy fokkal kevésbé lesz feltűnő. Fekete pántos felsőt visel, ami persze láttatni engedti hatalmas, hófehér dekoltázsát, és egy fekete szoknyát, ami pont úgy néz ki, mint egy tizenöt éves katolikus lányé, aki szeretné elcsábítani a papot.

Beindítom a kocsit, és szitkozódni kezdek magamban, miközben próbálok az egyirányú utcák között a savannah-i Chatham kerületbe

vergődni. Mike és Nick ugyanazon az állomáson dolgoznak, ami mindig nagyon pörög, ugyanis két megye is ide tartozik. Mike viszont a Vagyon Elleni

Bűncselekmények osztályán dolgozik, úgyhogy nincsenek közvetlen munkakapcsolatban. Ami jó, tekintve, hogy a zsaruk összetartanak, és hajlamosak egymás titkait a sírig őrizni. Gondolom, ez valami hülye betyárbecsület. Mindegy, mekkora személtáda az a betyár.

– És te mit csináltál idáig? – kérdezem. – Gondolom, valami csajos kiruccanás volt, nem?

– Nem. Próbáltam felszedni valakit. Ez ugyanis Whiskey Bayou-ban lehetetlenség.

Ez igaz. Ha egy nő besétál a Clampett bárba, a férfiak rögtön tudják, hogy könnyű préda, és az első félig józan pasinak, aki lecsap rá, nyert ügye van. Tisztességes nők nem járnak oda. Még a félig tisztességesek sem.

– Biztos vagyok benne, hogy előbb-utóbb találsz magadnak valakit. – Bár őszintén szólva azt erősen kétlem, hogy a kutyák nyitottak lennének egy új családtag befogadására.

– Hát, én megpróbáltam – közli felháborodottan. – De hiába vártam a Jason Mamoákat és Colin Farrelleket, csak Jack Blackeket és David Spade-eket láttam.

– Ez nem könnyíti meg a helyzetet – mondom egyetértően. – A jó szexnek alapfeltétele a fizikai vonzódás.

– Nem mindig. Én is voltam házas – feleli hirtelen váltással. –

Tudtad?

Tekintve, hogy ott voltam az esküvőn, valóban volt tudomásom erről. De mivel Rosemarie olyan hangsúllyal mondta ki ezt a mondatot, mintha nem is ez lenne az anyanyelve, eltekintek attól, hogy szembesítsem ezzel az információval. Ráadásul meg sem várja, hogy válaszoljak.

– Rohadt szemétláda volt – folytatja. – Ocsmány, mint a bűn, és úgy dugott, mint egy versenyló.

Teszek egy éles kanyart, hogy kikerüljek egy kocsit, és közben próbálom kivenni a fejemből a képet, ahogy Roger Valentine Rosemarie-t töcsköli, de félek, hogy maradandó károsodást okozott az agysejtjeimben. Az, hogy ocsmány, mint a bűn, az ugyanis nem kifejezés a pasira.

– Amikor felszedtem néhány kilót, azt mondta, nem tud rendesen megdugni, ha néznie kell közben. Megmondtam neki, hogy én is elég jól elevickélek évek óta azzal, hogy Gerard Butlert képzelem a helyébe. Ő azonban ennek nem igazán örült.

Majdnem kitör belőlem a nevetés, de elhatározom, hogy úgy tekintek a Rosemarie-vel töltött időre, mintha egy szappanoperát néznék. – Szemét – mondom. – Jobban jártál, hogy lekopott.

– Az biztos – feleli. – És különben is, aztán kiderült, hogy pajzsmirigyproblémám van, amiatt híztam meg. Az igazi mélypont azonban akkor jött el, amikor kiderült, hogy nem lehet gyerekem. Mivel nekem sosem mondta, nem tudtam, hogy az volt a terve, hogy benépesíti Whiskey Bayou-t. Hiába próbálkoztunk, az orvos azt mondta, olyanok a petesejtjeim, mint egy kilencvenéves varázslónak.

Fogalmam sincs, ez vajon mit jelenthet, de nem akarom félbeszakítani.

– Rohadék – folytatja, és hogy nyomatékosítsa, kiköp a kocsit ablakán. – Még meg sem száradt a tinta a válási papíron, már fel is csinálta Denise Grizzoldit. Most már hat gyerekük van, és Roger akkorára hízott, mint egy disznó. Remélem, egyszer leesnek a heréi, vagy legalábbis krónikus hasmenés kínozza.

Késztetést érzek, hogy keresztet formázzak az ujjaimmal, de aztán visszafogom magam. Az átokszórást inkább meghagyom az égieknek.

A kocsival megállok a rendőrségi parkoló utca felőli oldalánál. A zsaruk kocsijait kerítés védi, nehogy valakinek rongálni támadjon kedve, amíg a szervek szolgálnak és védenek. A motort nem állítom le, a világítást azonban lekapcsolom, és lejjebb süppedek az ülésben, hogy ne

keltsek feltűnést.

Rosemarie a *Star Trek* zenéjét dúdolgatja, és valamit nagyon keres a hatalmas táskájában. Amíg várakozunk, újra belenézek Mike mappájába. Mike nagydarab pasi. Nem kövér, csak nagy. Egy-kilencven körül van, és masszív, mint a beton. A haja vörös, olyan, mint egy skót törzsfőnök.

Megnézem a képet, amin a kocsija szerepel, csak hogy megbizonyosodjam róla, hogy pontosan emlékszem. Mike a szokások rabja. Legalábbis általában. Csütörtök esténként pókerezik, szombatonként Kate-tel randizik, és minden negyedik hétvégén elutaznak valahova ketten.

Három hete azonban ennek vége szakadt. Kate szerint extra műszakokat vállal, hogy pluszbevételre tegyen szert. Ez nekem is nagyon gyanús. Ugyanis tele vannak pénzzel. Kate annyit keres a nyomozóirodával, hogy Mike-nak nem is kéne dolgoznia. Ráadásul a Park Hillen laknak, ahol minden épület a tengerszint felett áll, úgyhogy attól sem kell tartaniuk, hogy elönti őket a víz. Ez ugyanis általános para itt, Whiskey Bayou-ban.

Kate beleírta a jelentésbe, hogy Mike az utóbbi időben szinte minden nap éjfél utánig dolgozott, és amikor szabad ideje volt, azt sem akarta vele tölteni. Több mint egy hónapja nem is feküdtek le egymással.

Sóhajtok egy nagyot, mert erős a gyanúm, hogy Kate-nek igaza van. Ha egy pasi ilyen sokáig nem akar szexelni, akkor valószínűleg megteszi mással. Ezt saját tapasztalatból is tudom, csak épp én akkoriban olyan hülye voltam, hogy azt hittem, Greg tiszteletben tartja az igényeimet, tekintve, hogy totál stresszes voltam az esküvő miatt.

Rosemarie végre megtalálja a rágót, amit keresett, és most boldogan Angry Birds-özik a telefonján.

– Tudod, hogyan lehetne ez sokkal jobb? – kérdezi hirtelen.

– Ha Chris Hemsworth a hátsó ülésen ülne félmeztelenül? Értetlenül bámul vissza rám. – Én egy kis sütire gondoltam.

Meg tudnék enni egy egész tortát, itt helyben.

– Ez lett volna a második tippem – válaszolom.

Elmúlt tíz óra, és azok a zsaruk, akik épp végeztek, kezdenek kiszivárogni az épületből. Szemmel tartom Mike fehér Ford F250-esét, úgyhogy nem tud csak úgy eltűnni. Eltelik újabb tizenöt, majd harminc perc, és Mike még mindig sehol sincs. Rosemarie horkolni kezd mellettem, és mintha a melleit használná párnának. Hirtelen én is nagyon megkívánom a süteményt. Nem is vacsoráztam.

Majdnem tizenegy óra van, mikor Mike végre kijön az állomásról. Megvárom, míg kellő távolságba kerül, és csak akkor kapcsolom fel a világítást és kezdem követni.

Rosemarie előrebukik, amikor hirtelen fékezek egy lámpánál, és zavarodottan néz rám.

– Mi történik? Elővegyem a pisztolyom?

– Jézusom, kérlek, mondd, hogy nincs nálad fegyver!

– A vécétartályban hagytam, mielőtt elindultam otthonról, nehogy megjesszek valakit, ha esetleg arra kerülne a sor.

– Jó ötlet volt – helyeselek, miközben a Nyugati 37. úton észak felé hajtok. Egy olyan városrész felé tartunk, ahol csak lakóépületek vannak, középosztálybeli tágas lakások és apartmanházak, amelyek a hetvenes években épültek. Elfog a gyomorgörcs. Közben csörög a mobilom, de nem merem felvenni, nehogy közben szem elől tévésszem Mike-ot.

– Ó, Nick az – mondja Rosemarie. – Ő aztán pasi a javából. Lefogadom, hogy jól tudja, mi kell a nőnek az ágyban.

Arra gondolok, hogy a legjobb az lesz, ha most csendben maradok. Nick akár doktorálhatna is a témából. Sajnos a másnapi viselkedésén még egy kicsit finomítani kell.

– Majd visszahívom – mondom. – Légyszi, add ide a kamerát a hátsó ülésről.

Mike kihajt a főútról, én pedig lassítok és lekapcsolom a világítást, amikor bekanyarodik egy utcába, ahol csak sorházak állnak. Beáll egy

kocsifelhajtóra egy fehér Honda mellé, és pedig elveszem a kamerát Rosemarie-től.

– Miért olyan ismerős ez a pasi? – kérdezi Rosemarie, és közben kipasszírozza a fejét az ablakon, hogy jobban lásson.

Hála istennek, a kamerával nagyon jól lehet zoomolni. Egyszerűen nem mehetek közelebb, mert Rosemarie-t lehetetlen nem észrevenni. Mike-ra fókuszálok a kamerával, amikor kiszáll a kocsiból, majd a bejáráshoz megy és becsönget.

– Ó, a rohadt életbe! – mondom, és készítek egy fotót, ami egyenlő Mike halálos ítéletével.

Felismerem a barna hajú nőt, aki ajtót nyit. Láttam kijönni a rendőrállomásról, körülbelül húsz perccel azelőtt, hogy Mike is eljött. Boxeralsót és pamutpólót visel. A zoomnak köszönhetően látom, hogy nincs rajta melltartó. Ezt nyilván Mike is észreveszi. Lövök még néhány villámgyors fotót, miközben bemegy a házba és becsukódik az ajtó. Semmi kedvem közelebb menni és szembesülni a mocskos részletekkel. És bár Kate nyilván akarja látni a bizonyítékot a férje hűtlenségéről, talán arra még ő sem áll készen, hogy tanúja legyen a további részleteknek.

– Meg mernék esküdni, hogy valahol már láttam ezt a pasit – szólal meg Rosemarie.

– Nem hinném, ez is csak egy kliens. – Az utolsó, amire Kate-nek most szüksége van, hogy szájára vegye a város, márpedig Rosemarie pletykás, mint egy vénasszony. Különbözik csak idő kérdése, mikor derül ki, hogy problémáik vannak. – Most már hazaviszlek. Valószínűleg hamarosan rettentő másnapos leszel.

– Sosem vagyok másnapos – csiviteli.

Nézek egy nagyot, majd visszakanyarodom a főút felé. Van mit átgondolnom. És amíg ki nem találom, mit csináljak, legjobb, ha elkerülöm Kate-et. Ha megmutatom neki a képeket, Nicknek újabb gyilkossági ügyet varrnak a nyakába.

Nyolcadik fejezet

Vasárnap

Másnap reggel pokoli fejfájásra ébredek. Úgy érzem magam, mint a pankrációban azok a szerencsétlenek, akiknek a fejét a térde közé veszi az ellenfél, és úgy ugrik rá. Úgyhogy azt teszem, amit ilyenkor szoktam – beveszek némi aszpirint és elkezdek sütni, mintha valami tévéshow-ban lennék.

Nem fogok hazudni, iszonyú jólesik püfölni a fahéjas tekercs tésztáját a sodrófával. Mire beteszem a sütőbe, az egész konyhát finom lisztréteg borítja, én pedig épp azt fontolgatom, hogy lenyalom a vaját a fakanálról. Csakis az gátol meg ebben, hogy csengetnek.

Borús lesz az arcom, és felmegy a vérnyomásom. Az az érzésem, hogy Nick az, és mivel az aktus utáni örömet már lerombolta a másnapi viselkedése, nem igazán van kedvem hozzá. Félek, hogy rossz célokra fordítanám a sodrófát.

Nagy nehezen kinyitom az ajtót, és legnagyobb meglepetésemre Savage ügynökkel találom magam szembe.

– Azt használni fogod? – A sodrófára mutogat. – Szerintem ne. Úgy érzem, a kapcsolatunk még nem tart a bilincselős fázisban, igaz, én benne vagyok, ha te is.

Tekintete egyszerre fáradt és szexi, próbálom rácsukni az ajtót, azonban villámgyorsan belép, hogy meggátoljon ebben. Idegesen körbenézek, mert fogalmam sincs, mihez kezdjek most. Savage egy kicsit fullasztó. Iszonyú férfias, és ha ott van, valahogy

betölti az egész teret. Azt se tudom, hova invitáljam, tekintve, hogy nemrég a lakás összes zugát végigszexeltem egy másik pasival. Nem akarok semmiféle kavarodást.

– Mit keresel itt? – kérdezem, és közben a konyhába vezetem. –

Honnan tudtad, hogy itt lakom?

Felvonja a szemöldökét, és csendesen sóhajt egyet. Engem aztán nem nehéz megtalálni. És azok után, hogy tegnap este én is láttam, mennyire könnyen lenyomozható minden ember, magam sem értem, hogyan tehettem fel egy ilyen naiv kérdést.

– Bocsi – szabadkozom. – Kicsit le vagyok lassulva ma reggel.

Hosszú volt az éjszaka.

– Még jó, hogy átjöttem – feleli, és leül a reggelizőasztalhoz. – Máskülönben egyedül etted volna meg az összes fahéjas tekercset, és utána utáltad volna magadat. Így legalább könnyítek a helyzeteden.

– Nagyon figyelmes vagy.

Kiveszem a tepsit a sütőből, és a szemem majdnem kettéáll, amikor megérzem az élesztő, a fahéj és az olvadt vaj csodálatos illatát. Lehet, hogy utálnám magam, ha megenném az összeset, de megérné.

– Vannak új infóim a Sirin Corporationnel kapcsolatban, amelyeket szeretnék veled megosztani.

– Érdekes, mert nekem is. A számítógép ijesztő, ez is kiderült.

– Jobban, mint hinnéd – feleli, és közben kivesz egy tekercset a tepsiből és beleharap.

Leesik az állam és illetlen izgatottság lesz rajtam úrrá, amikor látom az arcát, ahogy előnti a tiszta élvezet. Nem tudok nem arra gondolni, milyen arcot vághat, amikor orgazmusa van.

– Jézusom, ez nagyon finom. Hogyhogy nem vagy házas?

A kérdés azonnal kijózanít.

– A pasi úgy döntött, a háztartástantanár melle izgalmasabb, mint a fahéjas csigám, de kösz a kérdést.

Beleharapok a saját tekercsembe, és ignorálok a jelentőségteljes

pillantását. Csendben fejezzük be az evést, majd előveszem a papírokat, amelyeket előző este nyomtattam ki.

– Szóval mesélj, hogyan tudtál meg új infókat a Sirinről, ha nem is engedik, hogy nyomozz? – kérdezem, és helyet foglalok vele szemben.

– Vannak forrásaim. Nem lehet úgy dolgozni hosszú éveken keresztül, hogy nem tudod a módját, hogyan szegd meg a szabályokat anélkül, hogy leleplezzenek.

– És mit tudtál meg a forrásaidtól?

– Előbb te beszélj. Lássuk, van-e átfedés.

Átadok neki néhány papírt, amit előző este nyomtattam ki Kate irodájában.

– Úgy tűnik, nem Amanda Whitfield volt az egyetlen, akit a közelmúltban kiiktattak a Sirin állományából. A jelek szerint Amanda közeli barátságban volt három másik lánnyal, Becca Gonzalesszel, Andi Bachmannel és Noelle Price-szal. A kvartett azonban jelenleg már csak kéttagú. Noelle Price-t két hete holtan találták Atlantában. Látszólag öngyilkosság. Néhány zsarut ráállítottak az ügyre, de ahogy látom, ők el sem kezdtek igazán nyomozni. A boncolóorvos aláírta, hogy öngyilkosság, és másnap már el is hamvasztották a holttestet.

– El kell jutnunk azokhoz a lányokhoz. Mindent tudni akarok, amit csinálnak. Van egy olyan érzésem, hogy halálra vannak rémülve, és azt is gyanítom, hogy Natalie Evans még nem

végzett az üggyel. Hadd telefonáljak egyet. Valakit rájuk kell állítanom.

Savage kimegy a szobából, én pedig veszek még egy fahéjas tekeracet.

– Most te jössz – mondom, amikor visszajön, és újra leül.

Hálát adok, hogy még mindig a pizsamaalsóm van rajtam, amelyik deréktájban nem szorít. Szívesen csinálnék egy kávé, de lehúz a mintegy két és fél kilónyi élesztő és olvasztott vaj. Lehet, hogy soha többet nem fogok tudni megmozdulni. Titkon azon töröm a fejem, hogy vajon Savage

mit gondolna rólam, ha most elheverednék a földön.

A pasi nyilvánvalóan olvas a gondolataimban, ugyanis feláll, elveszi a kávéscsészém, és máris otthon érzi magát, ahogy házimunkába kezd. A fahéjas tekercs rajta egyáltalán nem fogott ki. Most is ugyanolyan fittnek tűnik, mint amikor megérkezett, és semmiféle domborulatot nem látok az övéénél. Szemét.

Mintha megköszöntem volna a kávé, amikor lerakta elém, de nem vagyok benne biztos, ugyanis teljesen belefeledkeztem a gondolataimba. Hogy lehet ilyen igazságtalan a világ? Mennyivel könnyebb lenne abban a korban élni, amikor a férfiak nem győzték tömködni a rubensi szépségeket.

– Addison – szólal meg, és közben felvonja ördögi szemöldökét. – Üveges a tekinteted. Nem tudom eldönteni, hogy tele vagy, vagy halálra unod magad.

– Bocsánat. – Megint végignézek a testén. – Gondolom, sokat edzel.

– Minden nap. Az életem része.

– Gondolom.

– Ne aggódj, szeretem a formás nőket. – Rám vigyorog azzal a pimasz hollywoodi mosolyával.

– Nem volt ilyen jellegű kérdés – mormogom.

Ez kezd kellemetlen lenni. Nem fogok hazudni, és azt mondani, nehezen keltem fel az ellenkező nem érdeklődését. Tudok kimondottan tisztességesen kinézni – bár ez most nem az a pillanat –, viszont van, hogy azt érzem, a pasi, aki érdeklődést mutat irántam, sokkal jobban néz ki, mint én. Lehet, hogy csak gonosz tréfát űz velem az univerzum. És lehet, hogy félre kéne tennem az óvatosságomat, és a lehető legtöbb orgazmust kihozni ebből a nem mindennapi helyzetből. Sajnos azonban van bennem némi katolikus bűntudat és a legtöbbször stabil morál, ami meggátol ebben.

– Elmondod végre, mire jöttél rá? – kérdezem harciasan.

– Natalie Evans klienseinek a listája az ország egyik legkeresettebb cucca, pont azután, hogy ki lőtte le JFK-t. Biztos forrásból tudom, hogy Natalie nagyon nem bízik a technológiában.

– Nem hibáztatom – vágok közbe. – Most, hogy ezen az ügyön dolgozom, én is kénytelen vagyok átgondolni az egész életemet és azt a képet, amit a rendszer kiad rólam.

– Egyél meg még egy tekercset, és figyelj – mondja, és az utolsó fahéjas tekercset a szám felé irányítja. – Az informátorom szerint annyira retteg attól, hogy valaki meghekkeli a rendszerét, hogy inkább mindent papírra vet, és az iratokat egy széfben tartja az otthoni irodájában.

– Az informátorod odabentről van, igaz? – Meglátásom szerint másképp nem juthatott volna ilyen információk birtokába. Hacsak nem a szövetségiiek bepoloskázták azt az épületet, de ezt

erősen kétlem, tekintve, hogy már a nyomozás elején kaptak a fejükre és leállították őket.

– Mindenhol vannak informátoraim. De nem árulhatom el, ki honnan való.

– És most mi lesz?

– Az a helyzet, hogy technikailag etikátlan lenne átkutatnom Natalie házat házkutatási parancs nélkül. De azt gondolom, egy magánnyomozó megteheti ugyanezt, ha sikerül úgy csinálnia, hogy ne kapják rajta. Különösen, ha garantált, hogy a riasztó ki lesz kapcsolva este tíz és éjfél között, amíg Natalie Evans egy politikai játékonysági esten vesz részt.

Leesik az állam. Ezt nevezi apró szabályszegésnek. Savage ügynöknek nyilván az agyára ment a sok színes zokni.

– Megőrültél? – kérdezem, miközben felállok és a kezemmel a pultra csapok. – Semmit sem tudok arról, hogyan kell betörni. Nem tudom, hogyan kell kinyitni egy széfet és hogyan kell némán osonni, mint egy ninja.

Feláll és kihúzza magát velem szemben. Nagyon közel vagyunk egymáshoz. – Ez az egyetlen módja, hogy megszerezzük azt a listát. Ott van a névsorban a gyilkos. Tényleg hagyod, hogy megússza?

– Na ne! Nem fogod ezt az egészet az én nyakamba varrni. – Mindjárt szétrobbanok az idegességtől. – Nem csodálom, hogy letiltottak titeket az ügyről, addig pojácultatok. Szerintem csak magatoknak köszönhetitek.

– Azt hiszem, még sosem hallottam a pojacát igeként használva.

– Mi van? – csattanok fel. – Ha nem tűnne fel, én épp vitatkozni próbálok. Te pedig képes vagy félbeszakítani, hogy kioktass nyelvtanból.

– Igazad van. Folytasd.

– Most meg nem emlékszem, hol tartottam.

Végigsimítom a hajam, és most jut eszembe, hogy a fejem tetején egy kusza konty pihen. Ahogy felemelem a kezem, némi liszt hull alá, én pedig egyfolytában Savage ajkát bámulom. Meg mernék esküdni, hogy ki akar nevetni, de esküszöm, ha megteszi, behúzk nek egyet.

– Szerintem jobb lenne, ha mostantól a keresztnevemen szólítanál. Ami különben Matt.

– A Savage sokkal jobban áll neked. Maradok ennél.

– Lefogadom, hogy Kate szívesen veled menne, hogy megszerezzétek Natalie ügyféllistáját – vált témát hirtelen.

Savage-dzsel nem könnyű beszélgetni. – Nem tanították meg az FBI-nál, hogyan kell megfelelően vitatkozni? Lefogadom, hogy akiket vallatsz, nem is tudnak követni téged.

– Valahogy azért mégis menni szokott. Az FBI megtanított egy csomó másra – mondja, és közelebb jön. – És ami azt illeti, biztos infóm van arról, hogy Kate pontosan tudja, hogyan kell betörni.

Tágra nyílik a szemem ennek hallatán, pedig nem is olyan meglepő. Gondolom, egy magánnyomozó tisztában van az ilyesmikkel.

– Ezzel csak egy gond van – mondom diadalittasan. – Kate nem szokta megszegni a szabályokat. Olyan makulátlan, hogy enni lehetne róla. – Savage nem tudja hova tenni, ezt vajon hogy

értem, úgyhogy nyomatékosítom a mondandómat. – Ebbe sose

menne bele. Számára a nyomozóiroda jó híre mindennél fontosabb.

Első pillanattól gyanús nekem, hogy Savage nem egészen tisztán játszik. Nyilvánvalóan olyan ember, aki nem szeret veszíteni. Hirtelen felém hajol, és úgy csókol, mintha a mandulámat akarná felderíteni, és pedig felnyögök, mert olyan íze van, mint a forró szexnek és a fahéjas tekercsnek egyszerre.

Sikerül kiszabadulnom, mielőtt újabb bútordarabot szentségtelenítenék meg anyám házában, de azért kicsit kába vagyok, és úgy szuszogok, mint egy sértett mopsz.

– Mondtam, hogy ne csináld ezt! Kapcsolatban vagyok, a szentségit!

Már megint úgy hangzik, mintha elsősorban magamat akarnám meggyőzni. Vág egy pofát, de nem áll le vitatkozni.

– Bátorítalak, hogy megkérdezd Kate-et – mondja Savage diadalittasan. – Ki van éhezve egy kis kalandra és szabályszegésre. Különösen azok után, ami éjszaka történt.

– Várjunk egy percet. – Megcsapom a tenyeremmel a mellkasát és eltolom magamtól. – Honnan tudsz Mike-ról? Még Kate-nek sem mondtam el, mi történt.

– Jól láthatóan kerülöd őt – feleli, és vállat von. – Nem hibáztatlak. Elég kényes helyzet.

– Válaszolj a rohadt kérdésre – harsogom.

– Olyan goromba vagy, amikor dühöngsz, tudtad? És hogy feleljek a kérdésedre, onnan tudok róla, hogy követtelek. Csak nem képzeled, hogy rád bízok egy ilyen kaliberű ügyet, és nem tartalak szemmel. Emberek

halnak meg. És kénytelen vagyok veled végeztetni azt, amit én nem tehetek meg, mert Natalie Evans politikai érdekei ezt diktálják.

Számtalan gondolat fut végig az agyamon, amikor ezt meghallom. Felháborodást és haragot azonnal érzek. Ugyanakkor félelmet is. Savage napok óta követ, és nekem fogalmam sem volt róla. Egyszer sem éreztem egy pillanatig sem, hogy valaki figyel. Jó, ő profi, ez némileg csökkenti a dermedtségemet.

– Csak kérdezd meg Kate-et – erőszakoskodik. – Ott leszek, ha esetleg bajba kerülnél.

– Nem akarok beleavatkozni a dolgaiba – szólalok meg, miközben berakom az edényeket a mosogatóba –, de gyakran kerülsz bajba a főnökeid előtt? Úgy tűnik, nem vagy kibékülve a hatóságokkal.

– A főnökeim csak irigyek rám, mert menőbb zoknijaim vannak.

– Képzelem.

Körbenézek a konyhában és elképedek, milyen rumli van. Nem vagyok valami kifogástalan kukta. Gyakorlatilag a háztartás összes edényét igénybe vettem a sütéshez, és mindent beborít egy leheletvékony liszt- és fűszerréteg. Még jó, hogy anyám nincs itthon. Így legalább mindent így hagyhatok, és nem kell rosszul éreznem magam.

– Mi a terved mára? – kérdezi Savage egy fokkal ártatlanabb hangon, mint az elvárható.

Hunyorogni kezdek, és azon tűnődöm, vajon valamelyik indián őse nem volt-e sámán. Vannak terveim, de egyáltalán nem szeretném őket megosztani vele. Savage-nek van az a különleges képessége, hogy mindenhova befurakodik, és mire ellenkeznél, már késő.

Az egyik tervem az, hogy ha már életveszélyes munkát végzek, legalább találjak egy normális helyet, ahol lakhatok. A másik tervem, hogy bármi áron, de elkerüljem Kate-et. Nem akarom megosztani vele a feltételezéseimet és a félinformációimat egészen addig, amíg száz százalékgig biztos nem vagyok a dolgomban. Minden kétséget ki akarok

zárni, mielőtt megosztom vele ezt a lesújtó hírt.

Egyre bonyolultabb az életem. És olyan nehezen találok kiutat. Az viszont jó, hogy az évek alatt tökéletesítettem a hazudós technikámat. Máskülönben most bajban lennék.

– Semmi közöd nincs a terveimhez. Leállíthatod magad.

Olyan vigyorral bámul rám, mintha épp azt nézné, hogy egyenként megválok a ruhadarabjaimtól. – Nem állítom le magam, kedvesem. Jobb, ha megszokod. És a napnál is világosabb, hogy lakást akarsz nézni.

– Egy nap be kell hogy mutass az informátoraidnak. Biztos vagyok benne, hogy olyan emberek, akik már rég eladták a lelküket az ördögnek.

– És ahhoz mit szólsz, hogy van egy barátom, akinek van egy kis háza Savannah-ban és azonnali bérlőt keres?

– Azt, hogy gondolom, nem engedhetem meg magamnak.

Megnéztem az árakat Savannah-ban. Közelébe sem ér a pénztárcám a legolcsóbbnak sem.

– Ezt a helyet még meg sem hirdették. Egyik barátom vette az anyjának néhány éve, azonban szegény meghalt pár hónapja. Nem vadiúj a ház, de jó állapotban van, és szerintem téged is meglep majd, mennyibe kerül. A barátom olyan anyagi helyzetben van, hogy nincs szüksége extra bevételre. Az adókedvezmények miatt ad bérbe lakásokat.

– Ez komoly? – kérdezem, és közben csípőre teszem a kezem. – Nem szívatsz, ugye?

– Komolyan beszélek. Örömmel felhívom neked őket és megbeszélek egy találkozót...

Tart egy kis szünetet, amiből biztosra veszem, hogy most következik a *de*.

– Mi a csavar? – érdeklődöm.

Karba teszi a kezét a mellkasa előtt, és hintázni kezd a sarkán.

– Akarom azt az első randit, amiről tegnap beszéltem. Az sem zavar, hogy ez vesztegetés.

– Ez gáz, Savage ügynök. Egyenesen gyalázatos.

– Mondtam, hogy hívj Mattnek.

– Inkább Lucifernek.

– Lehet, hogy gyalázatos, de én megszerzem, amit akarok. Nyomatékosan dobbantok egyet a lábammal. Igaza van. Bele

fogok menni, mert nem bírok tovább az anyámmal élni. Ki kell jutnom Whiskey Bayou-ból. Nagyon fontos, hogy mielőbb lépjek egyet előre az életemben, és végre elfelejtsem a múlt évet. Az elmúlt tizenkét hónapban álltam az oltár előtt, elütöttem az exemet, bepereltek, kilakoltattak és kirúgtak. Kezdem azt hinni, hogy a majáknak igazuk van, és tényleg közeleg a világvége.

– Kapcsolatban vagyok – mondom még egyszer, ezúttal még nyomatékosabban.

– És hol van most Dempsey nyomozó? Gyanúsan nincs sehol. Szinte hallom, ahogy a bogár beül a fülembe. Nick gyanúsan

nincs sehol, amióta megkapta, amit akart.

– Egy gyilkossági ügyben nyomoz. Apám rendőr volt, úgyhogy tudom, hogyan működik az ilyesmi. Velem lesz, amint lehetséges. – *Remélem.*

Savage a szemöldökét ráncolja. – Akkor te döntesz. De az ajánlat továbbra is áll.

– Rendben, de a következőkhöz tartsd magad. Elmegyek veled, de nem hívom randinak. Hívhatjuk ezt barátságnak, de ha megint megpróbálsz megcsókolni, tökön rúglak.

– Ne ijesztgess, Addison, főleg ne kamuból. Mindketten tudjuk, hogy

szeretsz velem csókolózni, csak nem akarod bevallani.

– Elmegyek zuhanyozni. Hívd fel a barátodat. – A fürdő felé csörtetek, és közben nagyon mérges vagyok, hogy már megint az övé volt az utolsó szó. – És ha ez a ház nem az, aminek beharangoztad, akkor mehetsz randizni a jobb kezeddel.

Hangosan felnevet, ahogy becsapom magam mögött az ajtót. *Bakker!* Ránézek a telefonomra, hátha megcsörren. De jó lenne, ha most felhívna Nick.

Kilencedik fejezet

Nagyon jónak tűnik – mormogom az orrom alatt két órával később.

– Hogy mondod? – kérdezi Savage, és próbálja leplezni a mosolyát, amikor a bejáratú ajtó felé igyekszünk.

A kis ház egy régebbi környék közepén található, és jól karbantartott gyep és amerikai gyártmányú autók veszik körül. Maga a ház sötétkék, fehér ablak- és ajtókeretekkel, valamint spalettával. Annyira kicsi, hogyha lefeküdnék előtte, és magastartásba nyújtanám a karom, át is érném az egészet. De a festés friss és hibátlan, úgyhogy alább adok az elképzeléseimből.

A verandán recseg a padló a talpunk alatt, ami nem csoda, hiszen igencsak más súlycsoportban vagyunk. Savage előveszi a kulcsot, amit a tulaj hagyott ott nekünk a lábtörlő alatt. Beteszi a zárba és kinyitja az ajtót.

Friss fenyőillat és meleg levegő csapja meg az arcom, ahogy belépek a házba Savage után. Rögtön egy parányi nappaliban találom magam, amelynek durván csiszolt fa borítja a talaját. Középpütt egy még kisebb étkezőt pillantok meg. Egy kicsit ferde rézcsillár lóg a plafonról, és egy nagy ablak néz a kerítésre, melyet végig hortenziabokrok öveznek.

Savage a bejáratú ajtónak dől, ahogy beljebb lépek, a padló továbbra is recseg a lábam alatt. A konyhapadlót fekete-fehér kockás linóleum borítja, a bútorokat pedig olyan tisztára pucolta valaki, mintha újak lennének. Meg sem kéne néznem a ház többi részét. Kizárt, hogy ki tudom fizetni. Ez a ház pöpec állapotban

van. Fejben átrendezem kicsit a bankszámlámat, és úgy teszek, mintha lennének olyan rejtett zugai, ahol kisebb-nagyobb

összegek húzódnak meg, pont az ilyen esetekre.

– Mennyibe kerül? – kérdezem meg végül.

Savage mond egy olyan összeget, amittől azonnal meggondolatlaná

válok. Mire háromig számolok, már alá is írtam a szerződést és ki is állítottam egy csekket kéthavi lakbéréről, hogy Savage átadja a barátjának.

Sokkos állapotban vagyok egész úton, míg visszaérünk Whiskey Bayou-ba. Megcsináltam! Két százalékban szabad nő vagyok. Nem akarom bátorítani Savage-et, de jelen pillanatban kimondottan gyengéd érzéseket táplálok iránta.

– Ki kell, hogy rakjalak, mert találkoznom kell az embereimmel

– mondja, és anyám háza felé veszi az irányt.

– Neked vannak embereid?

– Ez is a velejárója, hogy Felelős Különleges Ügynök vagyok. Fogom a táskám és kiszállok a kellemesen légkondicionált

Tahoe-ból a lucskosan párás Whiskey Bayou-ban. – Köszönöm, hogy szóltál erről a házról. Lehet, hogy nem is vagy olyan rossz ember.

– Álljon meg a menet, Mata Hari – szól utánam, elkapja a táskám, és gyakorlatilag visszaránt a kocsiba. – Este dolgod van. Kell az a lista. Én már mindent előkészítettem, neked csak be kell menned és ki kell hoznod. Értesítsd Kate-et a fejleményekről, és állj készen a rock and rollra este tízkor. Ott fogok parkolni az utcában, hogy szemmel tartsam, minden rendben megy-e.

– Mondták már, hogy erőszakos vagy?

– Csak ezt hallom, kedvesem. De ez néha jól jön.

Előveszi azt a tipikus lassú mosolyát, kacsint egyet és kitaszigál a kocsiból. Teljesen össze vagyok zavarodva, amikor villámgyorsan elhajt.

Kiderül, hogy nem is kell olyan sokáig vadásznom Kate-re, hogy megosszam vele Savage elmeháborodott ötletét. Szerencsére még időben észreveszem az ablakból, hogy leparkol a ház előtt, és van időm eldugni a

kamerát, amelyet tegnap éjjel használtam.

– Felhívott Savage ügynök – mondja köszönés helyett. – Azt mondja, egy kis segítségre van szükséged ma este.

Észreveszem, hogy egy nagy táska lóg a vállán, de nem teszem szóvá. Úgy néz ki, mint aki itt akar aludni. Vagy ide akar költözni.

– Savage egy barom. Nagyon meg fog lepődni, amikor majd benyújtom a számlát.

– Szerintem Savage máshogy akar téged kifizetni, mint ahogy szokás. – Kate odamegy a hűtőhöz, kivesz egy sört, kinyitja és a kupakot a szemébe hajítja, miközben visszajön a nappaliba. – Láttam, hogy nézett rád. Szexi pasi nagyon.

– Nekem úgy tűnik, nem százas – felelem. – Nem tudom, mi olyan vonzó benne.

– Tipikus rosszfiú. Az ilyen férfiak nagyon jók az ágyban, de pokoli együtt élni velük. Nick is ilyesmi. – Kate lehuppan a kanapéra, és felteszi a lábát az asztalra. – Apropos, Nick. Nagyon nem örül, hogy együtt dolgozol Savage-dzsel.

– Nick bekaphatja – válaszolom, és Kate mellé ülök a kanapéra. Egyelőre ellenállok a sörnek, mert még mindig lelkiismeret-furdalásom van a fahéjas tekercs miatt.

Kate elcsodálkozik. – Hohó. Mit vétett?

– Úgy érted, azon kívül, hogy életem legjobb szexuális élményében részesített, majd eltűnt – ránézek az órára és gyors fejszámolást végzek – harminchat és fél órája?

Kate sóhajt egyet és a fejét csóválja. – Azt hallottam, nagyon nehéz ügye van. Talán adnod kéne neki egy kis időt.

– Tudom, mondta. Akkor szexeltünk, amikor a gyilkosságok már megtörténtek. Be tudott valahogy suvasztani a programjába. De egy sms vagy legalább egy postagalambbal küldött üzenet, hogy *élek*, elvárható,

nem?

– Igaz. Valamit kitalálhatott volna. Minden pasi szemétláda. Közvetlenül a kijelentés után kínos csend áll be közöttünk.

Minden erőmmel azon vagyok, hogy higgadt maradjak és ne úgy viselkedjem, mint valami idegbeteg. Gyorsan ki kell találnom valamit.

– Na szóval... Jobb, ha tudod, hogy Savage ügynök azt szeretné, ha ma este betörnénk Natalie Evans házába és ellopnánk az ügyfelei listáját – bököm ki. – Gondolom, Savage letagadná, hogy az ő ötlete volt, ha kérdeznéd. Szerintem a pasi kicsit sunyi.

Kate félrenyeli a sört, én pedig addig ütögetem a hátát, amíg ismét normális nem lesz a légzése és nem paprikavörös az arca.

– Most viccelsz, ugye? – szólal meg végre. – Miből gondolja, hogy ki tudok iktatni egy riasztót anélkül, hogy egy kicsit körbeszaglásnék?

Egy pillanatra megáll a kezem a hátán, és tágra nyílik a szemem. Nem hittem volna, hogy ez lesz az első reakciója. Azt feltételeztem, hogy fel fog háborodni, és azt harsogja majd, hogy *de hiszen ez illegális*.

– Hát, Kate. – Kiveszem a kezéből a sört és iszom belőle egy nagy, bátorító kortyot. – Ugye nem gondolod, hogy ezt megcsinálod? Mi van azzal, hogy iszonyatosan félted az iroda jó hírét, és minden szabályt betartasz?

– Talán csak elegendő van abból, hogy folyamatosan betartok minden rohadt kötelezettséget – feleli majdhogynem hisztérikusan.

Én is közel állok hozzá, hogy hisztizni kezdjek. Nem vagyok hozzászokva ahhoz, hogy nekem kell ésszerű döntést hoznom.

– Szeretnék valami meggondolatlanságot csinálni – mondja, és visszaveszi a sörözüveget, majd egy húzásra kiissza a maradékot.

– Ha tényleg pokollá válik az életem, legalább hadd élvezzem a mélybe vezető utat. Hívjuk fel Savage-et. Tudnom kell, hogyan kell kiiktatni a biztonsági rendszert.

Kate felpattan, és kutatni kezd a nagy zsákban, amit hozott. Előkerül egy fekete melósnadrág és egy fekete póló is.

– Savage szerint este tíz és tizenkettő között nem fog működni a riasztó. Szerintem ismer valakit odabentről. – Úgy érzem magam, mintha kívülről szemlélném ezt az egész beszélgetést.

– Az lehet. Savage jó ügynök. A Különleges Alakulatoknál dolgozott. Kicsit utánanéztem, miután kapcsolatba lépett velem. Inkább hosszú ujjú kéne – teszi hozzá, szinte csak magának. – Biztos van itt egy, valamelyik szekrényben.

– Nem akarok ünneprontó lenni, de hogyan szerezzük meg a listát, ha bejutottunk? Savage szerint Natalie elzárva tartja, valahol az irodájában.

– Csak azt kell tudni, milyen széfről van szó, és akkor tudom, milyen eszközt vigyek. A lehető legkisebb csomaggal akarok bemenni. Épp elég nekem, hogy te is ott leszel.

– Hékás – mondom felháborodottan, és csípőre teszem a kezem. – Kikérem magamnak, hogy egy csomaghoz hasonlíts. Legyünk őszinték, ez az egész küldetés hatalmas hülyeség. Nincs tapasztalatunk, hogyan kell betörni és lopni.

– *Neked* nincs tapasztalatod – mutat rá Kate. – Én profi vagyok.

– Igen, profi magánnyomozó. Nem pedig Grace Kelly a

Fogjunk tolvajt!-ban.

– Az de jó film – állapítja meg, és a fürdő felé megy. Szerintem a szekrényemben akar kutatni.

– Valóban jó film. De ez mit sem változtat a tényen, hogy mi most a törvényt készüljük megszegni. Én nem akarok börtönbe kerülni. Épp most éledt újra a nemi életem.

– Szerencséd, hogy egy zsaruval randizol, akinek van bejárása a börtönbe. Felhívom Savage-et. Kell még némi infó.

Visszahanyatllok az ágyra és a plafont bámulom. A kénköves pokol felé tart az életem, és jelen pillanatban fogalmam sincs, hogyan mászhatnék ki ebből a slamasztikából.

Tíz óra lesz három perc múlva. Itt állok egy tömör mirtuszbokor mögött tetőtől talpig feketében, és szakad rólam a víz. Borzalmas ötlet volt a nyár egyik legforróbb napján hosszú ujjúban és

nadrágban jönni. Lassan levegőt is alig kapok. Mondjuk ez lehet, hogy a pánik miatt van.

Megpillantom Savage fekete Tahoe-ját az utca végén parkolni. Egy olyan ház előtt áll, ahol jól láthatóan buli van, úgyhogy tökéletesen észrevétlen tud maradni. Csak Kate és én vagyunk rettentő nevetségesek, ahogy itt a bokor mögött dekkolunk. Hálát adok az égnek, hogy más szemtanúja nincs ennek a rettenetnek.

– Idő van – állapítja meg Kate, és felveszi a hátizsákot, amelyben a kellékeink vannak.

Savage azt mondta Kate-nek, hogy a legjobb választás a behatolásra a francia dupla ajtó, amely a ház hátsó részében elhelyezkedő hálósobára nyílik. Mindössze egyetlen probléma van: egy gigászi fal a hátsó kertben. Nem fogom magam áztatni. Annyit már pont lehúztam ebben a szakmában, hogy tudjam, minden olyan feladatra alkalmatlan vagyok, amely az atlétikai képességeken alapul.

Átmegyünk a szűk átjárón, és épp a kőkerítést vizsgálgatjuk, amikor érzem, hogy rezeg a telefonom. Előveszem, és közben látom, hogy Kate próbálja eltakarni a világosságot, amit a kijelző fénye okoz.

– Nick az – suttogom.

Nemet int, én azonban lehasalok a földre és eltűnök a sötétben, hogy felvehessem. Hallom, ahogy Kate felsóhajt, és tovább rejtőzködik a

bokrok mögött.

– Helló – szólok bele a telefonba a lehető leglágyabb hangon.

– Miért suttoatsz? – kérdezi Nick.

– Próbálok dolgozni.

– Akkor nem kéne felvenned.

– Láttam, hogy te vagy, és gondoltam, hátha akarsz valami fontosat.

Például hogy köszi a szexet, vagy bocsí, hogy eltűntem, vagy hogy szeretlek. *Jézusom, ez meg hogy jutott az eszembe?*

– Mindegy – teszem hozzá. – Végül is miért kéne hallanom felőled?

– Ittál? – kérdezi.

– Nem, Kate-tel vagyok. – És azt biztos nem fogom bevallani, hogy megittunk egy-egy bátorító tequilát, mielőtt elindultunk.

– Ez megnyugtat. Kate-tel biztos nem sodrod magad bajba.

Meghallom Kate vihogását, amiből egyértelművé válik

számomra, hogy minden szót hall.

– Abban biztos lehetsz – erősítem meg. – Mindenki épségben és egészségben van. Nem csinálunk semmi hülyeséget. Ezért hívtál?

Kate vállon csap, presszionál, hogy tegyem le. Véges az időnk.

– Csak el akartam mondani, hogy lezártam az ügyet, amin dolgoztam. Hazamegyek, hogy aludjak egy nagyot, de holnap nagyon szeretnék látni. Egész nap ráérek. – A hangja olyan lágy, hogy szinte cirógatja a testem összes idegvégződését. – Aludj jól ma éjjel. Holnap hosszú napod lesz.

Káprázik a szemem, ahogy belegondolok, miket tervezhet Nick, és ha Kate nem tart meg, bele is esem a bokorba.

– Húha – felelem, mert nem jut eszembe semmi frappánsabb. –

Most mennem kell.

– Vigyázz magadra – mondja, majd leteszi.

– Nagyon kiakadok, ha a holnapi napot börtönben töltöm, ahelyett, hogy szanaszét kufircoljam – mondom, miközben visszateszem a telefont a zsebembe.

– Ha végeztél az enyelgéssel, akkor talán ideje betörnünk ebbe a házba – pampogja Kate. – Mindjárt belém áll a görcs, és kezd kimenni a tequila hatása is.

– Készen állok – jelentem ki, és közben bólogatok is, hogy nyomatékosítsam. Ha most nem melengetné egy kis tequila az ereimben csörgedező vért, valószínűleg nem lennék ilyen lelkes.

Az árnyékban maradunk, és a hátsó kerítés felé lopódzunk. Masszív szürke kőből építették, és ha hozzáérünk, nagyon meleg az egész napos napsütéstől. Kate összekulcsolja az ujjait és jelt ad, hogy menjek előbb én, így tud segíteni a talajról.

Nem vagyok benne biztos, hogy nekem kéne először átmásznom a kerítésen, de nincs más választásom. Életemben nem tudtam kötelet mászni. Beleteszem a lábam Kate tenyerébe, és teszünk néhány kellemetlen próbát, mielőtt kellő lendületet veszek, és próbálom felküzdeni magamat a kerítésre.

Kate tiszta erővel felnyom a kerítés felső pereméhez, belőlem pedig feltör egy nőietlen hörgés, amikor megérkezem a tetejére.

– Baszki, ez forró – suttogom, és a fejembe száll az összes vér, ahogy lelógatom, hogy lássam, mi a helyzet. Ötletem sincs, hova tegyem le a kezem, hogy ne égjen meg, és előre-hátra libikókázom, hogy megtaláljam az elviselhető pozíciót.

Szép lassan felhúzó a térdem, és átfordítom az egész testem a másik oldalra. Az az igazság, hogy három méter felfelé még elmegy. Lefelé viszont kivitelezhetetlennek tűnik. A másik oldalon ugyanis nem áll

bálákban a széna, hogy enyhítse a becsapódást.

– Jézusom, Addison, ne szarakodjál már – sutyorogja Kate. Izzadságcsepp hullik a szemembe, és a mellem nekinyomódik

a kőnek, ami forró, mint a láva. Végre összeszedem minden

erőm, ám sajnálatos módon elszámolom magam, és zuhanni kezdek. Hiába kapok az ujjaimmal a kerítés után, már csak annyi időm marad, hogy vessek egy pillantást az égboltra, mielőtt becsapódom.

Van annak előnye is, ha egy hanyatt esés kipasszírozza az emberből az összes levegőt. Nevezetesen, hogy legalább nem tudok ordítani. Most már csak azt kéne tudni, hogy vajon a gerincem tört-e el, vagy máshonnan jött ez a szakadásra emlékeztető hang a testem belsejéből.

Egy vékony nejlonkötél landol a hasamon, és pontosan annyi erőm marad, hogy megfogjam a végét és a lábammal kitámasszam magam, amikor Kate súlya ránehezedik. A lábára érkezik, egyenesen mellém, mint egy macska, és olyan halkan, hogy ha nem látnám, fogalmam sem lenne, hogy ott van.

– Néha utállak – mondom, miközben megpróbálok négykézlábra állni, mert végre újra kapok levegőt.

– Nem kéne annyi fahéjas tekercset enned. Azt hiszed, nem láttam, milyen állapotok uralkodnak a konyhában? Néha takaríthatnál.

– Miért nem ajánlasz rögtön valami jó tisztítószeret is?

Kate hátához tapadok, miközben egyik fától osonunk a másikig, kikerülve a halastavat és egy fémszobrot, amely úgy néz ki, mintha a sátán veséit ábrázolná. A francia ajtó előtt nagyméretű úszómedence található. Erős késztetést érzek, hogy hagyjam azt az egész listát a francba, levegyem a ruháim és csobbanjak egyet.

– Maradj itt – utasít Kate. – Figyeld az összes bejáratot, én pedig megnézem az ajtót.

Kate odaoson és letérdel a francia ajtó előtt, hogy megnézzze, nyitva van-e, mielőtt előveszi a táskából a fekete dobozt. Próbálom a bejáratokat figyelni, amire megkért, de egyszerűen nem tudom levenni a szemem a zárfeltörő szerkezetről, ami a kezében van. Kíváncsi vagyok, nekem majd megtanítyák-e a magánnyomozó-iskolában, hogyan kell bánni az ilyenekkel. Valahogy az az érzésem, az ilyesmit nem mindenkinek szerencsés megtanítani.

Néhány pillanat, és az ajtó már nyitva is. Int, hogy menjek közelebb, mire úgy ugrom oda, mint egy kecses gazella, azzal a különbséggel, hogy majdnem elvétem, hova lépjek, és kis híján a medencébe zuhanok.

– Hála az Úrnak – suttogom, amikor végre a hálóban vagyunk. Maximumon megy a légkondi, úgyhogy fogom magam, egy pillanatra nekidőlök a falnak, és hagyom, hogy megfagyjon rajtam az izzadság. Eközben Kate bezárja mögöttünk az ajtót és

ellenőrzi a biztonsági rendszert.

A zöld lámpa világít, ami azt jelenti, hogy a riasztó ki van kapcsolva. Kate felemeli a hüvelykujját, hogy jelezze, minden a terv szerint halad. Savage beszerzett egy csomó tervrajzot, úgyhogy nincs nehéz dolgunk, amikor a hálósobába szeretnénk eljutni, a második emeletre.

Csatlakozom Kate-hez az ajtóban, és visszatartom a lélegzetem, ahogy szép lassan, hang nélkül elfordítja a kilincset. Egyértelmű, hogy totál alkalmatlan vagyok a bűnözői életre. Görcsbe rándul a gyomrom, és majd' bepisilek izgalomban.

Egy hosszú folyosón találjuk magunkat. Hirtelen hangokat hallunk, és épphogy be tudunk osonni egy sötét szobába, amikor egy férfi fekete kabátban elhalad mellettünk.

Kate finoman megnyomja a karom, hogy jelezze, most aztán kuss a nevünk. Egy kisebb kanapé mögött rejtőzködünk, úgyhogy semmit sem látunk, csak a cipőjét, ahogy már másodszorra megy végig a folyosón.

– Biztonsági őr – súgja Kate. – És van nála.

– Mi van nála? – kérdezem félve.

Még a sötétben is látom, hogy Kate a szemét forgatja. – Fegyver. Próbálj nem az útjába kerülni.

– Jó – bólogatok.

Kate elővesz egy fényes fekete pisztolyt a táskájából, és begyömöszöli a nadrágjába. Ez az egész akció percről percre borzalmasabb. Eddig csak betörők voltunk, most már fegyveres rablók.

Megragadom Kate vállát, hogy ne tudjon az ajtó felé továbbmenni, és vadul csóválom a fejem, hátha jobb belátásra tér. Egy szikrányt megnyugtat a reakciója.

– Nyugi, ez csak nyugtató. – Alig hallani a suttogását.

– Tudtam – felelem megkönnyebbülten.

Követem őt az ajtó irányába, és néma csöndben osonunk a második emelet felé. Patakokban folyik rólam az izzadság, mire felérünk az emeletre, hiába a légkondi. A lépcsők tovább is vezetnek, mi azonban rákanyarodunk a hosszú folyosóra és a bal oldali utolsó szoba felé vesszük az irányt. Megint végignézem, ahogy Kate varázslatos módon feltöri az ajtót, aztán amikor végre bent vagyunk, mindent a kezembe nyom, hogy tegyem el a táskába. Jelen pillanatban egy tolvaj személyi asszisztense vagyok.

Újra bezárom az ajtót, és előveszek egy kis eszközt, amit Kate még otthon mutatott. Úgy néz ki, mint egy miniatűr

tengeralattjáró periszkópja. Lefekszem a földre, és a kütyü egyik végét kidugom a folyosóra, és finoman eligazítom, hogy az egész teret belássam, amikor a másik végébe belenézek.

Túlságosan rettegek attól, hogy ellenőrizsem, mit csinál Kate a széffel, ami egy ötmellű nőt ábrázoló absztrakt festmény mögött van. Az idő mintha megállna, minden egyes szívdobbanásomat hallom, és számolom a másodperceket, amit bent töltünk az irodában.

– Bingó – mondja Kate. – Megvan.

Szinte meg sem hallom, ugyanis észreveszem, hogy a cipő, amit az előbb láttunk, megjelenik a folyosó végén. A biztonsági őr visszajött, és itt is benéz minden szobába, mint az előbb odalent. Azt egyelőre nem tudni, hogy Natalie irodájába is be szokott-e nézni, de ha lehet, nem is szeretném kipróbálni.

Felugrom és mindent begyömöszölök Kate táskájába, majd elkezdek hadonászni, mindenféle összefüggés nélkül. Kate azonban nyilván ért belőle, mert hozzám vágja a kicsi, bőrkötésű könyvet, és gyorsan visszazárja a széfet, majd visszaakasztja a festményt a falra.

Beteszem a könyvecskét a táskába, keresztbe teszem a testemen a pántot, és harapok egyet az ajkamba, nehogy felsikítsak a félelemtől. Kate a hatalmas tolóablakhoz megy, és a lehető leghalkabban kinyitja. Mindketten megdermedünk, amikor nyílik az ajtó.

Egymásra nézünk a *baszki* kifejezéssel az arcunkon, majd Kate villámgyorsan kilök az ablakon, egyenesen a tető szélére. Egy hatalmas magnólia ugyan némileg eltakar, de ez véges. A háztető utca felőli oldalán dekkolunk, és csak arra tudok gondolni, itt az idő, hogy Savage megmentsen bennünket.

Kate mögém pattan és becsukja az ablakot, megfogja a kezem, és menekülünk. Szerencse, hogy a tetőn épp felújítás van, így fel tudunk mászni egy állványzaton a harmadik emeletre, ami egy fokkal biztonságosabb búvóhely, mert ott legalább az ablakból nem látszunk. Megállunk a harmadik emeleti teraszon, lekuporodunk az ablak alá, és várjuk, hogy vajon észrevettek-e minket vagy megúsztuk.

Majdhogynem készen állok arra, hogy megadjam magam és hagyjam, hogy azt csináljanak velem, amit akarnak. Egyetlen lehetőségünk innen lejutni, ha megpróbálunk átugrani a legközelebbi fára, és onnan lemászunk. Az utóbbi időben másztam néhányszor fára, és egyik alkalom sem sült el a legjobban. Nem hiszem, hogy most más lesz a helyzet.

Innen, ahol kuporgunk, kiszúrom Savage Tahoe-ját. Benyúlok Kate táskájába a távcsőért. Belenézek, és meglátom Savage hitetlenkedő arcát,

ahogy néz minket. Integetek neki, mire ő a kormányba veri a fejét, mégpedig olyan erővel, hogy félő, meg is sérült.

– Savage üdvözl – mondom Kate-nek, és közben átadom neki a távcsövet. – Szóval, mi a terv? Attól tartok, bármi is az, köze van ahhoz a fához.

– Nem igazán látok más megoldást – feleli.

Egyikünk sem sieti el a menekülést. Savage kiszáll a kocsiból, végigosan az utcán, majd megáll alattunk.

– Nagyon sejtelmes pasi – jegyzem meg. – Ez elég szexi.

– Az. Jobb lesz, ha megyünk. – Mintha nem lenne a legjobb kedvében.

– Először is ez az ő hülye ötlete volt. Másodszor pedig megszereztük, amiért jöttünk.

Savage úgy mászik fel a fára, mint egy majom. Pillanatok alatt szemtől szemben találjuk magunkat.

– Te mész elsőnek – jelentem ki.

Borzasztó nagyot kell ugrani a legmasszívabb ág felé, és nekem fenntartásaim vannak a saját képességeimmel kapcsolatban. Görcsben áll az összes izmom a sok guggolástól, és tele van a húgyhólyagom.

Savage jelzi Kate-nek, hogy tiszta a levegő, ő pedig az ág felé veti magát. Körbefonja az ágot a lábával és a karjával, és a biztonságosabb vastagabb rész felé mászik. Elindul lefelé, és megáll az első lombosabb résznél, hogy megvárja az én ugrásomat is.

– Gyerünk, Addison – szólal meg Savage csendben.

Lenézek a háromemeletnyi mélységbe, majd riadt tekintetemet ismét Savage-re vetem. Nincs az az isten, hogy oda tudom magam küzdeni. Csak csóválom a fejem, ő pedig közelebb jön és kinyújtja felém a karját.

– Nem merem – majrézom. – Menjetek nélkülem. Legalább ti

meneküljetek el.

Csak a szemét forgatja. – Na gyerünk. Tizenkét perc múlva éjfél. Ugorj, az ég szerelmére.

Az ajkamba harapok és elvégzek néhány nyújtó mozdulatot. Tornacipő helyett sportcipőben kellett volna jönni. Ezt már induláskor is sejtettem, de ez volt az egyetlen fekete cipőm.

– Ezt fel fogom jegyezni – közli Savage. – A neved mellé nagy piros betűkkel azt fogom írni, hogy nyuszi.

Hunyorítok egyet, majd az ág felé ugrok, és Savage legnagyobb meglepetésére elkapom a fát. Átkarolom a karommal

és a lábammal, ahogy Kate is csinálta, én azonban nem bírom magam úgy tartani, mint ő, és úgy csüngök, mint egy oposzum.

– Atyám – szentséggel Savage, miközben erős karja megment a biztos haláltól. – Mintha Barbie-babával lennék küldetésen.

– Bocsánat – csattanok fel. – Nem mindenki a Különleges Alakulatoktól jött. És különben is, biztos nevetségesen állt neked az a katonasapka.

Hallom Kate kuncogását, miközben Savage sértődötten összeszorítja ajkait.

– Tiszteld a hadsereget! – szólal meg végül.

Átkarol a bordám aljánál, és egy fokkal jobban szorít, mint ami indokolt lenne. Legalábbis én úgy érzem. Laza mozdulattal mindkettőnket a földre segíti. Pont mire leérünk, a szomszédban tomboló buliból kezdenek kiszivárogni az utcára.

– Követlek titeket hazáig – mondja Savage, miközben menekülünk. – Látnom kell azt a könyvet.

Nem akarom elkéséríteni, de nincs az az isten, hogy ma belenézhet abba a könyvbe. Visszarohanunk Kate kocsijához, és az első benzinkútnál megállunk, hogy végre pisilhessek egy nagyot.

Amikor a házhoz érünk, Kate és én villámgyorsan berohanunk, és úgy röhögünk, mint az idióták, hogy Savage nem tudott minket utolérni. Bezárom az ajtót. Kate-re és rám vár egy üveg tequila, amit még ma be kell fejeznünk.

Pont kikészítem a két poharat és kezembe veszem az üveget, amikor Kate előáll a farbával. – Szóval, meddig kell még várnom, hogy elmondd, megcsal-e a férjem?

Tizedik fejezet

Hétfő

Felriadok, amikor a fülemben üvölt a *Baby Got Back*, és iszonyúan bevágom a fejem az étkezőasztal szélébe. Nem igazán tudnám felidézni, egészen pontosan hogyan kerültem az asztal alá, de abból, hogy egy összetekert törülköző szolgál párnámul, és a gimis sportdzssekim takaróul, arra következtetek, hogy talán azt képzelhettem, sátorozom.

Vakon a telefon felé nyúlok, nincs erőm megnézni, ki keres.

– ...lló – motyogom, és közben próbálok kievickélni a székek közül. Nagyon megerőltető, úgyhogy inkább visszahajtom a fejem a törülközőre. Úgy tűnik, néhány pillanatra újra elalszom, ugyanis arra ébredek, hogy Savage üvöltözik a vonal túlsó végéről.

– Addison. Felelj azonnal, mert ha nem, tíz perc, és rád töröm az ajtót.

– Itt vagyok, ne szard össze magad. És ne üvöltözz. Fáj a fejem.

– Olyan a hangom, mintha egész éjjel üvegszilánkokat kortyolgattam volna, nem pedig tequilát.

Hallom, hogy egy nagyot sóhajt a vonal túlsó végén, és még ez is úgy esik a fejemnek, mintha ütvefűrőt hallanék.

– Megnézted az ügyféllistát? – kérdezi néhány pillanat szünet után.

– Igen, Kate és én az egészet átnéztük. Piálósat játszottunk. – Most már persze tudom, hogy ez rossz ötlet volt. – El sem hiszed,

kik vannak azon a listán. Világosan látszik, hogy a hollywoodi férfiak nem veszik komolyan a házasságukat.

– Egy kis fekete könyv kellett, hogy rájöjj?

– Eddig legalább voltak illúzióim – védekezem. – Feltételezem, hogy látni akarod a listát.

– Igen, de most nem érek rá. Tudunk találkozni Kate irodájában háromkor? Szeretném megnézni a listát, és hallani, milyen háttérinfókat szereztél meg eddig. Hátha valami bekattan, és újult erővel folytathatjuk a nyomozást.

– Háromkor – motyogom. Gyors fejszámolást végzek, és arra jutok, addigra megfelelő formába tudom hozni magam. – Igen, az menni fog.

– Vigyázz a listára – teszi hozzá. – Ha bárki rájön, hogy nálad van, veszélybe kerülhetsz.

Ezzel a vészjósló mondattal le is teszi, én pedig elhatározom, hogy találok valami biztonságos helyet a könyvnek délután háromig. Ismét nekiveselkedem, hogy valahogy kievickéljek a székek közül, de néhányszor koppan a fejem, mire végre fel tudok tápászkodni.

Egy teljesen üres tequilásüveget találok az asztalon, mellette pedig egy zacskó Oreo gusztustalan maradványait. Nem csoda, hogy ilyen rosszul vagyok. Elég csak belegondolni, hogy az a rengeteg Oreo most a gyomromban lévő tequilában ázik, és máris elzöldülök.

Leküldök néhány szem Aspirint és bemászom a zuhany alá. Mire végzek, félig-meddig emberformát öltök, és készen állok egy csésze kávéra. Törülközőt csavarok a fejemre, és kimegyek a konyhába a köntösömben.

Sikoltani akarok, de sivítás lesz belőle a megrongálódott hangszalagjaim miatt, ugyanis egy férfit pillantok meg a konyhában, aki épp a szennyes edényeket pakolja bele a mosogatóba. Kissé riadtan néz vissza rám, és a kezembe nyomja a kávémat. Beszippantom az illatát, és érzem, ahogy kezd visszatérni belém az élet.

– Téged az Isten küldött – mondom. – Te vagy a legcsodálatosabb férfi.

– Ezt próbáld észben tartani – kéri Nick mosolyogva. – Kate sem néz ki jobban, mint te. Bementem reggel az irodába, hogy van-e esetleg valami híre számomra, de olyan volt, mintha valami mocsárlakóval találkoztam volna.

Beleremeg a gondolatba, én meg mosolyogni próbálok, de az ajkam nem akar engedelmeskedni. Megiszom a kávé és visszaadom neki a csészét, hogy újratöltse, hátha szép lassan magamhoz térek.

Az agyam kezd újra működésbe lépni. Alaposan körülnézek. A konyha makulátlan, Nick karba tett kézzel áll a pult mögött. Az az öltöny van rajta, amelyet akkor szokott viselni, amikor nyilatkozni kell a sajtónak, kék-arany nyakkendővel. A zakója a konyhaszéken pihen, az ingujja pedig fel van tűrve, és láttatni engedi a legszexibb alkart, amelyhez eddigi életemben szerencsém volt.

Hirtelen nagyon meleg lesz a konyhában. És fülledtség is.

– Azt hittem, szabadnapod van. Miért vagy öltönyben?

– Volt egy meetingem a polgármesterrel ma reggel, és egy sajtótájékoztatóm is. A nap hátralévő részében viszont azt csinálom, amit akarok.

Kilazítom a nyakkendőjét, és egyetlen mozdulattal kiszabadítom a gallérja alól. Kigombolja az inge legfelső gombját, kivillan sötét nyaka és némi mellszőr is. Összeszorítom a lábam, és próbálok valami frappánsat mondani, de jelen pillanatban agyhalott vagyok.

– Van egy tippem, hogyan vessünk véget ennek a másnaposságnak – közli.

A hangja maga a selymes szexualitás. Annyira szeretném viszonzni a mosolyát, de csak bambulni tudok, miközben kigombolja az ingét.

– Meg akarsz őrjíteni? – nyögöm ki végre.

– Jól csinálom?

– Rohadtul. Már nem is fáj a fejem.

Kihúzza az ingét a nadrágjából, majd bontogatni kezdi az övét. Nem bírom tovább, lecsapok. Találkozik az ajkunk, és már nem is emlékszem, hogy haragudni akartam rá, amiért kicsit eltűnt. Az sem igazán érdekel, hogy tegnap reggel degeszre ettem magam fahéjas tekerccsel, és most

meztelenül fogja látni a puffadt hasamat. Legalábbis nem érdekel annyira.

Az ezt követő események némileg összemosódnak a fejemben, de legalább kivételesen eljutunk az ágyig. Csak azt tudom, hogy három órával később nyoma sincs a másnaposságnak és alig érzem a lábam. Egy újabb zuhany – ami különben magában foglalt egy következő menetet – és egy szendvics után azt érzem, megint topformában vagyok, és készen állok a munkára. Mindent elmondok Nicknek, ami az üggyel kapcsolatban eddig kiderült, és megmutatom neki a fekete könyvecskét, amit Natalie Evans házából loptunk el előző este.

– Gondolom, azt nem akarod elmesélni, hogy jutottál hozzá ehhez – állapítja meg, miközben átlapozgatja. Egy-egy név láttán hangos füttyszó tör ki belőle.

– Azt jobb, ha nem tudod. Ha börtönbe kerülök, nem tudunk szexelni.

– Rendőr vagyok – jelenti ki szenvtelenül. – Gondoskodnék róla, hogy kapjak láthatást.

– Rendes tőled – felelem. – Szóval vannak politikusaink, A-listás színészeink, nyolc hercegünk, tizenkét rocksztárunk, két operaénekesünk, egy kiskorú popsztárunk, egy szultánunk, Georgia kormányzója, és egy rendőrfőnökünk. Nem beszélve a milliárdosokról és az alapítványi vezetőkről. Elég hosszú a lehetséges gyilkosok listája.

– Baszki – mondja Nick, és közben a fejét vakargatja. – Ez nem jó hír. Nagyon nem jó. Ma reggel a sajtótájékoztatón az történt, hogy valaki megkérdezte, hogy áll a Sasha Malikov-ügy és van-e előrelépés a kövek ügyében. A polgármester azonnal válaszolt egy baromságot, miszerint a nyomok ugyanoda vezetnek, ahova a tavalyi luxemburgi ékszerrablás nyomai. Christian DeLuce kiadott egy elég kellemetlen sajtóközleményt, amelyben azt állítja, a rendőrség csak a lábát lógatja, miközben a gyilkos szabadon mászkál. És lehet, hogy igaza is van.

– Akkor most mihez kezdünk?

– Folytatjuk, amit eddig csináltatok. Segítek neked, amiben csak tudok, de mivel ennyi szerv be van vonva, óvatosnak kell lennem. Akárcsak

Savage ügynöknek, főleg, ha olyan ötletei vannak, hogy törjetek be Natalie Evans magánirodájába, hogy ellopjátok az ügyféllistát.

Próbálom adni az ártatlant, de előnti arcomat a bűntudat forrósága.

– Jézusom, Addison, nem hiszem el, hogy belementél. Elképzelni sem akarom, hogyan beszélt rá erre.

– Nem szabadon választott program volt. Különben Kate végig velem volt. Teljesen biztonságban voltunk.

Próbálok nem gondolni a random csókokra és a kizsarolt randira. Ki tudja, lehet, hogy Nick még gondolatolvasó is. Felháborodottan összeszorítom a számát.

– Ez semmit sem javít a helyzeten. És Kate mégis hogy gondolta? Az ilyesmi nem rá vall.

– Magánéleti válságban van. Abban reménykedtem, ő majd leoltja Savage-et, amiért ilyen ötlettel állt elő, de váratlanul kimondottan megörült neki.

– Miféle magánéleti válságban? – kérdezi Nick. Látom rajta, hogy képben van, de próbálja leplezni.

És ekkor rájövök. – Pontosan tudod – állapítom meg döbbenten. – Persze, hogy tudod. A pletykák gyorsabban terjednek a rendőrségen, mint a szépségszalonban. Te szemét! Miért nem szóltál?

– Mert ez nem olyan, amivel csak úgy odamész valakihez és rázúdítod. Alkalmi munkát vállalom Kate-nél, de a kapcsolatunk inkább csak ismeretség, nem barátság. Nagyon okos nő. Tudtam, hogy nem lesz hosszú idő, mire rájön.

– Kinyírom Mike-ot – mondom, és közben kirántok néhány ruhadarabot a szekrényből és az ágyra dobálom. Belekotrok a fehérneműs fiókomba, kiveszek egy csipkés bugyit, majd azt is az ágyra dobom. – Elkapom, mint egy vadászkutya, és belepaszírozom a testrészeit a húsdarálóba.

Nick csak pislog. – Kate-nek biztos van saját húsdarálója. Szerintem ezt

bízd rá. Lehet, hogy ha ledarálsz valakit, még egy rendőrt sem fogadhatsz a börtönben.

Nickre nézek, és mosolygok. Még mindig alsógatyában van, kicsit nyúzottnak tűnik, de pokoli szexi, ahogy ott ül a konyhaasztalnál. Hirtelen előnt a boldogság, de próbálom leplezni, nehogy meglássa az arcomon. Félek, hogy bele fogok szeretni, és tapasztalatból tudom, hogy a hirtelen eufória nem tart sokáig. Hamar beköszönt a rút valóság.

– Ez meg mi? – kérdezi, és feltartja a bugyit, amit kidobtam az ágyra. – Még sosem láttam. Nagyon jónak tűnik. Gyakrabban kéne hordanod.

– Épp azt tervezem – felelem, és kitépem a kezéből.

– És akkor megint lehúzhatom rólad.

Vetek egy pillantást az alteste felé, és egyértelműen látom, hogy tetszik neki a gondolat. Gyorsan odébb megyek, hogy ne tudjon elérni, és belebújok, mielőtt elkapna.

– Nem érek rá. Háromkor Savage ügynökkel találkozom Kate irodájában. Azt akarja, hogy elvigyem neki az ügyféllistát.

– Azt gondolom – mondja gúnyosan. – Lehet, hogy el kéne mennem veled erre a kis megbeszélésre. Csak hogy mederben maradjanak a dolgok.

– Felőlem nyugodtan – felelem, és ledobom a köntösöm, majd felveszem a türkiz- és lime-zöld maxiruhámat, amit tavaly vettem egy leárazáson a Neiman's-ban. – De akkor jobb lesz, ha felöltözöl, hacsak nem a képébe akarod vágni, hogy meztelenül töltöttem velem az egész reggelt.

– Nem kell a képébe vágnom. Tudni fogja. A férfiak észreveszik az ilyesmit.

– Kár, hogy azt nem veszik észre, hogy lehajtva marad a vécédeszka vagy hogy ki kéne vinni a szemetet.

– Vannak, akiknek ennél magasabb szinten áll az érzékelésük – feleli.

Nick kocsijával megyünk, ugyanis többé-kevésbé egyértelmű, hogy itt fogja tölteni az éjszakát. Meg mert neki van légkondija. Most valahogy nagyon kényelmes vele, ami azért furcsa, mert általában vitatkozni szoktunk, amikor együtt vagyunk.

Jesszusom! Noogey Winthrop és Marika Dubois. Majdnem elhajtottunk mellettük anélkül, hogy észrevettem volna őket.

– Állj! – ordítom, oldalba bököm Nicket, aki tövig nyomja a féket. Még jó, hogy nem jön utánunk senki, mert az most ránk kenődött volna.

– Megőrültél? Ilyet nem lehet csinálni valakivel, aki vezet.

– Ne nevezz őrültnek – kiabálok vissza, és úgy nézek rá, mint akin úrrá lett a legdurvább PMS. – Hirtelen láttam meg valamit. Gyorsan húzódj félre, mielőtt észrevesznek.

– Meg lennék lepve, ha lenne itt bárki, aki nem vett észre minket. Az út kellős közepén állítottál meg.

– Ezért mondom, hogy húzódj már félre – mutatok egy szabad hely irányába. – Elő kell vennem az aktámat.

A papírjaim közt kotorászok, míg Nick végrehajt egy totál illegális kanyart, és leparkol az út szélén. Gyakorlatilag hallom, ahogy csikorgatja az állkapcsát, de nem érdekel. Épp most voltam tanúja, hogy Noogey és Marika beszél Christian DeLuce ékszerboltjába. Nem kimondottan itt szoktak vásárolni azok,

akik frissen mentek csődbe, és kénytelenek egy lakókocsiban lakni.

Végignézek Nicken tetőtől talpig. A paprikavörös arcot leszámítva ebben az öltönyben pont úgy néz ki, mint egy sikeres üzletember. A ruhának köszönhetően én sem festek rosszul.

– Mit szólnál egy kis shoppingoláshoz?

– Veszünk szexkellékeket is?

– Nem hiszem, kivéve, ha Christian DeLuce gyémántokkal kirakott dildókat is tervez. Ami most, hogy kimondtam, egyáltalán nem tűnik valami jó ötletnek.

Nick sóhajt egy nagyot, és a kezében lévő akta fedőlapját nézi. – Ha most bemegyünk abba az ékszerüzletbe, különös elvárásaim lesznek ma este. Netalántán tejszínhab is szerepel majd benne.

– Kár, hogy nem fánk – közlöm szenvtelenül, visszateszem az aktát a táskámba, és kiszállok a kocsiból. – Az izgibb lett volna.

– Majd fánkról akkor lehet szó, ha én hibázom, nem te. Most bűnhődnöd kell. Viselned kell a következményeket.

Nevetve sétálunk be a DeLuce üzletbe, és azonnal magunkra irányítjuk egy hattyúszerű, szinte rózsaszínesen szőke férfi figyelmét. Középkorú, valószínűleg az ötvenhez közel, szeme halványkék. A bőre olyan halovány, hogy féltő, ha kimegy a napra, azonnal szénné ég. Megereszt felénk egy bágyadt mosolyt, és megkerüli a pultot, hogy üdvözljön bennünket.

Gyorsan körbenézek, vajon merre van Noogey és Marika. Az üzlet túlsó felében ülnek egy alkóvban, velük szemben egy eladó, aki épp egy csomó gyűrűt mutat nekik bársonypárnán. Marika mellei mindjárt kiesnek a falatnyi felsőből, Noogey pedig nem

győzi bámulni a dekoltázsát. Nyilvánvaló, hogy Marika milyen eszközökkel szerzi meg, amit akar.

– Dempsey nyomozó – szólal meg a hattyúszerű férfi, és kezét nyújt Nicknek.

– Mr. DeLuce – feleli Nick.

Olyan törékenynek tűnik, hogy féltő, Nick kézfogása összetöri a csontjait. Ez a férfi maximum ötvenöt kiló vasággal együtt. Sosem láttam Christian DeLuce-t élőben. Nehéz elhinni, hogy ez a törékeny kis ember képes megmunkálni azt a rengeteg követ, amellyel az elmúlt években dolgozott. Az excentrikus személyiség is távolinak tűnik tőle.

Szabad kezét Nick a hátamra teszi és finoman megnyomja, ezzel jelezve, hogy meg ne szólaljak. Mivel amúgy sem jut eszembe semmi, amit épp mondhatnék, nem esik nehezemre, amit kér.

– A drágaköveim miatt van itt? – suttogja. Bár a suttogás nála lehet, hogy alap. Nem tudom elképzelni, hogy képes lenne arra, hogy erőteljesebb hangot adjon ki. – Nagyon aggódom. Szegény külföldi férfinak is azért kellett meghalnia, mert ide akarta hozni a köveimet. És most, hogy nincsen alapanyagom, nem tudok semmi lélegzetelállítót készíteni a tavaszi expóra. Én mondom, ez igazi tragédia.

Elővesz egy zsebkendőt, hogy megtörölje könnybe lábadt szemét. A meggyilkolt férfi nem csalt könnyeket a szemébe, a tavaszi expo azonban igen.

– Nem, sajnos jelen pillanatban semmi fejleményről nem tudok beszámolni – feleli Nick. – De ne aggódjon, az FBI-jal és a McClean Nyomozóirodával közösen dolgozunk az ügyön, és

meg fogjuk találni a köveket. Most inkább személyes ügyben jöttünk.

Christian DeLuce a szájához kap a kezével, a könnyei eltűnnek, és hatalmas izgatottság lesz rajta úrrá.

– Ó, egy eljegyzés! De csodálatos. És az egyik fél rendőr! Maga nagyon bátor, kedveském – mondja, és megfogja a kezem.

Nicknek és nekem is leesik az állam. Egyszerre kapunk sokkot, belőlem pedig ideges nevetés tör ki, mielőtt úrrá lehetnék magamon. Nick izzadni kezd, és nem zárom ki, hogy az ujjlenyomata bevésődik a hátamba, úgy szorítja a bőröm.

– Jöjjenek erre – mondja DeLuce, és izgatottan hadonászik a kezével. – Általában csak előre egyeztetett időpontban szoktunk próbát csinálni, de most az egyszer kivételt teszek, mert tudom, hogy maga nagyon elfoglalt. És ne aggódjon – suttogja a szája sarkából Nicknek –, biztos találunk valamit egy rendőr pénztárcájához is. Ha nem, magának a részletfizetés is lehetséges.

Egészen a földbe gyökerezik a lában, ugyanis Nick és Christian nélkülem mennek tovább. Épp azon töröm a fejem, hogy most azonnal fogom magam, és kimenekülök, amikor Nick visszajön és megragadja a kezem.

– Nem mész sehova – suttogja. – És hagyd abba a röhögést. Ez nem vicces.

Kitépem a karom a szorításából. – Nyugodtan megmondhattad volna neki, hogy ezt félreértette. De te hagytad, hogy elragadtassa magát. Ja, és köszí, hogy olyan dermedt arcot vágál. Jó tudni. Aztán majd lesheted a tejszínhabos szexet.

– Beszélj már csendesebben – csitít. – Ne hisztizz.

– Igazad van – mondom, és veszek egy nagy levegőt. – Végül is semmi komoly nincs köztünk, nem igaz? És simán el tudjuk játszani, hogy épp eljegyzési gyűrűket nézegetünk, amíg készíték pár fotót a célszemélyekről.

– Komoly, ami köztünk van. Legalábbis olyasmi – mondja. Izzad a homloka, és olyan pofát vág, mint akit épp most fogott

el a páni félelem. Micsoda hülye vagyok. Én itt szerelemre és jövőre gondolkodom vele kapcsolatban, ő pedig most közli velem, hogy ez a dolog köztünk *olyasmi*.

– Hát, kösz, hogy tisztáztad – mondom Nicknek.

Christian DeLuce árgus szemekkel bámul minket, úgyhogy rámosolygok, mintha minden rendben lenne. Leülök a székre, amelyet nekem kínál, és újra Noogey és Marika felé pillantok. A csaj épp egy akkora gyémántgyűrűt próbál fel, mint egy kisbaba ökle. Az eladó önelégült mosollyal az arcán segítkezik.

– Nem mindennapi menyasszonynak tűnik – állapítja meg DeLuce, mint aki képes mindenkinek húsz másodperc alatt átlátni a személyiségét. – Nagyon büszkéek vagyunk rá, hogy minden arának megtaláljuk a hozzá legjobban illő gyűrűt. Maga nem lesz könnyű eset. Maga nem átlagos nő. Különleges. Biztosan az, ha el tudott búvólni egy nyomozót. Komolyan

mondom, mint egy filmben. Olyan romantikus.

Azon töröm a fejem, vajon DeLuce mikor és hol tett szert georgiai akcentusra, amikor legalább tíz éve Los Angelesben él. Úgy látszik, minden olyan terület nyelvjárását képes magára venni, ahol sok időt tölt.

– Ajánlja, amelyiket gondolja – mondom udvariasan. – Biztos vagyok benne, hogy jobban tudja, mint én.

Nick a bal oldalamon ül, különös kifejezéssel az arcán, de jó pozícióban ahhoz, hogy zavartalanul fotózhassam mögüle a két célszemélyt.

– Figyelj, Addison. Nem úgy értettem, ahogy hirtelen kitört belőlem. Csak nagyon hirtelen jött az egész eljegyzés.

– Dőlj kicsit balra – felelem, ignorálva, amit mondott. A telefonom kamerája segítségével rögzítem, ahogy az eladó kitölteti velük a megrendelőlapot. – Most megvagy, te szemét. Hajolj előre, mintha meg akarnál csókolni.

– Addison, figyelj ide – suttogja, és közben megteszi, amit kértem. Nick hozzáér a nyakamhoz és megcsókolja. Kiráz a hideg. A hóna alól újabb képeket csinálok Noogey-ról és Marikáról.

Noogey elővesz a zsebéből egy vastag borítékot, és átadja az eladónak. Amikor kinyitja, azonnal meglátom a ropogós bankjegyeket. Noogey meg fog fizetni azért, amit a feleségével tett. Gondoskodni fogok róla.

– Addison – szólít meg Nick újra. – Nem haragudhatsz rám emiatt. Még nem állunk készen a házasságra. Még nem ismerjük egymást olyan jól. Néha abban sem vagyok biztos, hogy kedveljük egymást. Azt gondoltam, most egyelőre csak élvezzük az együtt töltött időt. Én élvezem, amikor veled vagyok. Ezért is vagyok veled.

Egészen lelombozódik, valamit piszkál maga előtt az asztalon, szinte kezdem megsajnálni.

– Nyugi, Nick. Ahogy te is mondtad, ez nem komoly. Csak

élvezzük az együtt töltött időt, nem? És ha nem komoly, akkor nem is kell

monogámnak lennünk, igaz?

Nick hátradől, hogy lássa az arcom, és látszik, hogy meg van döbbenve.
– Én nem akarok másik nővel randizni. Épp elég galibát okozol te is. El sem tudom képzelni, hogy még valakit belekeverjek ebbe.

Megeresztek egy jéghideg mosolyt, de jelen pillanatban ez a legjobb, amit tehetek. Fél perc, és elsírom magam. Arra gondolok, a legjobb lesz, ha most felállok és Kate-hez menekülök, mert nem bírok Nickkel maradni egy percet sem. Valószínűleg az lenne a legjobb, ha mindketten átgondolnánk egy kicsit a helyzetet. Nyilvánvalóan mást gondolunk erről a kapcsolatról. Ideje visszavenni egy kicsit, és átértékelni

1 dolgokat.

– Addison, túlreagálsz. Ez jó, ami köztünk van. Lépünk túl ezen.

Épp hátratolom a székem, hogy felállhassak, de pont most jön vissza DeLuce, egy selyemmel borított tálcával a kezében. Elénk teszi, majd egyszer csak teátrális mozdulattal lerántja a gyűrűkről a selyemleplet.

Öt darab gyűrűt pillantok meg a fekete bársonypárnán, de a figyelmem rögtön a középsőre irányul. A karika maga vastag ezüst, a közepén pedig egy fürt édesvízi gyöngy díszileg kaviárnyi méretben, és ezt az egészet fekete gyémántok veszik körül. Minden részletében nagyon különleges darab. Úgy is mondhatnám, tökéletes.

Hátratolom a székem és felállok. – Nem hiszem, hogy ezek nekem valók, Mr. DeLuce. Sajnálom, hogy raboltuk az idejét.

A szemem se rebben, de erősen szorítom a kezemmel a táskám, nehogy odanyúljak és azonnal felpróbáljam.

– Ó, nem, kedvesem. Biztos vagyok benne, hogy valamelyik tökéletes. Talán ez – mondja, és kiveszi azt, amelyikkel én sem tudok betelni, amióta csak megláttam. Felhúzza az ujjamra, engem pedig szinte megszádít, mennyire akarom. Kár, hogy az általam játszott kamu menyasszony nem így érez.

– Gyönyörű – mondja Nick.

Ha lehetne szemmel verni, ő már összeesett volna a rá mért ütésektől. Elkezdem levenni a gyűrűt az ujjamról.

– Tudja mit, kedveském? – szólal meg DeLuce. – Viselje néhány napig, hogy lássa, milyen érzés. Ha mégsem tetszik, jöjjön vissza és keresünk valami mást.

Épp szóra nyitom a szám, hogy megköszönjem, majd visszautasítom az ajánlatát, amikor közbevág Nick.

– Ez jó ötlet – helyesel. – Elvisszük.

Tizenegyedik fejezet

Feszített tempóban menetelek, míg a két háztömbbel arrébb eső nyomozóiroda bejáratánál nem találom magam. Nick jön utánam. Nem nézek hátra. Egy szót sem szoltunk egymáshoz azóta, hogy kijöttünk DeLuce ékszerüzletéből. Ránézek a gyűrű nyomára az ujjamon, és hálát adok, amiért visszautasítottam az ajánlatot. Semmi oka nem lett volna folytatni ezt a komédiát, hiszen a fotókat sikerült elkészítenem Noogeyről.

Egyenesen Kate irodájába igyekszem, nem veszek tudomást Lucyról, és kezdem sajnálni, hogy éjjel megettem az összes Oreót. Most nagyon jól jönne vagy tíz darab.

– Letölthetem ezeket a fotókat a gépedre? – kérdezem Kate-et, és a magasba emelem a fényképezőt.

Kate nem néz ki valami jól. Halványzöld az arca és enyhén izzad is, miközben a légkondi a lehető leghidegebbre van állítva.

– Persze. Mit találtál?

– Beleszaladtunk Noogey Winthropba a DeLuce

ékszerüzletben. Épp egy hatalmas gyémánt eljegyzési gyűrűt vásárolt Marikának. Elcsíptem.

Letöltöm a képeket, amelyeken jól látszik a készpénzzel tömött vastag boríték, és újra elgondolkozom, hogy vajon azok, akik tele vannak pénzzel, miért hiszik, hogy bármit megtehetnek, és nem kell számolniuk a következményekkel.

– Tökéletes időzítés – mondja Kate és közelebb hajol, hogy lássa a képeket. – Az esküdszék a hét második felében ül össze

az ügyben. Ezeket mielőbb eljuttatom az ügyésznek, és szólok

Mrs. Winthropnak is.

– Jó kis beszélgetés lesz – állapítom meg, és vágok egy pofát a gondolattól, hogy Kate kénytelen értesíteni Mrs. Winthropot, hogy hamarosan új, sokkal fiatalabb Mrs. Winthrop veszi át a helyét.

– Ez a meló csupa móka és kacagás – feleli gondterhelten.

Nick az ajtóban áll és onnan néz minket. Mindent megteszek, hogy elkerüljem a pillantását.

– Savage ügynök egy kicsit késik – mondja Kate Nicknek. – Légyszi, tedd rendbe kicsit a tárgyalót, és találkozzunk ott. Itt túl szűkösön lennénk.

Nick bólogat és lelép, én pedig megkönnyebbülten felsóhajtok.

– Itt olyan hideg van, mint egy fagyasztóban. Kate, szerintem menj haza. Nem nézel ki valami jól.

– Nem is vagyok jól. De így jár, aki annyit piál és közben Twinkiest zabál.

– Twinkiest is ettünk? Arra nem is emlékszem.

– Te kihánytad. Nem volt szép látvány. Mi van Nickkel és veled? – kérdezi. – Mintha lenne egy kis feszkó.

– Nem akarok róla beszélni. Túl akarok lenni ezen a mai napon, hazamenni, és a költözésemet tervezgetni. Nem akarok

Nickre gondolni.

Épp Savage ügynök után érkezünk a tárgyalóba. Teljes mértékben ignorálom Nicket, és leülök arra a székre, amelyik a legmesszebb van mindkét pasitól. Kezdem azt gondolni, hogy amilyen szerencsétlenek vagyunk Kate-tel szerelmi ügyekben, olyan egyszerű lenne, ha inkább egymással szexelnénk. Természetesen hiányozna ez az egész péniszdolog, de egyik éjjel

láttam a tévében egy reklámot, ami erre is megoldást kínál. Még jó, hogy nem kapcsoltam el.

– Jutottál valamire Noelle Price halálának ügyében? – kérdezem Savage-től.

– Nem. És ha lett is volna bármi, ami segít egy kicsit eligazodni, azt már megsemmisítették azzal, hogy a lányt elhamvasztották.

Átadom Savage-nek a kis könyvet, amiben az ügyféllista van, és megkönnyebbülök, hogy végre megszabadulok tőle. Valahogy szorongással tölt el engem ez a könyvecske. Azt már úgysem tudom kitörölni a fejemből, milyen neveket olvastam benne.

A szobában eluralkodó feszültség szintén szorongással tölt el. Nincs nálam semmi, amit markolászhatnék, úgyhogy az előttem heverő papírt szedem szét konfetti méretű darabokra. Nick csendben van, arca borús. Savage-nek viszont derűsebb a hangulata, ahogy egyre nyilvánvalóbbá válik a feszültség köztem és Nick között. Kate úgy néz ki, mint aki mindjárt elhányja magát, én pedig az egésztől próbálok nem tudomást venni, és arról ábrándozom, hogyan fogom kidekorálni az új otthonom.

– Észrevettem valamit a jegyzeteidben, amiket Natalie Evansről készítettél – szólal meg Savage. – Valami nem stimmel a profiljával, amit nem tudok körvonalazni, de minden porcikám ezt súgja. Van valaki, aki lehet, hogy meg tudja mondani, jó-e az előérzetem. Ugyanis ha nem csal, akkor még a kormánynál is nagyobb akadályba fogunk ütközni. Ha rájönnek, mit csinálunk, végünk van.

– Nem ittam elég kávé, hogy halálos fenyegetéseket viseljek el – felelem.

– Nekem az sem baj, ha most rögtön meghalok – motyogja Kate. – Remélem, nem tökölnék sokat.

– Úgy véled, ez az egész sokkal messzebbre mutat, mint néhány lopott drágakő? – kérdezi Nick. – Van benne ráció. Bármi legyen is Natalie célja, biztosan megéri a kockázatot, amit vállal vele. Már most ki kellett használnia egy csomó szívességkártyáját mindenféle nagykutyánál.

– Nagyon megüthetjük a bokánkat, mire ennek az egésznek a végére

érünk – teszi hozzá Savage. – Nyitva kell tartanunk a szemünket, és össze kell játszanunk. Én kivettem néhány nap szabadságot. Neked nincs lehetőséged erre? – fordul Nick felé.

Őszintén szólva meglep a szívélyes hangnem, amelyet Savage Nickkel szemben használ. Ez azt jelenti, véresen komolyan veszi a munkáját, és mindenféle ellenérzés nélkül használ mindent és mindenkit, ami és aki a nyomozást előrébb viszi.

– Kivehetek néhány napot – feleli Nick. – Miről lenne szó?

– Egy örülségről – feleli Savage mosolyogva. Majd felém fordul. – Benne vagy még egy kisebb küldetésben?

Azonnal elfog a késztetés, hogy Nickre nézzek, vajon hogyan reagál, de ellenállok. Érzem, ahogy előnti a harag abban a pillanatban, hogy Savage kiejti a száján ezt a mondatot. Valószínűleg a legjobb, ha most egyáltalán nem nézek rá.

– Ha nem olyan, mint a múltkori – felelem. – Elfogyott a tequila.

– Tudnod kell dolgozni pia nélkül is – közli.

– Nem gondolod, hogy kissé rizikós egy képzetlen civilt bevetni a fejedből csak úgy kipattanó küldetésekre? – szól közbe

Nick.

– Én csak hasznosítok minden lehetőséget, amely a rendelkezésemre áll. És mindketten tudjuk, hogy ha nem kap tőlünk feladatot, egyedül kezd kavarászni. Egyszerűen nem bírja ki, hogy ne keveredjen bele semmibe.

– Hé, ezt visszautasítom – mondom, majd előrehajolok és az asztalra csapok a kezemmel. Attól tartok, Savage nagyon is fején találta a szöveget. Hajlamos vagyok mindenféle bonyodalomba keveredni, ha magamra hagynak.

Nick sóhajt egy nagyot, és vet rám egy kétes pillantást. – Igazad van. Csináld csak – mondja Savage-nek.

– Tetszik, hogy úgy beszéltek rólam, mintha itt sem lennék – szólalok meg. – Pedig volna nekem is jobb dolgom, mint itt ülni most veletek és azt fontolgatni, miben segíthetek pusztá jóindulatból.

– Fizetünk neked – közli Savage.

– Én ebből még egy fillért sem láttam. Pedig elhiheted, nagy szükségem lenne rá. Ki kell költöznöm, mielőtt anyám hazajön. Az ugyanis nem lesz kellemes beszélgetés, az biztos.

Lelkem mélyén tudom, hogy anyám abban reménykedik, végleg hazaköltözöm. Magányos, mióta apám meghalt, és hiányzik neki, hogy valakiről gondoskodjon. Vince biztos, hogy nem költözik hozzá egyhamar, mert nem akarja kitenni anyámat ilyen pletykaáradatnak. Szegény azt is alig bírja elviselni, amit rólam összehordanak. Ez a kisvárosi élet legnagyobb átka. Állandó megfigyelés alatt él az ember.

– Elköltözől? – kérdezi Nick.

– Nem volt időm elmondani – felelem, és elvörösödöm, pedig tudom, hogy felnőtt ember vagyok, és nincs azon mit szégyellni, hogy az egész délelőttöt féktelen üzekedéssel töltöttem.

Nick bizalmasan rám mosolyog. – Segítek pakolni.

– Talán ha visszatérünk a tárgyra, akkor még ma eljutok ebédelni – szólal meg Savage, és most, hogy látta, hogy néz rám Nick, kezd ráfagyni az önelégült mosoly az arcára.

Kicsit sajnálom Savage-et, mert nagyon érdekes pasi, és nem kérdés, hogy állati jóképű, mégsem éreztem vele azt az összekattanást, amit Nickkel. Ennek persze lehet, hogy az az oka, hogy egyszerűen még nem volt időm megismerni. Tapasztalatból tudom, hogy a kémia nem mindig jön rögtön. Ráadásul azt is látom, hogy Nickkel ez az azonnali vonzás épp nem vezet sehova, és mindig ott van a levegőben, hogy lassú és fájdalmas halállal kihuny.

– Bocsánat – mondom Savage-nek, bár azt nem tudom pontosan, miért szabadkozom.

– Ráállítottam az egyik emberemet Becca Gonzalesre és Andi Bachmanra – folytatja. – Most, hogy megvan az ügyféllista, szűkíthetjük a gyanúsítottak számát az alapján, hogy kikkel szokott találkozni ez a két lány, és mi közülük lehet az ellopott kövekhez.

– És ezt hogyan fogjuk kivitelezni? – kérdezem. – Natalie azt nem jegyezte fel, kit kivel szokott összehozni. És a köveket sem adná el csak úgy valakinek. Olyasvalaki lehet csak az illető, aki képes tartani a száját, és sosem kockáztatná egy esetleges botrány kirobbanását.

– Tudom, és azt is feltételezem, hogy Natalie nem olyan hülye, hogy még egy lányt veszélybe sodorjon az alkalmazottai közül. De a kövektől meg akar szabadulni. Az a néhány drágakő jelen pillanatban igazi időzített bomba, és biztosan nem akarja, hogy nála robbanjon.

– Akkor mégis, hogyan fogjuk elkapni Natalie-t? – kérdezem.

– Az informátorunk szerint a lányok telefonon értesülnek a következő megbízatásukról. Nevet nem kapnak. Csak a helyszínt, ahol találkozniuk kell, és egy utasítást, hogy mit vegyenek fel. Meg kell tudnunk, kikkel találkoznak ezek a lányok, és akció közben elkapni Natalie-t, ahogy el akarja adni a köveket. Ha ez sikerül, be tudjuk vinni, és alku tudunk kötni, hogy elmondja, ki ölte meg Amanda Whitfieldet és Noelle Price-

20. Persze a Sasha Malikov-gyilkosságot is megpróbáljuk a nyakába varrni, hogy ne legyen semmi alapja az alkudozásra, de ezt nem mondjuk meg neki azonnal.

– Hozzáférés kell a lányok telefonjaihoz – szól közbe Kate. – Ha biztosított készüléket használnak, nem tudjuk lehallgatni a beszélgetéseiket, és ez esetben meg kell szereznünk a telefonokat. Csak így tudjuk lefűlelni az ügyfeleiket.

– Pontosan – helyesel Savage. – Becca Gonzalesnek van egy találkozója holnap délután a The Green Door Spában. Neked is – mondja, és közben rám néz. – Bele kell csempészned ezt a kis kütyüt a telefonjába. Nincs más dolgod, mint kivenni a sim kártyát és beletenni helyette ezt. Ha sikerül, minden beszélgetését le tudjuk hallgatni, és mindent látni fogunk, amit a

telefonjában tárol.

Én már ott leblokkolok, amikor kimondja, hogy a The Green Door Spába kell menni. Először is, amikor van pénzem, akkor sem engedhetek meg magamnak egy olyan helyet, mint ez a spa.

Másodszor, ide hónapokkal előre kell időpontot foglalni. Nem akarom lelombozni Savage-et, de ez az ötlet már hamvába holt, pedig még volna is bennem elszántság, hogy sikerre vigyem.

– Aranyos terv – állapítom meg egy sóhaj kíséretében. – De a The Green Door Spában kilométeres várólista van azoknak, akik nem törzsvendégek. Nincs az az isten, hogy bejussak.

– Ezt már elintéztük. – Szinte észrevétlen mosolyra görbül a szája. – Mondtam neked tegnap, hogy mindenhol vannak kapcsolataim.

Nem tetszik, hogy Savage úgy néz rám, mintha rajtunk kívül nem lenne senki a szobában. Ennyire azért nem vagyunk jóban. Olyan hatást kelt ez az egész, mintha titkos liezon lenne köztünk Nick háta mögött.

Technikailag tényleg nem vitás, hogy találkozgatunk, de valahogy erről még nem volt alkalmam Nicknek beszámolni – leginkább azért, mert a nyelve állandóan a számban van. És nem akarom csak úgy hirtelen közölni vele, hogy Savage megcsókol.

Persze ha jobban belegondolok, az is igaz, hogy ha Nick nem akar komoly kapcsolatot, akkor végül is Savage akkor csókol meg, amikor akar.

Ez az egész ügy kezd átláthatatlan lenni, és a fejfájásom is visszatért.

– Én mondom, hogy senki nem foglalhat időpontot csak úgy, randomszerűen a The Green Doorban – ismétlem. – Mindegy, ki az illető.

– Csodával határos módon történt egy lemondás, és az egyik dolgozó valahogy be tudott téged suvasztani. Bízz bennem, a neved ott van a listán. Legyél ott holnap egykor, és minden rendben lesz.

– És mégis, hogyan szerezzem meg Becca mobilját? A római pápát nem

védik olyan szigorúan, mint a spa vendégeit. Túl sok híresség vetkőzik meztelenre a falaik között.

– Hadd fogalmazzak úgy, hogy az egyik alkalmazott jön nekünk egy szívességgel. Az öltözőben kell hozzájutnod Becca mobiljához. A kísérőjének hirtelen valami más dolga fog akadni arra a néhány percre, amire neked szükséged lesz. Nincs más teendőd, mint kicserélni a sim kártyát, mielőtt bemész a saját kezelésedre.

– Milyen kezelést foglaltál nekem? – kérdezem. Ölni tudnék egy masszázst. Annyi stressz nyomja a nyakam és a vállam, hogy kezdem magam Quasimodónak érezni.

– Csak annyit mondtam a kontaktomnak, hogy tegyen be bárhova, ami elérhető. A koldusoknak nincs választásuk – közli Savage. – Csak egy kezelést kaphatsz. A kormánynak nincs pénze ilyen helyeken költeni.

– Erre nem sok embernek futja. Csoda, hogy engedték, hogy erre költs.

– Még nem adtam le a nyomozás költségvetését. Szeretek meglepetést szerezni – feleli. – És szerepel azon a bizonyos ügyféllistán néhány kimondottan magas beosztásban dolgozó FBI-főnök. Gondolom, épp eléggé el lesznek foglalva azzal, hogy takarítsanak maguk után, minthogy ezzel a számlával foglalkozzanak.

– Gondolom. – Hátratulom a székem és megfogom a táskám. – Ha mára végeztünk, akkor én hazamegyek. Pakolnom kell, és elintéznem néhány dolgot. Még egyszer köszönöm a házat – mondom Savage-nek. – Beszéltem a barátoddal, és minden el van rendezve. Azt mondta, bármikor beköltözhettek.

– Örülök, hogy sikerült – feleli Savage, és szeme sarkából Nicket nézi.
– Csak szólj, ha segítség kell a költözködésben. Nem csak Nick segíthet.

Kate kuncogni kezd, nekem pedig tágra nyílik a szemem. Nem vagyok benne biztos, de mintha Nick mormogását hallanám. A legjobb lenne, ha most azonnal elmenekülnék, mielőtt vér folyik, ám Kate nem így akarja. Megragadja a karom, mielőtt kislisszolhatnék.

– Ha dolgozol ma este, azt akarom, hogy felhívj. Nem érdekel, milyen késő van. Ezúttal nem fogadok el semmiféle béna kifogást.

A zöldes árnyalat most még félelmetesebbnek tűnik az arcán. Akármit kérdezett idáig Mike-ról, csakis kitérő válaszokat adtam. Tudja, hogy tudok valamit, és milyen jól tudja. De én nem akarom tovább csinálni ezt az ügyet, különösen azóta, hogy Nick megerősítette Mike bűnösségét.

Bólintok egyet, és elindulok kifelé. Csak ekkor jut eszembe, hogy egy kocsival vagyunk Nickkel. Sóhajtok egy nagyot és elindulok visszafelé, azonban pont bele ütközöm az ajtóban.

– Remélem, tudod, hogy ki fogom nyírni ezt a pasit, mielőtt ez az ügy lezárulna.

– Miért? Mert a te területeden vadászik? Ilyet nem mond egy férfi, aki csak *olyasmi* helyzetben van...

Nézzük egymást, és ha most lenne nálam pénz, elfutnék egyenesen az első Dairy Queenig. Nem csodálom, hogy az emberek meghíznak, miután megházasodnak. Amióta ebben a párkapcsolati drámában találtam magam, legszívesebben egyfolytában tömném a képem. El tudom képzelni, milyen lehet éjjel-nappal ebben élni.

– Szívesen hazaviszlek, ha tíz percre fegyverszünetet tudunk kötni – szólal meg végül. – És megint rajtad van az az eszelős

arckifejezés. Szerintem legjobb lenne, ha hazafele beugranánk a

Dairy Queenbe.

Nem tudok olvasni a tekintetéből. Lehet, hogy emésztési zavarai vannak, de az is lehet, hogy miattam vág ilyen arcot. A legrosszabbat hozom ki a férfiakból. De ő legalább ismer annyira, hogy tudja, most egy fagyira van szükségem. Nekem ez komoly kapcsolatnak tűnik.

Egyikünk sem szól egy szót sem, miután megkapjuk a fagyinkat és Whiskey Bayou felé vesszük az irányt. Belesüppedek az ülésbe, reménykedem, hogy senki nem lát, és csak bambulok előre. Szeretnék egyszer három napot megélni úgy, hogy senki nem emlékeztet arra, hogy

kirúgtak az állásomból, és szeretném mindezt józanul kibírni.

Anyámat többen is felhívták, akik látták, hogy Nick kocsija egy egész éjszakán keresztül a háza előtt állt, ő azonban jelen pillanatban úgy tűnik, jól felül tud emelkedni azokon a dolgokon, amiket rólam hall.

– Ez most itt könnyen átcsaphat egy nagyon kellemetlen szituációba – állapítja meg Nick, és továbbhajt anyám házától. Ha tovább megy északi irányba, hamarosan a mocsárban találjuk magunkat.

– Ezt meg hogy érted? – kérdezem. – Nekem minden teljesen normálisnak tűnik. Most hova mész?

– Gondoltam, változtathatnánk a terven. Végül is szabadságon vagyok. Vagyis leszek, amint bejelentem. Három éve nem voltam szabadságon. Ezt most élvezni akarom.

Félrehúzódik a kocsival a folyópart szélére, egyenesen egy szomorúfűz alá, ami elrejt minket. Bekapcsolva hagyja a motort,

nehogy megpusztuljunk a hőségtől, és kikapcsolja a biztonsági övét, hogy felém fordulhasson.

– Meggondoltam magam – szólalok meg. – Ez tényleg elég kellemetlen, főleg, hogy úgy nézel ki, mintha fegyver lenne a gatyádban, miközben tudom, hogy reggel nem vetted magadhoz a pisztolyod.

– A bugyid miatt van. Egész nap arra gondolok, mi van a ruhád alatt.

– Most komolyan nekiállsz velem flörtölni? Nem látod, hogy teljesen ki vagyok akadva rád?

– Észrevettem, de valahogy ezt is szexinek találom. Talán mert a dühtől megkeményedik a mellbimbód.

– Jelen pillanatban apró kések vannak a helyükön.

– Bújj már ide – búgja, és merev testemet maga felé húzza, míg el nem terülök az ölében.

– Eressz el, te neandervölgyi. Miért van az, hogy a férfiak, akikkel összehoz az élet, képtelenek illendően viselkedni? Azt hiszed, csak úgy behódolok neked?

– Nem lehetsz mérges amiatt, ami ma történt. Igen, egy kicsit bepánikoltam. Lőj le!

– Egy kicsit? – kérdezem, és közben felvonom a szemöldököm.

– Zsigeri reakció volt. Egyszer már megütöttem a bokámat. Egyszer réges-régen, amikor Nick frissen távozott a

hadseregűl, és rendőrnek állt, elvett egy nőt, akihez ma már semmiféle nosztalgikus érzések nem kötik. Most, hogy ez eszembe jut, egy kicsit megkönnyebbülök, mert így legalább némileg megmagyarázható az a viselkedés, amit az ékszerüzletben produkált.

– Értem, ezek szerint önvédelemből kezelsz engem úgy, mintha a dugócsimborád lennék, nem pedig a barátnőd.

Még szorosabban ölel, ahogy próbálok elhúzódni. – Igazad van. Bocsáss meg. Kérlek, tudd be pillanatnyi elmezavarnak azt a dolgot. Én is csak egy férfi vagyok.

A szememet forgatom, és próbálok találni egy kényelmesebb pózt, mert az a bizonyos fegyver a zsebemben igencsak nyomja a csípőcsontomat. Beleakasztja az ujját a ruhám felső részébe és maga felé húzza, miközben olyan tekintettel néz rám, hogy egyértelművé válik: innen nincs visszaút.

– Ami köztünk van, az komoly – teszi hozzá. – És én jelen pillanatban nagyon-nagyon komolynak érzem magam.

Nem akarom olyan könnyen beadni a derekam, de nincs mit tagadni, én is igen komolynak érzem magam. És Nicknek igaza van. Ami köztünk van, az jó. Persze még van hova fejlődünk.

– Szerintem vétek lenne nem kihasználni ezt a helyzetet – állapítja meg, és hátratulja az ülést, hogy ki tudja nyújtani a lábát.

– Itt vagyunk ezen az eldugott kis helyen, és a kocsimban kiváló a

lengéscsillapító. Mi kell még?

– Csak annyi, hogy nehogy a seriff erre járjon, és olyan alapossággal ismerje meg bizonyos testrészeimet, mint a nőgyógyászom – felelem automatikusan. – Elég, ha csak elképzelem Rafferty seriff arcát, amint beles a szélvédőn, és máris elillan a vágy.

Nick beleharap az alsó ajkamba, amitől minden agysejtem zizegni kezd. Már fogalmam sincs, miért haragudtam rá, és mik azok a dolgok a kapcsolatunkban, amelyeket fel akartam hozni, hogy beszéljünk róluk. Most már csak azt akarom, hogy

megérintsen. Most, hogy végre a végére értünk a hónapokon át tartó előjátéknak, úgy tűnik, kicsit szexmániás lettem.

– Nem adom könnyen, ugye tudod – mondom, és úgy helyezkedem, hogy letolhassa a ruhát a derekamra, majd lovaglólülésben az ölébe helyezkedem. A papucsom a földre hullik. Keze szinte izzik, ahogy a bőrömhöz ér.

– Négy hónapot vártam. Hidd el, tudom, miről beszélsz.

– Az a helyzet, hogy ha már kockáztatom itt a jó híremet, a legkevesebb, amit tehetsz, hogy segítesz pakolni és költözködni. Gondolj bele, az új háznak hány pontját kell majd felszentelnünk.

Végre lehúzza rólam a ruhát, és sóhajt egy nagyot, amikor a mellem az orra elé kerül. Keresztbe áll a szemem, amikor szájába veszi az egyik mellbimbómat, és közben vadul próbálom lerángatni róla az inget, hogy végre érezhessem magamon a bőre érintését. Túl sok ruha van rajta, az övével pedig kimondottan közelharcot kell vívnom, hogy végre teret engedjek annak, ami a cipzárja mögött dagadozik.

Az ablaküveg máris teljesen párás, és mindketten kapkodjuk a levegőt, mire az utolsó ruhadarabhoz érünk.

– Alkut ajánlok – szólal meg Nick, miközben ujjaival a derekamat szorítja, én pedig a fülcimpáját csókolgatom.

– Mindjárt meghalok – suttogom. – Miért beszélsz?

– Segítek összepakolni és kifizetem a költöztető céget, ha most megteszed, amit kérek. Máskülönben ez nem fog négy másodpercnél tovább tartani.

Pontosan tudom, mit érez. Én is mindjárt szétrobbanok, pedig még bennem sincs. Lehet, hogy attól vagyok így felajzva, hogy tudom, rajtakaphatnak. Nem tudom pontosan, ez mit árul el rólam.

Mosolygok, és végigcsókolom a mellkasát, míg az ölébe nem ér a fejem. – Ez aztán a kemény alku, Dempsey nyomozó.

– Édesem, fogalmad sincs, mennyire az.

Az biztos, hogy Nick Dempsey állja a szavát. A vízparti üzekedést követően néhány órát pakolunk, eszünk egy pizzát, üzekedünk még egyet, majd Nick megfogalmazza, hogy ráférne egy kis pihenés. Felhívja a főnökét, és kivesz néhány szabadnapot. Persze azt nem említi, hogy szabadidejében egy öntörvényű FBI-ügynökkel folytat közös nyomozást. Leteszi a telefont, bevetődik az ágyba, és a Duck Dynasty nevű valóságshow-t bámulja.

Ez aztán eseménydús nap volt, azonban számomra minden egyes orgazmus újabb energialöketet ad, úgyhogy topon vagyok. A tetemes mennyiségű szétdobált ruha, ami a szobámban hevert, most már dobozokban van, a konyha makulátlan, és a vad hétvége minden nyoma el van tüntetve. Nem vár rám más, mint a munka. Nem tudom kiverni Kate-et és Mike-ot a fejemből.

Háromnegyed tíz van, amikor felhívom Kate-et, de titkon abban bízom, nem veszi fel. Nincs szerencsém.

– Arra gondoltam, este végzek egy kis megfigyelést – közlöm vele köszönés helyett.

– Jobb, ha sietsz. Mindjárt végez.

– Már az ajtóban vagyok – felelem.

Ránézek Nickre, biztosan alszik-e, és hagyok neki egy cetlit az asztalon. Elveszem a kocsija kulcsát és kisurranok a házból. Arra gondolok, nem hagyná, hogy kilógjon a kulcs a zsebéből, ha nem

akarná, hogy igénybe vegyem. És miután megtettem, amit kért, igazán jár nekem egy biankó csekk, amit bármikor felhasználhatok.

– Biztos vagy benne, hogy ezt akarod? Lehet, hogy neked kéne elvégezned ezt a melót.

– Az kizárt. Tudod, nekem fegyverem van.

– Az igaz.

– Tudnom kell, mi az igazság, hogy léphessek.

– Bármi van, szólok.

Letesszük, én pedig beülök Nick kocsijába, és szippantok egyet a meleg bőr- és a férfiszagból. Sokkal jobb, hogy ezzel megyek, és nem a Volvóval. Mivel ez fekete, jobban bele fogok olvadni az esti környezetbe. Legalábbis ez az indok, ha esetleg majd megkérdezi.

Majdnem lekésem az akciót, ugyanis Mike épp akkor száll be a kocsijába, amikor leparkolok a szokott helyen. Megvárom, míg az első keresztutcánál megáll a stoptáblánál, és csak akkor kapcsolom fel a világítást és kezdem követni.

Ezúttal nincs velem Rosemarie, akinek általában be nem áll a szája, és a csend kezd az idegeimre menni. Megnézem, mi van a cd-lejátszóban, de kis híján leesik az állam, amikor felcsendül egy csomó vonós és fúvós hangszer a hangfalakból. Nick igazán sokrétű. Sosem gondoltam volna, hogy szereti a klasszikus zenét.

Egyetlen baj van a komolyzenével, hogy nem lehet vele énekelni, úgyhogy miközben követem Mike-ot, azon kapom magam, hogy énekszólamot költök a hangszerek mellé.

Kezdek magam számára is elviselhetetlenné válni, úgyhogy kiveszem a cédét és máris emberibbnek érzem magam, amikor felcsendül a Maroon 5. Már elég régóta jövünk, sokkal messzebb

vagyunk, mint ahol az a múltkori rendőrnő lakik. Nem örülök, amikor kihajtunk Savannah-ból és Chatham County felé vesszük az irányt. Nem lehet egyszerre több nője. Az lehetetlen. Pontosan tudja, hogy Kate kinyírja, ha ezt megtudja.

Lehúzódom egy kisebb, spanyol stílusú bungaló kocsibejárójához, gyorsan beállok egy nagyobb furgon mögé, és lekapcsolom a világítást. Fogom a távcsövet és Mike-ra irányítom, aki kiszáll a kocsijából, a csomagtartóhoz megy, és kivesz onnan egy nagy hátizsákot. Ezek szerint ezúttal itt is alszik. Szemétláda.

Megvárom, hogy becsöngessen. Egy slampos, idősebb nő nyit ajtót. Nem nevezném kimondottan MILF-nek, de legalább tíz évvel idősebb lehet, mint Mike, és pont úgy néz ki, mint azok a legcukibb napközis tanárok, akikből minden iskolában van egy. Zárt ajtók mögött persze mindig azok a legkeményebbek.

Nyakamba akasztom a gépet, kisurranok a kocsiból és bezárom az ajtaját. Nem éppen úgy vagyok felöltözve, mint egy lopakodó – rövid sort, egy pántos felső és papucs van rajtam. Ha most meglát valaki, nem hiszem, hogy beveszi majd, hogy eltévedt turista vagyok itt este tíz után.

A kicsi kis bungaló mellett jobbra egy üres telek található, balra pedig egy másik bungaló. A háznak van egy csinos kis kertje is. Hálát adok, hogy az épület egyszintes. Elegem van a fára mászásból.

Végigmegyek az összes ablakon, hátha találok egy rést a sötétítőfüggönyön, hogy beláthassak, de semmi. Mindegyik alaposan be van húzva. Meg kell próbálnom a hátsó kertet. Nem mintha a kerítésen átmászásból nem lenne totálisan elegendő, de

ez legalább meg sem közelíti azt a magasságot, amelyikkel Natalie Evansnél kellett szembenéznem.

– Hülye Mike – mormogom, és belerúgok egy bokorba, mialatt megközelítem a kerítést az üres telek felőli oldalról. – Csak a baj van vele. Én meg egy barbeque- szettet ajándékoztam neki születésnapjára.

Elmegyek a kerítés egyik sarkához, és belekapaszkodva a levélszekrénybe próbálok átlesni rajta. Egy nagy labradorra leszek figyelmes a túloldalon, aki lógó nyelvvel üldögél és értetlen arccal néz rám. Egyáltalán nem ugat, viszont elrohan a teniszlabdájáért és ledobja elém a földre.

– Te vagy a világ legrosszabb őrzőkutyája – suttogom. – Mi van, ha betörő vagyok?

Mivel ez egy kutya, tehát úgysem fog válaszolni, fogom magam és előveszem a kamerát, hátha látok valamit a zoommal. A konyhaablak kicsi, viszont nincs rajta se függöny, se spaletta. A szobába azonban csak sokkal közelebből láthatnék be. Látok egy nagy francia ajtót is nyitva, ez azonban egy vaksötét szobára néz, úgyhogy ezzel sem vagyok beljebb.

– Francba. – Nincs mese, át kell másznom a kerítés túloldalára. A kutya pont ebben a pillanatban ereszt meg egy bágyadt ugatást, én pedig azonnal lecsitítom és megígérem neki, hogy ha túl leszek ezen, eldobom a labdáját. Ha most nem ez a kedves labrador, hanem például Rosemarie kutyái lennének a kerítés túloldalán, már rég darabokban hevernék a földön.

Felakasztom a kamerát a vállamra, és megint kiadok néhány kimondottan nőietlen hangot, mire átevickélek a kerítésen. Tele van kötörmelékkal a tenyerem és a combom, de ezúttal sikerül

viszonylag méltósággal megérkezni a túloldalra. A kutya megint felveszi a labdát és leteszi a lábam előtt.

– Rendben. Alkut kötöttünk.

Fogom a teniszlabdát és a kert másik végébe hajítom, majd végigvonom a kerítés tövében, végül pedig a konyhaablak felé veszem az irányt. Épphogy be tudok lesni az ablakon az alig megvilágított konyhába, amikor a kutya ismét a lábamnál terem és leteszi elém a labdát.

– Ez így nem fog menni – mondom neki. – Lassabban fuss. Nekem itt dolgom van. – Megint eldobom a labdát, és visszafordulok a konyhaablak felé. A ház többi részében ég a lámpa, de nem sok mindent látok a reggelizőpulton kívül, amelyre kakasokat festettek. Sosem értettem, hogyan lehet egy konyhát baromfikkal dekorálni.

Lehajolok és osonni kezdek a fal mellett, azzal a céllal, hogy megnézzem még egyszer a nappali ablakát is. Nekinyomom az üvegnek az orrom, és a szemem fölé teszem a kezem, mint egy ellenzőt, hogy láthassam, mi folyik odabent, amikor meghallom, pontosan a fejem mögül, egy fegyver kibiztosításának jellegzetes hangját.

– Ne lőjön! – sikítok fel, és azonnal felteszem a kezem.

– Addison?

Felismerem Mike hangját, és megkönnyebbülök. Ő nem fog lelőni. Legalábbis azt hiszem. Ránézek a kutyára és vágok egy fintort. Mögöttem áll, szájában a labdával, és néma csendben marad.

– Miért nem figyelmeztettél, hogy jön valaki? – kérdezem. – Többet el nem dobom neked azt a labdát, kishaver.

– Mit csinálsz itt? – kérdezi Mike. – Mákod van, hogy nem lőttelek agyon. Ez magánterület. – Elrakja a fegyvert, és csípőre teszi a kezét. Kérdőn és meglehetősen mérgesen néz rám, de az igazság az én oldalamon áll.

– Ne beszélj velem így, Mike McClean. Épp dolgozom. Te vagy az, akinek nem itt kéne most lennie.

– Dolgozol? Engem követsz? – kérdezi hitetlenkedve.

– Nem semmi, hogy képes vagy úgy tenni, mintha én lennék itt a bibi. Mindig azt hittem, rendes pasi vagy. Soha nem gondoltam volna, hogy ekkora áruló vagy. Összetöröd Kate szívét ezekkel a kis nőiddel, és még az sem érdekel, hogy megtudják mások is. Extra műszakot vállalsz, és közben idegen nők házában kötsz ki? Örülj, hogy én vagyok itt, és nem Kate. Attól félt, hogy ha rajtakapna, szétlőné a fejedet.

– Kate azt hiszi, megcsalom? – suttogja. Látom, hogy egészen elsápad.

– Tévedsz. Tudja, hogy megcsalod. Ezt most nem tudod letagadni.

– Micsoda? Sosem csalnám meg Kate-et. Megölné.

– Az biztos, hogy a napjaid meg vannak számlálva. Részemről végeztem. Csalódtam benned, Mike. Mindig azt hittem, te más vagy.

– Várj – mondja, és megfogja a karom, hogy ne tudjak elmenni.

– Esküszöm az élő Istenre, hogy nem csalom meg Kate-et. Hinned kell nekem. Haza kell mennem és megmagyarázni ezt neki. Nem mondhatod el neki addig, míg nem kapok esélyt, hogy megmagyarázhassam.

– Ő a legjobb barátom, Mike. Nem hazudhatok neki, ha megkérdez.

– Értem, de akkor sem csalom meg. És kizárt, hogy erről fényképeid legyenek, mert ez nem történt meg. Engedd meg, hogy helyrehozzam ezt a dolgot. Sosem bántanám Kate-et. Nagyon szeretem.

Sóhajtok egyet és fogalmam sincs, mit tehetnék. Egy biztos: ebbe sosem lett volna szabad belekeverednem. Felelős döntést kell hoznom. Végül is adhatok egy kis időt Mike-nak, hogy beszéljen Kate-tel.

– Rendben – szólok meg végül. – Menj haza a feleségedhez. Ne legyél hülye, és kezdj el kommunikálni vele. Én most hazamegyek.

Visszasietek a kerítéshez és felkészülök, hogy átmásszak rajta.

– Miért nem mész ki az ajtón? – kérdezi Mike.

Sóhajtok egyet és a kapuhoz sietek, ami persze nyitva van. – Ne kísértsd a sorsot, McClean. Ne kísértsd.

Tizenkettedik fejezet

Kedd

Szóval, hova mentél tegnap este? – kérdezi Nick másnap reggel, miközben épp gofrit sütök.

Azt hittem, sikerült észrevétlenül végrehajtanom a küldetést, ugyanis nem ébredt fel, amikor éjjel bekúsztam mellé.

– Honnan tudod, hogy elmentem? – Közben megrakok neki egy tányért gofrival és elé teszem.

– Csak akkor nem hallottam volna, ha halott lettem volna.

Hatalmas zajt csaptál. Ezen majd dolgozni kell, ha tényleg meg akarod szerezni az engedélyt. És nagy baj lenne, ha azért kapnának rajta akció közben, mert egyfolytában magadban beszélsz, amikor dolgozol.

Hunyorgok és próbálom visszaidézni az éjjel történeteket. Technikailag a kutyához beszéltem, de Nicknek igaza van. Kényelmetlenül érzem magam, ha hosszan csönd van. Azon tűnődöm, hogy vajon Mike a hangomat hallotta meg, vagy csak rendőri érzéke súgta, hogy valaki a ház körül ólálkodik.

– Mike-ot követtem – felelem. – Kate minden tényt tudni akar, mielőtt bármilyen lépésre szánná el magát. – Irigykedve nézem a tányérján tornyosuló szénhidrátömeget juharsziruppal agyonlocsolva, majd rápillantok a saját tányéromra, amelyen egyetlen gofri árválkodik. Az élet igazságtalan.

– Miért nem kérdezi meg Kate kerek perec, mi az ábra? – kérdezi Nick.

– Mike nem sunyítana, ha nem lenne titkolnivalója. És Kate tisztában van vele, hogy semmi értelme az egyenes kommunikációval próbálkozni, ha a másik fél az első pillanattól hazudik.

– Ez baromság. Kate pontosan tudja, hogy valami van, de nem

szembesíti vele? A kommunikáció kétoldalú, kedvesem.

– Még véded Mike-ot?

– Nem védem. Jó nagy barom, hogy belekeveredett abba a csoportba, de én most a párkapcsolatról beszélek.

– Furcsa, hogy most meg hirtelen késztetést érzel, hogy párkapcsolatokról beszélj. Jól vagy?

– Nagyon vicces. De most képzelj el azt, hogy én kezdek el sunnyogni, és tudod, hogy hazudok. Mit tennél?

– Seggbe lőnélek nyugtatóinjekcióval. De értem, amit mondasz. Azonnal fülön kellett volna csípnie, amikor elkezdődött a sunnyogás. Kiengedte a kezei közül.

Közben a tányérom kiürül, pedig nem is emlékszem, hogy ettem volna, úgyhogy ellopok egyet Nick tányérjáról, és ezúttal kicsit bőkezűbben bánok a sziruppal.

– Szerencse, hogy jó az anyagcseréd – állapítja meg Nick. – Kíváncsi vagyok, meddig lesz így.

Hunyorítok. – Már megbocsáss, de ez mit akar jelenteni? Vigyorog és lenyalja a szirupot a villájáról. Irigylem a fogait.

– Semmit. Szeretem, ha van mit fogni rajtad. Én aztán nem fogok panaszkodni.

– Na jó, megsértődhetnék, de nem fogok – jelentem ki, és azon nyomban befalom a gofrit. – Mit értesz azon, hogy Mike-nak nem lett volna szabad belekeverednie abba a csoportba. Milyen csoportba?

Úgy néz rám, mintha teljesen hülye lennék. – Azt hittem, követed. Maga a gondolat is rémisztő, hogy szabadjára engedünk téged Savannah-ban. Hogyhogy nem tudod, mibe keveredett Mike?

– Örülj, hogy nincs most nálam fegyver.

– Nem hiszem, hogy aggódnom kéne, ha ez nem így lenne – feleli vigyorogva.

– Fogadjunk?

– Nem fogok arra fogadni, hogy lepuffantasz-e vagy sem.

– Jelen pillanatban ugyan tetszik a gondolat, de én most inkább egy kis baráti párharcról beszélek. Kate azt mondta, fegyvertartási engedélyt kell szereznem, mielőtt felvesz az irodába. Ez jó alkalom a gyakorlásra.

– Kate-nek elment az esze – közli fejcsóválva. – De valószínűleg jobb, ha velem gyakorolsz, mintha egy gyanútlan idegennel tennéd.

– Akkor áll az alku? – kérdezem, és karba teszem a kezemet. – Mit kap a győztes?

– Én azt szeretném, ha minden szexuális fantáziám valóra válna.

– Miért, még nem vált valóra? – kérdezem és felvonom a szemöldököm. – Pedig lassan kezdünk kifogyni a ki nem próbált ötletekből. Ha már most unod, az nem valami jó jel a jövőre nézve.

– Az unalom az utolsó, amivel szembesültem, amióta ismerlek. És higgy nekem, még nagyon sok minden van, amit nem próbáltunk. Ha nyerek, megmutatom.

– Eszedbe jutnak majd ezek a szavak, amikor kiderül, hogy én vagyok a győztes. Remélem, készen állsz némi kézimunkára. Az

új házamnak van egy jó nagy hátsó kertje, ráférne egy kis kaszálás. És virágládákat is szeretnék az ablakok alá. Majd írok egy listát.

Mosolyog, és olyan arcot vág, amit akkor szokott, amikor valami jóra számíthatok, de ettől még nem vagyok hajlandó eltérni a tárgytól.

– Felelsz a kérdésekre? – kérdezem. – Mibe keveredett bele Mike? Kate azért bérelt fel engem, hogy kinyomozzam, megcsalja-e. Én csak ezt néztem, bármikor követtem őt. A nézésedből arra következtetek, hogy egy fontos részlet elkerülhette a figyelmem.

– Mike sosem csálná meg Kate-et – feleli Nick. – Fél tőle, ezért van az, hogy jelen pillanatban retteg, mi lesz. Mike-ról köztudott, hogy nem veti meg a szerencsejátékot. – Ezt én is tudom Mike-ról. Soha nem láttam senkit, aki olyan lelkesen képes ordibálni egy lóversenyen, mint ő.

– Ez akkor vált problémássá, amikor egy alkalommal több pénzt vesztett, mint amennyije volt. Szerencsétlenségére Big Sal Angelo épp ott volt, és kisegítette. Most kénytelen százszázalékos kamatot fizetni Big Sal Angelónak, máskülönben fasírtot csinálnak belőle.

– Jézusom – tör ki belőlem. – Kate fel fog robbanni.

– Ezért is a legjobb lesz, ha mostantól kimaradsz ebből.

– Tegnap este megmondtam Mike-nak, hogy kap egy esélyt, hogy magyarázatot adjon Kate-nek, mielőtt megmutatom neki a fotókat.

– Rajtakapott, hogy követed? – kérdezi Nick nevetve. – Gondolom, nagyon jól ment.

– Miért?! Nem nekem kell szégyenkeznem miatta.

– Szerencséd, hogy nem lőtt agyon és égette el a holttested.

– Mike sosem tenne ilyet.

– A kétségbeesés sok mindenre képessé tesz egy férfit. Ezt ne feledd. Ezért kell magad Savage-től is távol tartanod. Az a pasi nagyon akar téged.

– Semmi keresnivalója eszelősöknek a szerelmi életemben. Jelen pillanatban csak hozzád van türelmem.

Felém hajol és megcsókol, először az ajkamat nyalogatja, majd belül is szanaszét csókol.

– Mmmm, juharszirup. – Nagyon finom.

– Kár, hogy nyolcra szervezted a költöztetőket. Csinálhatnánk egy kis ezt meg azt, ha nem kéne dobozokat pakolnunk.

– Kedvesem, én igazi multitalentum vagyok. Mindkettő belefér, higgy nekem.

Reggel kilencre olyan ellazult állapotba kerülök, mint egy tál puding. Nézem, ahogy dolgoznak a költöztetők, bepakolják a dobozaimat a teherautójukba, melynek a csomagtartójában már ott várakoznak a bútorok, amelyek a raktárból érkeztek, amit a holmimnak bérelek. Azért sok előnnyel jár, ha az embernek rendőr a pasija, bár lehet, hogy csak szimplán a személye inspirálta a melósokat arra, hogy a lehető leggyorsabban végezzenek a pakolással. Tény, hogy egy órával később minden ki van rakva az új helyen.

– Jó kis tér – állapítja meg Nick, ahogy körbenéz. – Pocsék biztonság. Minden ajtón zárat kell cserélned, és mindegyikre fel kell szerelni egy reteszt.

– Kösz, apu. Gondoskodom róla, hogy így legyen.

Felvonja a szemöldökét, úgy néz rám. – Trükkös. De benne vagyok, hogy ezt játsszuk, ha te is.

– Álmodban.

Megcsináljuk az ágyat és friss ágyneműt húzunk, ugyanis Nick ragaszkodik hozzá, hogy ez legyen az első és legfontosabb teendő, minden más várhat.

– Lassan készülődnom kell a The Green Doorba.

Nick az órájára néz és helyesel. – Neked oké ez az egész?

– Nem igazán van más választásom. És legalább kapok egy kezelést. Hacsak nem összepisilem magam a rettegetéstől, hogy elrontok valamit.

– Ez a beszéd – biztat, miközben a zuhany felé veszem az irányt. – De talán a legjobb tényleg az, ha viszel magaddal váltóruhát.

Van valami a gazdagokban, amit nehéz szavakba önten. Talán az, ahogy viselik magukat, vagy az a felsőbbrendűség, amivel odabiccentenek a személyzetnek, nem tudom. De az biztos, hogy felismerni a fajtájukat. És én nem tartozom közéjük.

Szerintem az, hogy én most besétálok a The Green Doorba, körülbelül olyan, mintha Twist Olivér kalácsot rendelne, ezért meg is lepődöm, hogy senki nem próbál feltartóztatni, amikor bemegyek a hírhedt zöld ajtón.

Amint belépek, megcsap a finom huzat, és szinte azonnal különös nyugalom tölt el. Van valami illat a levegőben, ami arra

készítet, hogy azonnal lefeküdjek a földre és álomba szenderüljek a csobogó víz hangjára, ami mintha minden irányból jönn.

A dekoráció egyszerre ötvözi a Kék Lagúna és egy japán erotikus masszázsszalón hangulatát, de végül is nincs jogom ítélni, hiszen az üzlet rettentő sikeres.

– Segíthetek?

A hang egy bambuszpult mögül érkezik, ahol Minnie Mouse elveszettnek hitt ikertestvére üldögél. Legalábbis hang alapján. És ha már az előbb számra vettem a gazdagok attitűdjét, azt sem hallgathatom el, hogy nekem sem ártana néhány illemtanlecke, mivel képtelen vagyok leplezni a gondolataimat, ugyanis azok rögtön kiülnek az arcomra.

Most is szájtátva nézem ezt a sárkányszerű nőt rajzolt szemöldökkel, aki iszonyú magas lehet és teljesen kitölti a szürke egyenruhát, amit visel. Pedig nem is kövér, egyszerűen csak nagy. Elhadarok egy imát, hogy ne ő legyen a masszöröm. A csigolyáim jó helyen vannak, nem kell őket átpakolni sehova.

– Egy órára van időpontom. Addison Holmesnak hívnak.

Az ajkába harap és begépeli a nevem. – Igen, a kezelését már kifizették. A nevem Jasmine. Jöjjön velem. Körbevezetem.

Pislogok egy nagyot a neve hallatán. Inkább Helgának vagy Belzebubnak gondoltam volna. Még van vagy húsz perc a kezelésemig. Időben kellett jönnöm, hogy kicsit felmérhessem a terepet, és elrendezkedjek, mire Becca Gonzales megérkezik.

Savage-től kaptam egy megerősítést, pont mielőtt megérkeztem, hogy Becca nagyjából tíz percre van. Egy emberét ugyanis ráállította.

Követem Brünhildát egy vastag faajtón át, ami legalább egytonnás lehet, ugyanis még neki is erőfeszítésébe telik, hogy

kinyissa, majd bevezet egy boltíves folyosóra, ahol mindenféle bambuszdíszek találhatók kimondottan művészi elrendezésben, valamint fürdőző japán nőket ábrázoló festmények.

– Ez az öltöző – közli, és közben tetőtől talpig végigmér. Újra rá kell néznem, hogy megbizonyosodjak, ez a vékony kis cérnahang valóban belőle jön. Iszonyú furcsa.

Kinyitja a szekrényt és a kezembe ad egy barna köntöst, amit egy gondosan elrendezett rakásból vesz ki, továbbá egy csomag egyszer használatos fehérneműt és egy pár papucsot.

Tele van a kezem, úgy követem őt a helyiség közepe felé, ahol sötét szekrények sorakoznak, és amerre csak nézek, tükröket látok. Ettől kimondottan izgalomba jövök, mert régi vágyam, hogy egyszer minden oldalról és szögből szemügyre vehessem magam meztelenül, a lehető legelőnyösebb fényben.

– Beteheti a holmiját egy szekrénybe. Ha készen van, csak kövesse a sárga ösvényt a relaxációs helyiség felé. – Rámutat a sárga színű csíkra, ami a lábam alatt kezdődik, majd kiszélesedik a megfelelő irányba. – Nagyon kellemes kikapcsolódást kívánok, találja meg a harmóniát és az egyensúlyt a The Green Door Spában.

– Azt én is szeretném – helyeselek. – Jól jönne egy kis egyensúly az életembe.

Jasmine otthagy az öltözőben, én pedig kényszeredetten a karcsú ázsiai

nőre nézek, aki egy trónszerű székből ül a sarokban. Úgy néz vissza rám, mint aki totál be van szarva, úgyhogy az az érzésem támad, ő lehet az a bizonyos alkalmazott, aki tartozott egy szívességgel az FBI-nak.

Azt sem tudom, egy ilyen helyen mi a menet. Most le kéne vetkőznöm és úgy tennem, mintha a nő ott se lenne, vagy

beszélgetést kéne kezdeményeznem, mint akit egyáltalán nem zavar, hogy meztelenül áll egy idegen előtt? Nagy dilemma, az biztos, úgyhogy egyelőre másképp döntök.

– Van itt egy mosdó a közelben? – kérdezem.

– Ott arra – suttogja.

– Köszönöm.

A mosdó ajtaja úgy van megépítve, hogy úgy nézzen ki, mintha a fal része lenne, ezért aztán legalább egy percbe telik, mire rájövök, hogyan nyílik. Azonban amint bent vagyok, kiderül, hogy megtaláltam a tökéletes megoldást. Ha jobb oldalt állok, teljes rálátásom nyílik az öltözőre.

Villámgyorsan levetkőzőm és magamra kapom a papírból készült fehérneműt és a papucsot. A köntöst szorosan megkötöm magamon. Meghallok Jasmine cincogó hangját, amint épp Ms. Gonzalest üdvözlí. Eláll a lélegzetem, amikor először pillantom meg Beccát. Úgy néz ki, mint Eva Longoria, csak egy fokkal halványabbak az árnyalatai, és a melle kicsit nagyobb, a haja pedig göndörebb. Bedobja a táskáját az egyik felső szekrénybe.

Most végre választ kapok a dilemmámra, ugyanis Becca rezzenéstelen arccal meztelenre vetkőzik, majd felveszi a papír fehérneműt, hogy eltakarja legintimebb részeit. Csupasz, mint a kopasztott csirke. A haját magas kontyba fogja a feje tetején, a ruháit felakasztja a szekrényben, majd a sárga ösvényt követve átmegy egy másik helyiségbe.

Ránézek az alkalmazottra a sarokban, és meg mernék esküdni, hogy egyenesen engem bámul. Majd lejjebb viszi a tekintetét, feláll a székből, kezébe vesz egy adag törülközőt és kimegy. Végre egyedül maradok.

Beletörölöm a kezem a köntösömbe, és előveszem a táskám belső zsebéből a sim kártyát és a gémkapcsot, amit Savage-től kaptam. Meg tudom csinálni. Valószínűleg.

Egyenesen Becca szekrényéhez megyek, és úgy teszek, mintha minden jogom megvolna rá, hogy turkáljak benne. Nem veszek tudomást a remegő kezeimről, amikor belenyúlok a táskájába, hogy kivegyem a telefont. Átkozódok, amiért olyan védőtokot választott, amit alig lehet leszedni róla. Végre sikerül, kiszedem a sim kártyát a gémkapocccsal, és végrehajtom a cserét.

Mire mindent visszateszek a szekrényébe és a saját ruháimat is elpakolom, úgy izzadok, mint egy ló, és azt érzem, azonnal hozzá kell jutnom egy fagyikehelyhez. Na jó, egy üveg whisky is megteszi, nem vagyok telhetetlen.

Követem a sárga ösvényt, és pont beleütközöm az alkalmazottba, aki épp visszatér, hogy elfoglalja a helyét a sarokban. Nagyon remélem, hogy a kezelés kiűzi belőlem azt a stresszt, ami most bennem van, máskülönben attól tartok, maradandó károsodást szenvedek.

Sokkal erőszakosabbnak kellett volna lennem, amikor tudni akartam, milyen kezelést foglalt le nekem Savage. G. I. Joe-nak igaza van – a tudás fél siker.

A nagyajkam immáron ugyanolyan csupasz, mint Beccáé, és úgy érzem magam, mintha sütővassal mentek volna át legintimebb testtájaimon. Különösen tetszik a gondolat, hogy a kozmetikus azt hiszi, ha beken aloe verával, akkor egyszersmind

megszűnik az a fájdalom, melyet a szeméremtestem összes szőrszálának eltávolítása okozott.

Úgy sétálok ki a The Green Doorból, mintha az elmúlt egy hetet lóháton töltöttem volna, és hálát érzek, amikor meglátom Nicket az épület előtt parkolni. Furcsán néz rám, ahogy próbálok elaraszolni a kocsihoz, nekem

meg fogalmam sincs, hogy fogok egyáltalán beszállni.

– Jól vagy? – kérdezi.

Türelmesen megvárja, míg elhelyezkedem az ülésben. Sebességbe teszi a kocsit és mihamarabb próbál egy szabályos parkolóhelyet találni, hogy félrehúzódhasson.

Átállítom a légkondi ventilátorát, hogy egyenesen az altestem felé irányuljon, és hátradőlök az ülésben.

– Nem akarok róla beszélni – közlöm. – Megtörtént már veled, hogy ráültél a saját golyóidra?

Beletapos a fékbe, aminek következtében a mögöttünk haladó sofőr erőteljes dudálásba és mutogatásba kezd. Hitetlenkedve és rémülettel néz rám.

– Tudtommal nem – felel végül.

– Gondolom, azt tudnád, ha igen. Lefogadom, hogy akkorára duzzadnának, mint egy grépfrút. Borzalmas lenne, ha úgy kéne jönnöd-menned, hogy ott lötyögnének a lábad között.

– Jesszusom, dilibogyót kaptál azon a helyen? Nem kell közbelépnie a hatáságnak?

– Nem. Csak épp egy metaforát próbálok használni, hogy átélhetővé tegyem az élményt számodra is. Vond le a következtetést, ahogy akarod. Muszáj átöltöznöm és bevenni néhány fájdalomcsillapítót, mielőtt rátérünk a délutáni programra. És egy kis jég sem ártana.

– Miféle délutáni programra? Azt hittem, ki akarsz csomagolni.

– Arra még ráérek. Fogadtunk. Ne próbálj kibújni alóla.

– Hmmm – mondja, és közben összeszorítja az ajkát. – Azt hittem, csak viccelődsz azzal a lőtérrel. Nem tudom, mennyire érezném magam kellemesen, ha fegyverrel a kezedben szegődnél mellém. Ebből egyszer már származott némi gondom, ami véletlenül sem szeretném, ha

megismétlődne.

– Ne legyél már ilyen puhány. Be vagy tojva, hogy vesztesz, mi? – ugratom, és közben olyan hangokat adok ki, mint egy csirke.

– Attól félek, golyóval a hátamban végzem. Nagyon félelmetes nő tudsz lenni.

– Ezt jobb, ha észben tartod. Vigyél a saját lőteretekre. Hátha nagyobb biztonságban érzed magad, ha a tied vesznek körül.

– Nem viszlek semmi olyan közelébe, ami él és mozog. Tudok egy helyet, ahol nagyon nagy a tér. Ha tényleg mindenáron arra vágysz, hogy megsemmisítő csapást mérjek rád, akkor legalább oda menjünk. Tudod egyáltalán, hogy kell elsütni egy pisztolyt?

– Persze hogy tudom. Apám rendőr volt, az ég szerelmére. Sokszor vitt magával, amikor kicsi voltam. Nekem ez olyan, mintha bicajozni mennék.

Két órával később a nemi szervem állapota újra a régi. Úgy teszek, mintha figyelnék, miközben Nick elmagyarázza a szabályokat a lőtéren. Legalább ötven kilométerre eljöttünk Savannah-ból, és semmi mást nem látok, mint kiégett fűvet, egy nagy piros pajtát és tűző napfényt.

A pajta elég furcsán néz ki. Az egész hátsó fala hiányzik, és részekre van felosztva, ahova beállhatnak a lövők és célozhatnak a mezőn felállított célpontokra. Rajtunk kívül egy teremtet lélek

sincs a közelben, leszámítva egy ráncos kis embert, aki úgy néz ki, mint Little Jimmy Dickens.

– Meg akarsz ölni? Hatszáz fok van odakint – állapítom meg, miközben felveszem a védőszemüveget. Pántos felsőt és zsebes sortot viselek, de még így is majd' megpusztulok a hőségtől.

– Figyeltél egyáltalán kicsit is arra, amit mondtam?

– Igen. Célozzak a célpontra. Ne rád. Miért bámul minket az a pasi?

– Ő Harvey Dodd. Ő üzemelteti a helyet vagy ötven éve. És nem minket

néz. Az egyik szeme üveg, és olyan, mintha egyetlen pontot fixírozna. Ne hagyd, hogy elvonja a figyelmed.

Beállok a sávomba és felteszem a fülvédőt, ami a szögre van akasztva. Nick mindkettőnknek beállított egy-egy célpontot majdnem száz méterre, és a mellettem lévő sávból szemléli az eseményeket.

Előrehajolok és végzek néhány bemelegítő mozdulatot, mielőtt végre a kezembe veszem a 9 mm-est, amit Nick választott nekem.

– Ugye tudod, hogy csak az ujjadban lévő izmok fognak dolgozni? – kérdezi.

– Nyugi. Minden az állóképességen múlik. Biztos, hogy nem akarsz visszalépni? Nem csökkensz a szememben akkor sem.

Most látom csak, milyen édes gödröcske van az arcán, amikor vigyorog. – Imádni fogod a szexfantáziámat – közli. – Remélem, nem vagy szégyenlős.

Hunyorogni kezdek és pozícióba helyezem magam, majd felemelem a fegyvert. – Készen állsz, cowboy? Nyűgözz le!

Hogy őszinte legyek, Nick egész jól vette a dolgot. Jó, lehet, hogy mondhattam volna neki, hogy apámmal sokat lőttünk, és rendszeresen kenterbe vertem a rendőröket. Apám imádott hencegni velem, ha a barátai összejöttek valahol.

A szemem sarkából Nickre pillantok. Lehetséges, hogy egyszer sem pislogott, mióta kijöttünk a lőtérrel, csak néz a távolba, miközben az új lakhelyem felé robogunk. Gondolom, az sem sokat dob a hangulatán, hogy Harvey Dodd úgy kiröhögte, hogy majdnem kipotyogott a műszeme.

Nem igazán tudom, hogyan kezeljem a helyzetet, úgyhogy inkább csendben maradok, és abban reménykedem, hogy Nick nem nagyon csalódott, amiért lőttek a szexfantáziáinak. Különben is, így is megoszthatja velem, és rá tud beszélni, hacsak nem margarin vagy

haszonállatok szerepelnek benne.

Ahogy leparkol a Volvóm mögé a ház előtt, megszólal a telefonja. Megdobban a szívem, amikor megpillantom a kék kis házat, és arra gondolok, *én* lakom benne.

Próbálom kivenni, miről beszélhet Nick, de kizárólag egyszavas válaszokat ad.

– Rajta vagyok – szólal meg végül és leteszi a telefont. – Ki kell, hogy tegyelek, és aztán mennem kell.

Várom, hogy kifejtse bővebben, de nem teszi.

– Szóval? – kérdezem.

– Kíváncsi voltam, mennyi ideig bírod. – Végre a szemembe néz, az elvesztett fogadása óta először – amiről kezdem azt gondolni, nem volt a legjobb ötlet, tekintve, hogy a férfiak képtelenek veszteni, főleg egy nővel szemben. Nick idegesen dobol az ujjával a kormányon.

– Savage volt az. Megkért, hogy álljak rá néhány alakra. Később találkozunk.

– Ha időben visszaérsz, talán hozhatnál egy kis kaját. Még nem áll készen a konyha a főzésre.

– Hozok. – Kiszállok a kocsiból, Nick pedig integet, mielőtt elindul erre a titkos küldetésre Savage kérésére. Kinyitom a bejárati ajtót, és élvezem, ahogy a házacska nyikorog és recseg alattam. Ledobom a táskám az étkezőasztalra és azonnal kiveszek egy vizet a hűtőből, ugyanis ez a kültéri kaland kis híján kiszárított. A hálósoba felé veszem az irányt, közben felszedem a szétdobált ruhákat és rendbe teszem őket.

Meglepetésként ér a meztelen testem látványa. Pont úgy nézek ki, mint azok a csupasz macskák, csak a ráncok nélkül. Viszont szerencsére már alig érzem a szőrtelenítés okozta fájdalmat. Hassal az ágyra vetem magam és azonnal álomba szenderülök. Hosszú volt ez a nap.

Egyszerre szólal meg a telefonom és dörömböl valaki az ajtón egy

órával később. Felriadok. Egészen új helyeken érzek fájdalmat, csak nyögdécselve tudok kikászálódni az ágyból. Próbálok gyorsan valami ruhát magamra venni. Majdnem minden dobozolva van, de találok egy pamutsortot és egy pólót. Fogalmam sincs, hova tettem a melltartóm, úgyhogy bárki is álljon az ajtóban, kap majd egy kis extrát.

Szerencsére Kate az.

– Jézusom, szörnyen nézel ki – állapítja meg és bejön. – Leégtél?

Szóval ezért érzem magam ilyen rosszul. Olyan érzése van a bőrömnek, mintha kifeszítették és kiszárították volna, mint

valami állatbőrt. Első blikkre nem vagyok leégve, de mégis sokkal sötétebb a bőröm, és érzem, hogy szinte lángol.

– Köszí az észrevételt. Te viszont jobban nézel ki, mint legutoljára. Biztos már nem zabálsz Twinkiest. – A szokásos farmerját és pólót visel, valamint a pisztolytáskát. Körbenéz, miközben megcélozza a nappali közepére lazán odavetett kanapét. Még nem volt időm elrendezni a bútorokat.

– Tartozom neked egy bocsánatkéréssel – szólal meg hirtelen. – Igazad volt, nem veled kellett volna a piszkos munkát elvégeztetnem. Nekem kellett volna résen lennem az első pillanattól.

– Ezért vannak a barátok. Gondolom, hazament és elmondta, mi a baj.

Kate hátracsapja a fejét a kanapé támlájára. – Igen, de még fogalmam sincs, mit fogok csinálni. Azért vállalt extra műszakot, hogy előteremtse a pénzt, és mindenféle javítást végzett olyan nők háztartásában, akiknél nincs férfi a háznál.

Eszembe jut az a rendőrnő, akihez láttam Mike-ot bemenni, de inkább csendben maradok. Elhiszem, hogy nem csalta meg Kate-et, de nem vitás, hogy annak a nőnek voltak más szándékai is.

– Azt biztosra veszem, hogy ha meglátom Big Sal Angelót az utcán, akkor elütöm. Rohadt nagy szemét, hogy Mike-ot akarja megkópasztani. Adtam neki pénzt, hogy rendezze a tartozását, de szakemberhez kell

fordulnia a játékszenvedélyével. Még egy ilyet nem engedhetünk meg magunknak. Arról nem beszélve, hogy az állását is kockáztatja.

– Minden rendben lesz – biztatom. Kate és Mike nagyon jó páros, még akkor is, ha Mike hülyeséget csinált.

– Hogy ment a spában? – kérdi. – Ki tudta cserélni a kártyát?

– Csodálatos volt. Ment, mint a karikacsapás.

– Jól van – feleli. Látom az arcán, hogy nem feltétlenül hiszi el, amit mondok. – És milyen volt a kezelés? Olyasmi, amit szeretnél volna?

– Mivel azt, hogy barbár módon letépják az összes szőrt a genitáliámról, sosem szerettem volna, a válaszom határozott nem.

Kate hatalmas röhögésben tör ki. Az egész teste rázkódik.

– Ez nem vicces. Ha nem lenne már így is elég ciki, mit tettek velem, meg is mutatnám.

– Köszönöm, hogy visszafogod magad. Inkább használom a képzelőerőmet. – Kitérli a könnyet a szeméből és visszahelyezkedik a kanapéra. – Nézd a jó oldalát, Nick biztos imádni fogja.

– Talán. Vagy eszébe jut, milyen régen evett a KFC-ben. A férfiaknál sose lehet tudni.

Kate hazamegy, és megkér, hogy másnap menjek be az irodába, mert van néhány új ügy. Ez jó hír, ugyanis nagy szükségem van a munkára, tekintve, hogy itt a nyár, és egy fillérem sincs.

Arra sem volt időm eddig, hogy bemenjek a munkaközvetítőbe, és kitöltssem a papírokat a munkanélküli-segélyhez. Nem halogathatom tovább. Valahogy azzal, hogy bemegyek oda, teljesen reálissá válik, hogy kirúgtak a munkahelyemről. Márpedig idáig egész jól elvoltam a tagadásban. És ha lehet, még maradnék is egy kicsit.

De most nem akarok ezen gondolkozni. A délutáni alvástól egészen tettekre késznek érzem magam, úgyhogy kihasználom ezt, és elkezdem

rendezgetni a bútorokat és az elektronikus

eszközöket. Felhívom a kábeltévé-társaságot, hogy küldjenek ki valakit, és a telefontársaságot is, hogy legyen végre wifi. Kezdjük a nélkülözhetetlennel, nem?

Beteszek egy szőnyeget a nappali közepére, amit féláron vettem a Pier One-ban, és egy másikat az étkezőasztal alá. Kíváncsi vagyok, Nick mikor segít felrakni a függönyöket és a képeket. Végül is tartozik nekem egy kis kézimunkával.

Megszólal a telefonom, és a kijelzőn Savage száma villog. Lelkem mélyén nem is akarom felvenni neki. Majdnem biztos vagyok benne, hogy Savage rossz nekem. Táplálja bennem a kalandvágyat és a vágyat a veszélyre. Mindenre rá tud venni. És egyre inkább a fejemre nő.

– Mi újság? – szólok bele.

– A kütyü, amit belecsempésztél a telefonba, aktív. Máris van egy találat. Mit szólnál ma este egy kis mozizáshoz?

Ebben a pillanatban teljes súlyommal ráteszem a nagylábujjamra az egyik étkezőszéket, mire az ágy szélére vetem magam, szitokszavakat szórok és könnyes lesz a szemem a fájdalomtól.

– Egyszer majd mondd el, mit találsz bennem ilyen taszítónak

– mondja. – Általában nem ezt a reakciót szoktam kiváltani a nőkből.

– Hajlamos vagy meglepetést okozni. Talán csempészhetnél egy kis finomságot a csajozós dumáidba.

– Pontosan tudod, hogy nem vagyok az a finomkodó típus. És te sem. Most soroltad fel a létező összes káromkodást, melyet az ember valaha feltalált, és olyanokat is, amelyeket még sosem hallottam. Ez kissé túlzás.

– Széttrancsíroztam a lábujjam, nem érted? Jézusom.

– Az más. És különben nem magam miatt kérdeztem a mozit. Beccának van két jegye a tűzórás vetítésre a Bridgeport Tavernba. Arra gondoltam,

jó ötlet lenne, ha meglesnéd, kivel mozizik.

– Rendben, ezt meg tudom csinálni.

A Bridgeport Tavern a mozik Tádzs Mahalja. A jegy ára tartalmaz egy hatfogásos vacsorát és a hozzáillő borokat, és a popcornon igazi vaj van. Pokoli drága, nekem ennyi pénz nincs a kártyámon, az biztos.

– Fizeti az FBI? – kérdezem.

– Hozd el a számlát, amikor legközelebb találkozunk. Csendben morfondírozok, hogyan oldjam meg ezt a problémát

anélkül, hogy tanúbizonyságát adjam lúzerségemnek. De mivel semmi nem jut eszembe, kezd a helyzet kicsit kínossá válni.

Hallom, hogy sóhajt egyet, mielőtt megszólal. – Ott lesz a jegy a pénztárban a neveden.

– Nem mehetek egyedül – mondom rémülten.

Számomra nincs szomorúbb látvány azoknál, akik egyes-egyedül ülnek a moziban. Főleg, ha egy nő teszi ezt. Ez olyan stigma, amitől nehéz megszabadulni, ráadásul egy olyan helyen, mint a Bridgeport Tavern, még feltűnőbb.

– Komolyan? – kérdezi. – Mi azzal a baj? Én mindig egyedül megyek.

– De te férfi vagy. A nők nem mennek egyedül moziba. Nem akarják, hogy azt higgyék, olyan szerencsétlenek, hogy a moziban próbálnak felszedni valakit. Lássuk be, ez elég alantas műfaj.

– Jézusom – vágja rá. – Mindjárt agyvérzést kapok tőled. Rendben. Akkor két jegy vár rád a pénztárban.

Amint leteszem, a fürdőbe igyekszem, hogy legyen időm megcsinálni a hajam és kifesteni magam. A Bridgeport Tavern nem igazán nyitott a sortjaimra és a papucsaimra. Ahogy én tudom, ott a nők koktélruhát, a férfiak pedig minimum öltönyt viselnek. Bár én még csak egyszer voltam ott.

Csak mire elkészülök, tudatosodik bennem, hogy elfelejtettem hívni valakit, hogy jöjjön velem. Kate-nek biztos nem jó, neki pont elég baja van most, ráadásul mondta is, hogy van valami dolga este.

Gyorsan tárcsázok, nehogy meggondolhassam magam.

– Nincs kedved velem moziba jönni este tízre a Bridgeport

Tavernbe?

– Dehogynincs – sivítja a fülembe Rosemarie olyan hangerővel, hogy el kell tartanom a fülemtől a kagylót.

Még mindig meglep, amikor Rosemarie megszólal. Pont úgy néz ki, mint a legaranyosabb napközis tanár, de ha beszél, úgy visít, mint egy fürdős kurva. Tényleg, mi lehet az a fürdős kurva? Na mindegy, a lényeg, hogy Rosemarie igen sokoldalú figura. Amikor nem az iskolában van, szereti a feszülős cuccokat és a nagy fekete férfiakat. Biztos vagyok benne, hogy több személyiség lakozik benne, ugyanis amikor még a kollégám volt, és a mellettem lévő teremben tanított éneket, a hangja negédes és délies volt, a ruhája pedig olyan, mintha egy fiatalos nagymama gardróbjaából öltözködött volna.

– De jó – vágom rá. – Fel is tudlak venni vagy talizhatunk ott. Melyik legyen?

– Majd felveszlek én. Ne vedd sértésnek, de a te kocsid nem épp a Bridgeport Tavern parkolójába való. Kár, hogy nincs már meg a Z-d.

Az biztos. Nekem is nagyon hiányzik. Leteszem a telefont. Most már depressziós is vagyok. Megszárítom a hajam, és hagyom, hogy kunkorodjon az arcom szélén. Nem sajnálom a sminket, szinte drámaian festem ki a szemem, hogy ha minden el van cseszve, legalább az nézzen ki jól. A smink mindig feldob, újra embernek érzem magam tőle.

Nyakba kötős, fekete nyári ruhát választok és ezüst, valamint türkiz ékszereket. Belebújok egy pár fekete szandálba, és gyorsan felhívom a bankot, biztos, ami biztos. A robothang a vonal túlsó végén nem a legjobb hírekkel áll elő, úgyhogy belenézek az összes táskámba, egy kis apró után

kutatva. Végül is még jól jöhet ez a plusz súly, ha valakit fejbe kell kólintani.

Még jó, hogy Rosemarie vezet, mert marha nagy szívás lenne, ha a Bridgeport Tavern parkolójában fogyna ki a benzin a kocsiból.

Bekopog az ajtón, de amint kinyitom, sürgetni kezd.

– Gyerünk gyorsan – hadarja. – Ha épp csak a film előtt érünk oda, lassabban hozzák ki a kaját. És akkor az emberek idegesek, mert beáll a pincér a vászon elé, miközben kihozza a fogásokat a vetítés közben.

Rosemarie ezúttal még nagyobb műgonddal választotta ki az öltözékét, mint szokta. Szarong stílusú ruhát visel, amely csak az egyik vállát takarja, és neonkék színben pompázik. Olyan, mint Aphrodité találkozása Ursula nővérrel.

– Gyakran jársz a Bridgeport Tavernbe? – kérdezem, miközben bezárom az ajtót és elindulok a sárga Beetle felé.

– Nagyjából havonta egyszer. Szeretek egyedül menni, és nézni a párokat, akik előttem ülnek. Olyan ez, mint egy játék. Próbálom kitalálni, kik vannak épp első randin, ki az, aki

megcsalja a házastársát és kik veszekednek éppen. Aztán ott vannak azok a nők, akik elmennek egy pasival, akit alig ismernek, csak hogy ne kelljen egyedül menniük. Elég szármalmas.

– Hmmmm – mormogom.

– Alig fordul elő, hogy pasival mennék moziba. Egyszerűen furcsa. Állandóan csak M&M's-et akarnak enni, és taperolni a sötétben – mintha az, hogy a melleimet fogdossák egy zacskó popcorn takarásában, később hozzásegítené őket, hogy lefeküdjek velük.

– Érdekes megközelítés. – Próbálok nem cinikus hanghordozásban beszélni. Rosemarie-nek fogalma sincs az emberi viselkedésről. Az isten szerelmére, ez a nő tányérból eteti a kutyáit az étkezőasztalnál minden áldott este.

– És mit nézünk meg? – érdeklődik.

– Pontosan nem tudom. Hirtelen kaptam a jegyeket – hazudom. – Nem is tudom, mit játszanak.

– Remélem, azt a kutyás filmet. Arról nagyon jókat hallottam.

– Utálom a kutyás filmeket – közlöm, miközben Rosemarie úgy lő ki, mint egy rakéta, és szinte két keréken közelítjük meg a főutat. Felesleges volt megcsinálnom a hajam, de nem tudhattam, hogy égneek áll majd minden szála a rémülettől.

– Miért? Az vígjáték.

– Mindegy – felelem. – Mindegyik filmben, amelyikben kutya az egyik főszereplő, szinte biztos, hogy meg is hal. Szerintem ez valami titkos forgatókönyvírói megegyezés. Gondolj az *Egyik kopó, másik ebre*.

– A kutyák is emberek – közli Rosemarie letörten.

Szerintem ez Rosemarie egyik legnagyobb problémája. Az út hátralévő részében csendben maradunk, én főleg a rémületem miatt. Jó háromnegyed órával a vetítés kezdete előtt érkezünk. Rosemarie odaadja a kulcsot és némi borravalót a parkolóőrnek, én pedig próbálok kikászálódni a kocsiból, és meglepődöm, hogy nem hagyott nyomot a testem a bőrülésben.

Átveszem a jegyeket a pénztárban, és konstátálom, hogy nem másra szólnak, mint a kutyás filmre. Mielőbb be akarok jutni a terembe, hogy leülhessünk hátra, ahonnan jól szemmel tudom tartani Becca Gonzalest, ha megérkezik. A kamerát nem hoztam magammal, de a telefonommal tudok felvételeket készíteni erről a titokzatos randiról.

– Nézd, milyen jó hely – mutat rá egy asztalra Rosemarie. – Innen mindenkit láthatunk, aki előttünk eszik. Imádni fogod ezt a játékot. Ígérem.

Jónak tűnik a terv. Nem akarom megmondani Rosemarie-nek, hogy épp küldetésen vagyok. Hajlamos kicsit bonyolultabbá tenni a dolgokat.

Megjelenik a pincér az asztalunknál, mi pedig megrendeljük az italokat.

Felsorolja, mik lesznek ma este a fogások. Csak reménykedni merek, hogy az ár tartalmazza a borravalót is, máskülönben ez a pincér rajtunk maximum egy fél csomag rágó árát fogja megkeresni.

Savage sms-ben érdeklődik, hogy minden rendben van-e, én pedig válaszolok, és azt kérem, ne cseszegessen. Visszaküld egy grimaszoló smileyt, amitől elmosolyodom.

Becca nagyjából tíz perccel a kezdés előtt érkezik, de egyelőre nem ismerem fel a férfit, akivel van. Néhány évvel idősebb, mint ő, de látszik rajta, hogy megengedheti magának a nőt. A

sportdzsekijének árából jól lakhatna egy egész harmadik világbeli ország.

Felemelem a telefonom, és úgy teszek, mintha még mindig sms-eznék, de valójában fotózom őket. A képet aztán elküldöm

Savage-nak.

Felismered? – kérdezem az üzenetben.

Nem, de át fogom futtatni az arcfelismerőn, hátha van egyezés. Figyeld őket gondosan. És szólj, ha elhagyják a mozit.

Igenis, Mester.

*Megharagszol, ha azt mondom, tetszik a hangzása?
Megharagszol, ha fejbe váglak, amikor legközelebb találkozunk?
Imádom a harcias nőket.*

A fejemet csóválom, és elteszem a telefont, amikor megérkezik az első fogás. Aztán elkezdődik a film, és kimegy a fejemből az egész.

Rosemarie felé hajolok és suttogni kezdek: – Látod, mondtam, hogy ez fog történni. Meg fog halni ez a szerencsétlen kutya, és teljesen ki fogok készülni.

– Minden rendben lesz – feleli Rosemarie, de már most remeg az ajka. – Olyan jó kutya. Nem fogják meghaladni. Meglátod.

A mellettünk lévő asztaltól rosszalló pillantásokat vetnek ránk, úgyhogy visszadőlünk a széünkbe és elhallgatunk. Mire vége lesz a filmnek, arcomat a tenyerembe temetem és úgy zokogok, mintha egy közeli családtagomat vesztettem volna el. Most, hogy jobban belegondolok, nem hiszem, hogy valaha így zokogtam volna egy emberi lény halála miatt.

Rosemarie hüppög mellettem, de annyira lefoglal a saját gyászom, hogy nem tudok az övével foglalkozni. Nagyon súlyos

idegállapotban vagyok, félek, hogy ebből csak valami gyógyszer ránthat ki.

Megrezzen a telefonom, én pedig vakon felveszem.

– H–Halló? – szólok bele szipogva.

– Mi a baj? Megsérültél? – kérdezi idegesen Savage.

– Megölték. Egyenesen a fejébe lőttek. Szörnyű volt. Bele a fejébe.

– Bumm – szólal meg Rosemarie mögöttem. – Rohadt nagy fegyver volt.

– Maradj ott, ahol vagy – utasít Savage. – Érted megyek. Kit lőttek le?

– A-a-arnoldot – hüppögöm.

– Egy perc és ott vagyok. Ott van már a rendőrség, ugye?

– Miért lenne itt? Senkit sem érdekel igazán. Egyszerűen belehajolt egy lövésbe, hogy megmentse valakinek az életét, aki nem is volt erre méltó.

– Mégis miről beszélsz? – kérdi szigorúan Savage. – Ki az az Arnold?

– A kutya. És az egész a te hibád.

– Most azt mondd nekem, hogy egy kurva film miatt bőgsz? – csattan fel. – Hol a francban van Becca és a partnere?

– Jobb, ha tudod, hogy ez nemcsak egy film volt, te érzéketlen barom. Megváltoztatta az életem – teszem hozzá hüppögve.

Felnézek, és azt látom, hogy az egész mozi kiürült, egyedül a takarítószemélyzet várja türelmetlenül, hogy mi is távozzunk.

Becca nincs sehol.

– Ó, a francba – mondom, és megtörölöm a szemem egy szalvétával, hogy ne menjen teljesen tönkre a sminkem. –

Elmentek.

– Szem elől tévesztetted őket? – kérdezi kimérten, majd köszönés nélkül leteszi a telefont.

Rosemarie és én egymást támogatva hagyjuk el a termet, majd Rosemarie átadja a jegyet a parkolóőrnek, hogy visszakapjuk a kocsit. A fiatal pasi fogja a jegyet és elindul vele, de előtte hosszan végigmér minket. Egyszer csak megáll előttünk egy nagy fekete Tahoe, és én azonnal Rosemarie háta mögé bújok, amikor kiszáll a kocsiból Savage.

– Jézusmáriaszentjózsef – suttogja Rosemarie, és tágra nyílik a szeme, ahogy Savage egyre közelebb jön. – Imáim meghallgattak.

– Ne nagyon számíts rá – mondom. – A külső meglehetősen becsapós tud lenni.

Savage merev mosollyal közelít, szeme mintha feketén lángolna.

– Nem az én hibám – szabadkozom, és feltartom a kezem, mint aki tűzszünetet kér. – Hülye film! Nem tudhattam, hogy ezt váltja ki belőlem.

– Neked a célpontot kellett volna figyelned. Nem a filmet.

– Végig? – csattanok fel. – Ezt miért nem mondtad?

Savage csattogatni kezdi a hátsó fogait, és megragadja a karomat. – Hazaviszlek. Útba esik.

– Mindig neked van szerencséd – állapítja meg Rosemarie.

– Jé, nekem is pont ez jutott az eszembe – felelem némi szarkazmussal a

hangomban, miközben Savage a kocsi felé taszigál. – Ez emberrablás! Engedj el, te gazember!

– Érzéketlen barom és gazember, igaz? Jobb, ha vigyázol, mielőtt megmutatom, milyen brutális tudok lenni.

– Ez olyan romantikus – állapítja meg Rosemarie, és kezét összekulcsolja a mellkasán. – Ne aggódj, Addison. Látom, jó kezekben vagy.

– És mi van, ha baltás gyilkos? Nem is ismered.

– De nagyon jó emberismerő vagyok. Az ükanyám cigány volt, és látó. Csak azt ne feledd, hogy ha meg akarod védeni az erényedet, tartsd összezárv a lábad.

Savage úgy felnevet, hogy majdnem elveszti rajtam a fogást és el tudok slisszolni.

– Az én kontómra ne tartsd őket összezárv.

– Engedj el! Nem vonszolhatsz úgy, mint egy kisgyereket.

– Higgy nekem, az az utolsó gondolatom, hogy úgy bánjak veled, mint egy gyerekekkel.

Összeszorítom az ajkam és bevágódom az anyósülésre, miközben gyilkos pillantásokat szórok Rosemarie-re, aki csak integet. Kezdek megnyugodni, amikor Savage a Dairy Queen felé veszi az irányt és rendel nekem egy Hóvihar kelyhet.

– Ezt miért kapom? – kérdezem. – És persze köszönöm. Nagyon kellett most ez nekem, egy ilyen este után.

– Rájöttem, hogyha beveszed a szádba, akkor legalább nem beszélsz. Mindenki számára ez a legjobb.

– Ezzel a szöveggel nem sokra mész.

Elmosolyodik, és végre kicsit leereszti a vállát. – Találtam egyezést a

képpel, amit küldtél. A pasi neve Jason Lyle. Ő Lyle képviselő legkisebb fia.

– Fújj. – Lyle képviselő rajta volt a Sirin-ügyfelek listáján. – Apja fia? – kérdezem.

– Nem igazán. Amit eddig össze tudtam rakni, hogy a legifjabb Lyle és Ms. Gonzales mostanában igen gyakran találkoznak. Az

az érzésem, hogy a pasinak fogalma sincs, a nő mivel keresi a pénzt.

– Ó, ez jópofa.

Savage bekanyarodik az utcámba, és leparkol a Volvo mögé.

Bekapcsolva hagyja a motort, viszont odakísér az ajtóhoz.

– Köszönöm a fuvart.

– Ahogy mondtam, útba estél. – Kiveszi a kezemből a kulcsot és kinyitja az ajtót, hogy benézhesen, minden rendben van. Miután mindent rendben talál, ismét felém fordul.

– Szóval, mennyire komoly ez közted és a zsaru között? Nyelek egy nagyot és beletörlöm a tenyerem a ruhámba. – Elég

komoly ahhoz, hogy kellemetlennek találjam ezt a kérdést.

– Hmmm – bólogat, és kicsit elmosolyodik. – Csak mert meg mertem volna esküdni, hogy volt valami feszültség köztetek múltkor.

– Bonyolult.

Mosolya bekapcsolja az agyamban a vészcsengőt. Mivel közelebb jön, kénytelen vagyok a falhoz hátrálni. Csak arra tudok gondolni, hogy nem hagyhatom, hogy megint megcsókoljon. Már ha épelméjű vagyok.

– Szeretem a bonyodalmakat – közli, és végigsimítja a kezét a vállamtól az ujjaimig. Zihálni kezdek, és elfog egy olyan érzés, aminek múltkor, amikor ilyen közelségben voltunk, nem volt se híre, se hamva. A teste nagy és kemény, és az egész jelenléte olyan uralkodó, hogy fuldokolnom

kéne, én mégis arra érzek késztetést, hogy beleharapjak az állán lévő kicsiny sebhelybe.

Még mindig szorítja a csuklóm, és szép lassan egyre közelebb hajol. Rengeteg időt hagy, hogy leállítsam. Veszek egy nagy levegőt és végre megszólalok.

– Ne csókolj meg!

Szája sarka mosolyra görbül, felemeli a kezem, miközben végig a szemembe néz, és finoman belecsókol a tenyerembe.

– Találkozunk holnap – mondja, majd kimegy az ajtón és becsukja maga mögött.

Nekidőlök a falnak és párszor beleütöm a fejem, hátha visszatér az eszem. – Francba, francba, francba!

Nagyjából így tudom összefoglalni.

Tizenharmadik fejezet

Szerda

Képtelen vagyok aludni. Nem is tudom, miért.

Úgyhogy amikor a Nap sugarai még csak épphogy bemerészkednek a spalettámon, kikászálódok az ágyból és egyenesen a konyhába sietek. Átkozódok, amiért nem csomagoltam ki a kávéfőzőt és készítettem elő a hozzávalókat tegnap este. Végül megtalálom mindent egy *fehérneműk* feliratú dobozban. Épp jókor, ugyanis már majdnem feltéptem a kávécsomagot a fogammal és ettem meg nyersen a szemeket.

Beviszem magammal az első csészét a zuhany alá, és félkómában nézegetem a csempét, milyen tiszta a fuga. A néni, aki itt lakott előttem, nyilvánvalóan megszállottan takarított, ugyanis itt minden négyzetmilliméter makulátlan.

Elzárom a vizet, villámgyorsan megtörölközöm, felkapok egy fehér sortot, amelyet a nap folyamán egészen biztos, hogy össze fogok koszosni valamivel, és egy fekete-fehér pöttyös blúzt. Nedvesen befonom a hajam, a sminkkel nem bíbelődöm. Úgyszincs az a mennyiségű alapozó, amely elfedné a szemem alatti karikákat.

Épp a reggelin morfondírozom, amikor kopogtatnak az ajtón. Kinézek a kisablakon, és Nicket pillantom meg, aki rögtön rám kacsint, én viszont egy pillanatra elbizonytalanodom, jelen állapotomban készen állok-e egy esetleges újabb összeveszésre. Nick igen sok mentális energiát emészt fel bennem.

Aztán persze beengedem.

– Szia, kezd otthonosan kinézni a hely – állapítja meg. – Nagyon kuckós. Illik hozzád.

– Köszí. Minden nő álma, hogy kuckósnak tartsák a férfiak.

– Na, most tényleg. Jó kis ház. És végre megint hatalmas tévéd van. Amikor anyádnál laktál, hiányoltam.

– Na jó, mehetsz is – közlöm, és visszamegyek a konyhába.

– Nyugi. A testedet is akarom.

Röhög, miközben a fejéhez vágom a kiskanalat, amivel a kávémat kevertem.

– Olyan agresszív vagy. Túl sok harag gyülemlett fel benned. Lehet, hogy szakemberhez kéne fordulnod. Az erőszak nem válasz semmire.

Hozzám siet, hogy elkaphasson, mielőtt újabb dolgot hajítanék felé, én viszont úgy teszek, mint aki ellenáll, amikor megfog és a konyhapult felé nyom. Eddig kétszer voltunk együtt, és ezekből azt a következtetést vontam le, hogy Nick mindenre kész a reggeli órákban is, és ennek ékes bizonyítéka most épp a hasamba fúródik.

Varázslatos ajka megtalálja az enyémet, és az ellenállás, amivel idáig próbálkoztam, hirtelen egyetértésbe csap át. Ráteszi a karomat a nyakára, és felsóhajt, amikor fogai közé veszi az alsó ajkamat. Finoman cirógatja a nyelvével az enyémet, én pedig átkarolom a csípőjét a lábammal, és keresem a megkönnyebbülés lehetőségét abból a robbanás előtti érzésből, ami mindig úrrá lesz rajtam, ha ilyen közel kerülünk.

– Jó reggelt – szólal meg végül, megszakítva a csókot, de folytatva a harapdálást.

– Jónak tűnik.

– Kérhetek egy kis kávé? – kérdezi, és utat enged a kávéfőzőhöz.

Egy kicsit azért idegesít, hogy jobban érdekli a kávé, mint az, amibe belekezdtünk. De azért ott még nem tartok, hogy az útjába álljak és megbilincseljem, hogy kicsikarjam a folytatást.

– Tegnap találkoztam Savage-dzsel – közli, és beleiszik a csészébe. – Jézusom, de jó kávé csináltál.

Ja, tényleg. Azért jöttünk így össze, hogy dolgozzunk. Néha teljesen megfeledkezem az eredeti célról. Hogy is mondjam? Könnyen

elkalandozom. A katolikus egyház képtelen kivenni belőlem a bűnre való hajlamot.

– És mi volt?

– Savage észrevett valami szokatlant, miközben Natalie Evans után kutakodott. Nagyon alapos kutakodás volt, és az eredmény szerint minden tiszta. Túl tiszta. Amilyen már nincs is. Azonban van egy kis bökkenő. A fogak nem hazudnak.

– Nem értem.

– Savage a Különleges Alakulatoktól jött. Észrevett valamit Natalie Evans fogászati kórtörténetében. A hidegháború alatt az oroszoknak nem állt rendelkezésükre az a tömő- és pótlóanyag, amit Amerikában használtak. A különbség kimondottan szembetűnő. És miután beszéltem Savage emberével, még egyértelműbbnek tűnik számomra, hogy Natalie gyerekkorát és tinédzser éveit a Szovjetunióban töltötte.

– Ez elég rosszul hangzik.

– Nagyon rosszul. Különösen, ha Natalie kettős ügynök. És ez megmagyarázza, miért próbál meg minket minden hivatalos szerv megállítani.

– És akkor most mit lehet csinálni? – kérdezem, miközben kiveszek egy serpenyőt a szekrényből azzal a szándékkal, hogy reggelit készítsek, mivel úgy látom, ebből nem lesz egyhamar hempergőzés. Csak néhány pillanattal később jut eszembe, hogy a ketchupon és a sörön kívül semmi más nincs a hűtőben. Minden kaja anyámnál maradt. Visszateszem a serpenyőt a helyére, és úgy döntök, egy újabb csésze kávé elegendő lesz a túléléshez.

– Ez azt jelenti, hogy szűkíthetjük a keresést. Van egy kis gond azzal, ha próbáljuk követni a pénz útját, nevezetesen, hogy *nem találjuk*. Csomó ember dolgozik ellenünk a másig végen, és próbálja titokban tartani, kik az oroszok legbőkezűbb patrónái.

Megszólal a mobilom, és hirtelen erős nyomást érzek a koponyámban.

Ez csak egy dolgot jelenthet: anyám van a vonal túlsó végén.

Csak nézem a készüléket, és közben próbálok nem tudomást venni Nick kuncogásáról. Attól félek, hogy ha most nem veszem fel, akkor anyám a rendőrséggel fog kerestetni, nem fekszem-e valahol holtan az út szélén, vagy végighívja az összes kórházat, melyik intenzív osztályon vagyok. Bár soha nem történt velem ilyesmi, sőt egészen balesetmentesen sikerült felnőnem, ő akkor is ezektől retteg éjjel-nappal.

– Szia – szólok bele.

– Addison, én vagyok az, az anyád. Csak szólni akartam, hogy Vince és én visszajöttünk a Bahamákról.

– Jaj de jó. Jól éreztétek magatokat?

– Nagyon szép volt. Nem mintha messzebbre elláttam volna a hotelünk teraszánál, de az égbolt káprázatos volt.

Letakarom a szemem a kezemmel, és csak reménykedni merek, hogy anyám látványa, ahogyan egy teraszon szexel, nem vésődött be örökre az agyamba.

– Szerencse, hogy pont most jöttünk haza. Gondolom, a rendőrségen vagy, hogy feljelentést tegyél.

– Hmmm... nem. Miért lennék a rendőrségen?

– Valaki ellopta az összes cuccod. Isten tudja, az enyémből mit vittek el. Vince épp körülnéz, hogy egyáltalán lássuk.

– Igen, hát szóval tartozom egy kis magyarázattal.

– Megteheted reggeli közben is. Tudom, hogy sosem eszel, ha nem vagyok itthon. Miért nem találkozunk a Jószerecske kávézóban? Vince szerint bámulatos a palacsintájuk.

Olyan éhes vagyok. De azért annyira nem, hogy elköltsek egy reggelit Vince-szel és anyámmal azok után, amit most róluk és arról a bahamai teraszcól képzelek.

– Figyelj, most Nickkel vagyok és nem...

– Nagyszerű. Hozd el őt is. Találkozzunk ott, most.

Leteszi, mielőtt bármit is mondhatnék. Nickre nézek, és csak ráncolom a homlokom, hátha eszembe jut valami okos. Furcsán néz vissza rám, és hátrálni kezd.

– Nem tetszik, ahogy nézel – állapítja meg. – Azt hiszem, mennem kell. Nagyon sok más dolgot terveztem mára.

– Tényleg? Miket?

– Férfidolgokat. Nem akarlak ilyenekkel untatni.

– Alkut ajánlok.

– Akkor sem vagyok hajlandó anyáddal és Vince-szel időzni, ha azzal állsz elő, hogy benne vagy egy hármásban Scarlett

Johanssonnal.

– Ő kért meg, hogy vigyelek magammal. Ugye nem akarsz neki csalódást okozni?

Nick látványosan kezd pánikba esni, és a pólója gallérját ráncigálja.

– Mondd meg neki, hogy rosszul lettem, és nem akarom őket megfertőzni.

– Nem akarod hallani az alkut?

– Nem. Nem igazán.

Mosolygok, és elkezdem kigombolni az ingem, aztán elnevetem magam, amikor megint lép egyet hátra és nekimegy a hűtőnek.

Krákog egyet, amikor ledobom a földre az inget, és nem marad rajtam más, mint egy türkiz csipke melltartó, ami bizony nem sokat hagy a képzelőerőre. Régebben, amikor még volt pénzem arra, hogy elmenjek a

közértbe és más üzletekbe, szép kis kollekciót gyűjtöttem össze fehérneműkből.

– A bugyi passzol – közlöm, és kigombolom a sortomat.

– Ezzel nem mész semmire. Keményebb vagyok, mint gondolod.

– A meglepetést még nem is mutattam. – Ledobom a sortot a földre és kilépek belőle, köszemlére téve a kicsiny türkiz csipkeháromszöget.

– Édes Jézus. – Lép egyet előre, mint aki máris elfelejtette, milyen kemény. – Igazad van. Tényleg passzol.

Felhúzom a szemöldököm, és játszadozni kezdek a melltartóm elülső kapcsával. Kikapcsolom, és a kezemmel tartom tovább a kosarakat, hogy megőrjítsen Nicket.

– Nem tudom, miért hiszik a nők, hogy szexszel mindent elérhetnek a férfiaknál. Soha senki nem feltételez rólunk ennél többet.

– Szegény férfiak – válaszolom. – Te vagy az erény mintaszobra. – Hagyom, hogy a pánt lecsússzon a vállamról, és elengedem a kosarakat, hogy a melltartó is leessen a földre a többi ruha közé. – Készen állsz a meglepetésre?

– Nem akarlak lelombozni, de nem lesz akkora meglepetés. – Hangja egy fokkal rekedtebb, mint lenni szokott, és látszik, hogy egyre szűkösebben érzi magát a farmerjében. – Elfelejtet, hogy jártam már arrafelé. Meghódítottam a területet. Bizonyítékom is van rá: a körmöd nyoma a hátamon.

Beteszem az ujjam a bugyi oldalpántja alá, és milliméterről milliméterre húzom lefelé, míg ki nem csusszan a kezemből, egyenesen a földre. Kilépek belőle és teszek egy lépést előre, ujjaim alig takarják a csupasz területet.

Egy kicsit izgulok, mit fog szólni Nick a megváltozott körülményekhez, azonban elég egyetlen pillantást vetnem az arcára, és máris látom, hogy a kényszerűség minden egyes másodperce megérte.

Elkezd matatni az övével, de közben egy pillanatra sem veszi le a szemét az ujjaimról.

– Mindegy – hebegi. – Igen, megleptél. Mit akarsz? Bármilyen is az, megteszem. Életed végéig a rabszolgád leszek.

– Előbb talán mutasd meg, mid van. Meg kell róla győződnöm, hogy készen állsz a kihívásra.

Megfordulok és leteszem a kezem a konyhapultra, majd szép lassan egy kicsit előredőlök. A vállam felett megeresztek felé egy buja mosolyt. Orrlyuka kitágul, pupillája hatalmasra nő, kék

szeme szinte nem is látszik. Kivesz egy óvszert a zsebéből, és miközben letépi magáról a farmert, szinte hörgő hang tör fel a torkából. Amikor mögém kerül és hátulról hatol belém, kettéáll a szemem, és az sem zavar, hogy a fejem ütemesen verődik bele a konyhaszekrénybe.

Húsz perccel később mindketten kimondottan jó állapotban indulunk Whiskey Bayou felé, hogy találkozzunk anyámmal és Vince-szel. Nick szemében kielégültség és kótyagosság tükröződik, rólam meg a vak is megmondaná, mivel töltöttem az elmúlt percek. Egyszerűen nem tudom abbahagyni ezt az idióta vigyorgást, bárhogya is próbálkozom.

– Ne erőlködj – szólal meg Nick, miközben leparkol a Jószerencse kávézó előtt. – Mindenki tudni fogja.

– Szuper. Ilyen alapon a homlokomra is kiírhattam volna. Nem baj, legalább adok egy kis alapanyagot a helyi pletykafészeknek.

– Lehet, hogy túl is traktálsz őket. Nekik ugyanis mindegy, adsz-e alapot vagy sem, úgyis kibeszélnék.

Többek között ez is az oka, hogy rettegek ettől a reggelitől. Egyenesen a pletyka keresztüzébe kerülök. Az elmúlt napokban direkt megpróbáltam kicsit észrevétlen maradni. Az a baj a kisvárossal – főleg egy déli kisvárossal –, hogy az emberek sosem jönnek oda hozzád, hogy téged

kérdezzenek meg az életedben végbemenő szörnyű dolgokról. Ha szemtől szembe kerülnek veled, csak annyit mondanak, *ja, szegénykém*, miközben magukba szívnak minden egyes apró részletet, hogy aztán mindezt saját

ízlésüknek megfelelően, alaposan megfűszerezve továbbadják a körömszalokban vagy a barkácsáruházban.

– Essünk túl ezen. Éhen halok.

Nick a derekamra teszi a kezét – érintése meleg és finom –, és kinyitja nekem az üvegajtót. Ahogy beszélünk a kávézóba, mindenki elhallgat és minden tekintet ránk szegeződik.

– Azt hiszem, becsaptál – suttogja a fülembe. – Nem biztos, hogy megérte ez nekem.

– Késő bánat. Csak mosolyogj, és képzelj azt, hogy mindenki meztelen. Én is ezt csinálom.

– Te beteg vagy. Szakemberre van szükséged.

– Ez egy túlélési mechanizmus. Mosolyogj! Ott van anya és

Vince.

A kávézó hátsó része felé veszem az irányt. Anyámék szerencsére egy boxban ülnek, így van lehetőségünk egy kis elszigeteltségre. Csak az a baj, hogy nekem az ajtóval háttal kell ülnöm, így nagyon kell vigyáznom, mit mondok, mert sosem tudhatom, ki áll a hátam mögé és próbál meg hallgatózni.

– Szia anya. Vince – köszöntöm őket, és jó alaposan megnézem anyámat. – Fantasztikusan nézel ki.

– Ó, köszönöm kedvesem. Azt hiszem, a strand jó hatással van rám.

És tényleg fantasztikusan néz ki. Az arca, melyet apám halála óta minden szegletében a gyász árnyékolt be, most csak úgy ragyog. Valószínűleg az én ábrázatom is ilyesmi lehet jelen pillanatban. Vetek egy pillantást Vince-re, aki felvonja a szemöldökét és megereszt egy vigyort,

mielőtt folytatná az étlap böngészését.

A beszélgetést el sem kezdjük, amíg le nem adjuk a rendelést.

– Azt szeretném mondani, hogy nem ellopták a cuccaimat a házadból – közlöm, és közben nagy mennyiségű tejszínnel gazdagítom a világ egyik legfinomabb kávéját. – Találtam egy kis házat Savannah-ban. Nick segített tegnap átköltözni.

– És Nicholas is veled lakik ebben a bizonyos új házban? – kérdezi anyám és gyanús pillantásokat szór Nick felé.

– Nem, asszonyom – feleli Nick, és bedobja azt a mosolyát, ami minden bajból ki szokta segíteni. – Csak segítettem.

– Akkor jó. Nem bírnám ki, ha még ezt is a szájára venné a város. Így is eleget járatják a szájukat rólatok, amiért nem vagytok eljegyezve. Lassan eléred azt a kort, amikor már túl késő, drágám.

– Harmincéves vagyok.

– Az Whiskey Bayou-ban százhusz. Persze ez nem azt jelenti, hogy el kéne sietned a dolgokat. Főleg, hogy Nicknek mintha lenne némi gondja az elköteleződéssel. Ne vedd sértésnek, Nick.

– Nem veszem – feleli kényszeredett mosollyal.

– Hagyd már a fiatalokat, Phyllis – szól közbe Vince. – Ha eljön az ideje, úgyis megteszik, amit akarnak.

– Ez szép és jó, de én unokákat szeretnék, mielőtt meghalok. Tágra nyílik a szemem. Anyám soha életében nem hozta fel az

unoka-témát. Abban sem vagyok biztos, hogy szereti a gyerekeket. Persze, a sajátjait nagyon is szereti, de nem egy mintaanya. Kiskoromban sokszor tartottam attól, hogy egyszer elveszíti valamelyikünket. Nagyon megkönnyebbültem, amikor végre lett saját jogosítványom.

– Tényleg aranyos kis ház – váltok témát, mielőtt a dolgok elfajulnának. Nick olyan erősen szorítja a combom, hogy félő, lila foltok lesznek

rajtam, és szinte hallom, ahogy elszámol magában

tízig. – Pont akkora, amekkorát szerettem volna, és közel van a nyomozóirodához is.

– Ami újabb kérdést vet fel – vág közbe anyám, miközben kihozzák az ételt. Maga a kávézó tulajdonosa, Jolene Meador szervírozza nekünk, hátha meghall valami nagyon érdekeset. Persze mi sem ma jöttünk a falvédőről, hogy egy szót is mondjunk a jelenlétében. Mindnyájan mosolygunk, így Jolene kénytelen elmenni az asztalunktól.

– Hogyan engedhetsz meg magadnak egy házat? – kérdezi anyám. – Nincs munkád. Nem volt neked jó velem? Olyan sok hely van ott.

Szívesen rákérdeznék, miért néz rám ilyen furcsán, de most az egyszer elég körültekintő vagyok ahhoz, hogy mederben tartsam ezt a beszélgetést.

– Emlékszel, mi történt Lois Gluckkal? – kérdezi. – Pont akkor bocsátották el a szeszfőzdéből, amikor megvette azt a viskót, amibe az összes létező pénzét belerakta. Kénytelen volt eladni az egyik veséjét, hogy talpon tudjon maradni. Sőt, azt hallottam, a méhét is eladta a feketepiacon egy nőnek, akinek nem lehetett gyereke. Nem mintha Lois méhe olyan jó állapotban lett volna, gondolom, nem kapott érte túl sok pénzt.

Érzem, hogy Nick rázkódik a röhögéstől, úgyhogy kénytelen vagyok belerúgni az asztal alatt, hogy hagyja abba.

– Ne hagyd, hogy veled is ez történjen. Nem akarom, hogy a lányom szervek nélkül tengesse napjait. Az nem természetes.

– Megígérem, hogy nem fogom áruba bocsátani a szerveimet. Még van egy hónap, amiért rendes fizetést kapok. Utána munkanélküli-segélyre fogok menni. Ki fogom húzni addig, amíg rendes állást nem kapok a nyomozóirodánál.

Anyám az ajkába harap, és csendben beszélgetve folytatjuk az evést. Hirtelen eszembe jut, hogy anyám is mondani akart valamit.

– Szóval mi újság? – kérdezem. – Mit szeretnél volna elmondani?

Nagyon rossz pillanatot választok arra, hogy igyak egy kortyot a kávémból.

– Összeházasodtunk a Bahamákon – közli, és közben pironkodva ránéz Vince-re.

Azonnal félrenyelem a kávét, aminek egy része az orromon jön ki. Nick a hátamat ütögeti, miközben próbálok gratulálni az ifjú párnak.

– Mondj valamit, Addison – kérlel anyám. – Hát nem csodálatos?

– De, az – felelem, és közben olyan tágra nyílik a szemem, hogy nem kizárt, mindjárt kipotyog a szemgolyóm. – Gratulálok, gyerekek!

– És nézzük a jó oldalát – szól közbe Nick. – Lehet, hogy nem is kellenek unokák. Talán lehetne még egy gyereke, asszonyom. Még mindig fiatal.

Mindjárt beledöföm a villám Nickbe. De mivel pont ő hívta fel a figyelmemet rá, hogy az erőszak nem válasz semmire, inkább visszafogom magam, és belegondolok abba, amit mondott. Anyám az ötvenes évei elején jár, úgyhogy szerintem nem kell attól tartanom, hogy kistestvérem születik.

Persze sosem lehet tudni.

Tizennegyedik fejezet

A reggel hátralévő része kimondottan leeresztős hangulatban telik. A kellemetlen incidens után nem sokkal Nick és én távozunk az étteremből, és pont beszállunk a kocsijába, amikor megszólal a telefonom.

– Mi újság? – kérdezem Savage-től.

– Találkoznunk kéne az irodában. Van itt valami nagy dolog. És gyorsan kell cselekednünk.

– Úton vagyunk – válaszolom, és leteszem. Közlöm az infót Nickkel, miközben Savannah felé tartunk, és erős késztetést érzek, hogy valami drasztikusat cselekedjek, csak hogy minél távolabb kerüljünk ettől a reggelitől.

– Egész jól ment – állapítja meg Nick, de közben az ajkába harap.

– Kuss. Csak azért tetted meg, hogy ismét nálad legyen a labda, hogy kérhess valamit. Ez volt az utolsó alkalom, hogy meglepetést kaptál tőlem.

– Cselekedj gyorsan, bánd meg lassan! Nagyapám mindig ezt mondta.

– Gondolom, pont az ilyen alkalmakra gondolt, amikor ezt mondta.

– Ha ismerted volna a nagyapám, tudnád, hogy valószínűleg igen. Egy vén gazember volt. Hatszor nősült, összesen tizennégy gyereke született. Hetvenévesen lett utoljára apa.

– Furcsa ez a genetika. Van okom félni?

– Ismerem a családot. Az sem semmi.

Pillanatok alatt beérünk az irodába, de egy háztömbbel odébb kell parkolnunk, olyan dugó van. Ilyenkor minden évben tumultus van Savannah-ban, csak azt nem értem, miért. Ki akar negyven fokban temetőket és régi házakat bámulni? Sosem értettem.

Lucy épp nem ül az asztalánál, amikor belépünk az irodába. Sőt, gyanús

csend uralkodik. Általában folyamatosan van egy alapzaj, most azonban néma csend honol.

Mindjárt meglátjuk, mi ennek az oka, amikor belépünk a konferenciaterembe, hogy találkozzunk Savage-dzsel. Kate szinte összes ügynöke bent ül a teremben, a tizenkét fős asztal körül. Lucy mindenkit körbekínál kávéval, Kate pedig Savage-dzsel sutorog.

Mindenki minket néz, amikor belépünk, mi pedig elfoglaljuk a két szabad helyet Savage-dzsel szemben. Nem szívesen nézek bele a szemébe. Megjegyeztem, amit tegnap este mondott, és nem igazán tudom, hogyan kezeljem a helyzetet. Egyben vagyok csak biztos: ezt az ügyet mihamarabb le kell zárni, hogy végre kellő távolság álljon be közöttünk, és akkor talán azt is elfelejti, hogy ígértem neki egy első randit.

– Kösz, hogy ilyen gyorsan tudatok jönni – mondja Savage. – Még szerencse, hogy épp együtt voltatok. Megspóroltam egy telefonhívást.

Végre a szemébe nézek, és azt fürkészem, van-e a mondandójának bármiféle hátsó üzenete, Savage arca azonban szinte rezzenéstelen, mindössze a szemöldöke árulkodik némi feszültségről.

– Anyám meghívott reggelizni – mondom. – Szükségem volt egy kis erősítésre. – Arról most inkább nem beszélek, hogy a ház

felszentelésében is milyen szépen segítségemre volt. – Szóval találtatok valamit Becca telefonjában?

– Igen. Hívták ma reggel nyolc óra körül – feleli Savage. – A hívás a Sirin központból jött, ahonnan arról értesítették, hogy új ügyfelet kap, aki elsősorban üzleti célokra szeretné felhasználni a szolgálatait. A Marriott recepcióján vehet majd át egy kulcsot héttől, és egyenesen a penthouse lakosztályba kell majd mennie. A tranzakció végbemegy este nyolcig, amikor is találják a vacsorát. A nő a Sirintől egyfolytában üzleti tárgyalásnak nevezi a találkozót, és azt is hozzáteszi, hogy félig hivatalos öltözetet várnak a lánytól. Elmondja, hogy az egész éjszakát előre kifizették. Becca körülbelül két szót szól az egész beszélgetés alatt.

– Jézusom – tör ki belőlem, és egyre kellemetlenebbül érzem magam.

Mérgeesen nézek Savage-re, pontosan nem is tudom, miért. Valahogy mutatni szeretném, hogy azért ez valahol

nagyon rendben.	nincs	– Miért találkozna	ez a lány
egy vadidegennel?		lakosztályban? Ez	egész olyan
Egy		az	
undorító.			

– Pénzért – feleli Nick. – Majdnem mindig a pénz az indíték. Öt számjegyű összeget kaszál egy éjszaka alatt, ne feledd.

Savage felemeli a kezét és mosolyog. – Én csak megismételtem, amit mondtak neki a telefonban. Ne nézz úgy rám, mintha én tehetnék róla. Úgy hallottam, olyan típus vagy, aki először lő, aztán kérdez.

Nickre nézek, ő azonban nem állja a pillantásom. – Az csak nyugtató volt. Van itt néhány ember a szobában, aki hajlamos a dolgok túlreagálására. – Hirtelen mindenki rám figyel. – Elnézést. Folytassuk.

Bárki telefonált is a Sirintől, túl sok részletet nem árult el a találkozóval kapcsolatban, azt azonban kimondottan hangsúlyozta, hogy Becca segítő lesz egy üzleti tranzakció lebonyolításában. Azt is említette, hogy kétmillió dolláros üzletről van szó, úgyhogy bármit is igényel a helyzet, Beccának mindent meg kell tennie, hogy az ügyfél maximálisan elégedett legyen. További információkat a lakosztályban fog kapni.

– Nem engedhetjük oda – állapítom meg. – És azt sem engedhetjük, hogy a kövek gazdát cseréljenek.

– Már megbíztam valakit, hogy vegye fel Ms. Gonzalest, és tartsa egy biztonságos helyen a kérdéses időpontban. Elkobozzuk a telefonját is.

– Ez nagyon jó hír – állapítom meg, és ebben a pillanatban leesik, hogy mi a terv. Savage-re nézek, és látom, hogy csillog a szeme. Egy hullámhosszon vagyunk. A szobában mindenki más homályban ül.

Kate lehajtja a fejét az asztalra, Nick pedig gyilkos pillantásokat vet rám. A szobában lévő többi ügynök megpróbál úgy tenni, mintha ott sem lenne, de legalábbis kerülnek velünk a szemkontaktust.

– Szóval – mondom.

– Szóval – vágja rá Savage. – Nyilvánvaló, hogy mivel Beccát kiiktatjuk, valakinek át kell vennie a szerepét. Bepoloscázzuk az egész szobát és felállítunk egy megfigyelő csapatot egy emelettel lejjebb. Egy másik csapat Natalie Evanst fogja megfigyelni, és amint megtörténik a csere, elkapjuk és kihallgatjuk, valamint lefoglaljuk a lopott köveket.

– Gyerekjáték – állapítom meg.

– Cseng a telefon – közli Lucy, és nagy elánnal kimegy a szobából.

– Nekem meg kell csinálnom...

– Időpontom van az orvosnál...

– Gyökérkezelésre kell mennem...

Hirtelen mindenkinek halaszthatatlan feladata támad, és elhagyja a termet.

– Te és én nagyon közel állunk ahhoz, hogy baj legyen – szólal meg Nick.

Először azt hiszem, hozzám beszél, ám amikor felé fordulok, hogy megosszam vele a véleményem, látom, hogy Savage-hez intézi szavait, és egyáltalán nincsen barátságos hangulatban.

– Bárhol, bármikor. De mindketten tudjuk, hogy a munkám elvégzése túlmutat a te személyes érzéseiden. Ezt a feladatot, akárhogy is, de el kell végeznünk, és aztán mindenki mehet haza. Ha neked ez nem fér bele, szívesen kiveszlek a csapatból.

– Nyugodtan! – feleli Nick.

Hidegvérrel felel. Hangjában egy szikrányi haragot sem vélek

felfedezni, pedig tudom, hogy legbelül majd' szétrobban. A csendes és nyugodt Nick sosem jelent jót. Kicsit odébb megyek a székekkel, ha tűzharcra kerülne sor.

– De azt te is tudod, hogy én is be tudok keményíteni. És attól sem riadok vissza, hogy piszkos eszközökhöz folyamodjak.

Savage mosolya éles, mint a penge. Kate pont úgy néz ki, mint aki mindjárt előveszi a fegyverét, mielőtt a dolgok elfajulnának.

– Megpróbálhatod – feleli Savage. – Vagy elvégezzük a munkát, és nem lesz több dolgunk egymással. Te döntesz, detektív.

– Nem mehet be egyedül abba a szobába – közli Nick. – Kell egy férfi is oda. Ehhez ragaszkodom.

– Semmi akadály – vágja rá Savage.

– Hé, én is itt ülök. Nekem semmi beleszólásom?

– Semmi – felelik egyszerre.

– Akkor ez van – válaszolom. – Szóljatok, ha megvannak a részletek. El kell mennem shoppingolni. Semmi félig hivatalos cuccom nincsen.

Elhatározom, hogy előnyt fogok kovácsolni a helyzetből, odalépek Savage-hez, és csak tartom a markom. Rám néz a nagy sötét szemével, és látom, ahogy elillan a haragja. Értékelem a gesztust, ugyanis a haragos Matt Savage elég idegesítő. Kérdően felhúzza a szemöldökét, és csak nézi a tenyeremet.

– A hitelkártyádat – mondom. – Ez a minimum, ha már az FBI egy csapat vérszomjas bűnöző közé enged.

Savage a szemét forgatja, majd előveszi a tárcáját a farzsebéből, és kihúz belőle egy ezüst bankkártyát, rajta a nevével.

– Ez a saját kártyám. Próbálj nem megtévelyodni.

– Hé, a magamfajta tehetség nem olcsó mulatság. De mire kész leszek,

pont úgy fogok kinézni, mint Becca Gonzales. Kate majd segít. – Megragadom Kate karját, és kifele vonszolom, mielőtt bármi közbejöhethetne. – Jó barátkozást, fiúk.

Hat órákor már olyan fehérenműben feszítek, mint az első osztályú call gírlök, és fejem a térdem közé temetem. Már fél órája majdnem elájulok.

– Kinek az ötlete volt ez? – kérdezem meg milliomodszorra. – Ez egyáltalán nem tűnik biztonságosnak. Talán valaki másnak kéne bemennie.

– A te ötleted volt – válaszolja Kate. – És igen, egyáltalán nem biztonságos. Talán egy napon megtanulod befogni a szád, és kicsit átgondolni a kósza ötleteidet.

– Hmmm – felelem. Múlik a szédülés, és miközben matatni kezdek egy cérnával, ami kiáll az ágytakaróból, azon morfondírozom, hogy ha még egy kicsit a lábam között kell tartanom a fejem, elájulok. Fogalmam sincs, a férfiak hogy bírják.

Hanyatt fekszem az ágyon, és hirtelen eszembe jut az ágy fölé ragasztott Marky Mark-poszter, ami kamaszkoromban annyi gondon átsegített. Könnyebb így, hogy fekszem. A fehérenműmben lévő merevítő végre nem passzírozza szét a zsigereimet.

Kate az ágy másik felén fetreng. – Nézd a jó oldalát. Legalább lett néhány eszelősen jó ruhadarabod. Lehet, hogy később nagy hasznát veszed Nicknél. Hátha segít kicsit lecsillapítani a kedélyeit.

– Ezt ma már egyszer kihasználtam – vallom be. – Szerinted van ebben valami limit?

– Ahogy én látom, nincs. Szerintem amíg meztelen vagy és tettere kész, addig bármit elérhetsz egy férfinál.

Beteszem a hajamba a forró hajcsavarókat, és néhány percig elnézegetem magam a tükörben. A fűző fekete csipkéből készült és csak sejteti az alatta lévő bőrt. Csodásan elrejtí a fahéjas tekercseket, a

Twinkiest, a rengeteg fagyit és Oreót, amit az elmúlt egy hétben vettem magamhoz. Jézusom, most, hogy belegondolok, mindjárt elhányom magam. Mit is mondhatnék?

Stresszező vagyok. És az elmúlt napok igencsak stresszesek voltak.

A bugyi kicsit kisebb, mint szeretném, de úgysem tervezem, hogy leveszem. Feltételezem, hogy ha idáig fajul a helyzet, Savage közbelép és véget vet neki. A harisnyakötőt pedig felejtsük el. Ilyen hőségben nem vagyok hajlandó felvenni.

Leginkább az az oka, hogy rajtam van ez a fehérnemű, amit Kate is mondott. Van miért kárpótolnom Nicket, az biztos.

Fullsminkbe varázsolom magam, és bronzosítót applikálok a nyakamra és a vállamra, mielőtt belebújnék a fekete, pánt nélküli ruhába, amit ma vettem. Kate segít behúzni a hátán a cipzárat, majd türelmesen vár, hogy kivegyem a hajcsavarókat. Mivel a páratartalom máris vagy százhusz százalék, egy fokkal nagyobb a hajam, mint szeretném. A biztonság kedvéért felviszek még egy réteg rúzszt, és a pontot egy pár ezüst fülbevalóval teszem fel az i-re.

– Ez a maximum, amit ki tudok hozni magamból – állapítom meg.

Oldalra nézek, és azt látom, hogy Kate békésen alszik. Elvileg a megfigyelő szobában kell majd állomásoznia Nickkel és néhány FBI-ügynökkel. Szerintem Kate-nek szabadságra lenne szüksége. Százhusz százalékkal tolja ezt az egészet.

Savage egy kicsit korábban érkezik, hogy felvegyen minket. Majdnem hiba nélkül képes elkerülni tekintetével a nyakam alatti részt. Nem igazán hibáztatom azért a pici kis hibáért, ami becsúszott. A fűző képtelen magasságokba nyomja fel a mellem, még nekem is folyton zavarja a perifériás látásomat.

Kate a saját kocsijával követ bennünket. Savage megfogja a derekam és egyenesen beemel a kocsijába. Hálás vagyok neki,

ugyanis képtelen lettem volna ilyen magasra fellépni anélkül, hogy

kettészakítsam a szűk ruhát. Az meg kinek hiányzik pont most?!

Amennyire csak tudok, belesüppedek az ülésbe, hátha ily módon könnyebben eljut az oxigén a tüdőmig. Most azonnal megfogadom, hogy ezentúl kerülöm az édességet. Kezd zsibbadni a törzsem.

Savage kis híján elvét egy lehajtót, mert már megint a dekoltázsomat nézi.

– Jó, mi? – kérdezem.

– Elmegy. Remélem, az ipse nem öreg. Sajnálám, ha ott kapna szívrohamot. Az ilyesmivel nagyon sok a papírmunka.

Én viszont azt remélem, hogy öreg. Hátha el kell szaladnom előle. Vagy le kell ütnöm. Jobban járok egy csotrogánnyal, az biztos.

A csapat már elfoglalta a helyét a penthouse alatti emeleten – mondja, amikor rákanyarodunk a Randolph utcára és egyre közelebb érünk a Marriothoz. – Már beszéltem az igazgatóval, és halálosan meg is fenyegettem, hogy tartsa a száját. Nem akarom, hogy Natalie tudomást szerezzen rólunk, és legyen ideje úgy rendezni a dolgokat, mintha mi se történne.

– Te hol leszel? – kérdezem, és közben láthatatlan szöszöket szedegetek a ruhámról. Azon gondolkozom, ebben a cuccban hogyan fogom a térdem közé venni a fejem, ha újabb pánikrohamot kapnék.

– Már voltam bent a szobában. Van egy másik hálósoba a nappali másik oldalánál. Elhelyeztem ott néhány érzékelőt, úgyhogy teljesen követni tudom majd az eseményeket.

– Okésoké.

Savage kitesz a bejárat előtt, ahol a boy máris udvariasan ajtót nyit nekem. Próbálok minél természetesebben beszélgetni a lobbiba, és közben azon tűnődöm, vajon mindenki azt hiszi-e, prostituált vagyok. Hirtelen észreveszem, hogy Harry Brewer és a felesége a lift felé igyekszik, úgyhogy bevetem magam az egyik pálma mögé, nehogy észrevegyenek. Whiskey Bayou-ban három postás van, és Harry az egyik közülük.

Számára teljesen természetes, hogy beleolvas mások levelezésébe, úgyhogy el tudom képzelni, mit kezdene azzal az információval, hogy látott engem ebben a hotelben, ilyen maskarában. Ez az én formám.

Megvárom, míg elmegy velük a lift, és csak aztán jövök elő, hogy odamenjek a recepcióshoz. Ami azt illeti, már vár engem, és Savage nyilvánvalóan jó munkát végzett, amikor megfélemlítette, mert látom, hogy az ajka fölött enyhén verejtékezik. Ámulattal nézi a dekoltázsomat. Megmondom neki a nevem, és már kezemben is vannak a kulcsok.

Egyedül szállok be a liftbe, és becsúsztatom a kártyámat, amely belépést biztosít a legfelső emeletre. Nekidőlök a tükrös falnak, hogy egy pillanatra megkönnyebbüljön a lábfejem és a mellkasom. Ha legközelebb valakit el kell csábítanom egy ruhával, most megmondom, hogy nem fogok alá venni semmit, és nem fogom magam belepaszírozni semmiféle fűzőbe.

Félek, hogy nem fogom tudni teljesíteni a küldetést, ha idő előtt elájulok az oxigénhiány következtében, és zavartalanul végbemegy a bűntény, amíg nem térek magamhoz.

Végigtipegek a folyosón, és már épp azon lennék, hogy betegyem a kártyát az ajtóba, amikor az váratlanul kinyílik és Savage ránt be a szobába.

– Atyaég, mi tartott ennyi ideig? Nem érzed, hogy itt most minden perc számít?

Hunyorogni kezdek, és megbököm a mellkasát. – Ide figyelj, haver. Én most itt szívességet teszek. Ne cseszegess. Nem érzem a lábam, és mindjárt összeesik a tüdőm a belé fúródó bálnacsonttól.

Látszik, hogy fogalma sincs, miről beszélek, aztán a figyelme ismét a dekoltázsomra terelődik.

– Az ügyfél húsz percen belül itt lesz, és most szóltak a lentiek, hogy zavaros a kép. Nincs időnk megjavítani. Csak hang van, ami azt jelenti, hogy valamilyen módon folyamatosan szavakba kell öntened, mi folyik a szobában, érted?

– Értem.

– Itt van Becca telefonja. Hamarosan hívni fognak az utolsó instrukciókkal. Ne mondj semmit, csak köszönj. Nem árulhatjuk el magunkat.

– Jó – felelem. Elveszem a telefont Savage-től, és alig néhány perc múlva csörög is. Bátorítóan biccent egyet a fejével.

– Halló – szólok bele.

A hang a vonal túlsó végén kimért és személytelen. Ezúttal egy férfi. Nem bíbelődik az udvariassági formulákkal.

– Amint megkapod a pénzt az ügyféltől, hívod ezt a számot. – Elhadar egy számot, úgyhogy Savage gyorsan a kezembe nyom egy papírt és egy tollat, hogy le tudjam írni. – Megmondod az ügyfélnek, hogy hívja fel a recepciót és rendeljen egy üveg pezsgőt. Néhány percen belül megérkezik az ital. Az ügyfél a jóhiszeműségét bizonyítandó kikészíti az aktatáskát az ajtón kívülre. Amint megtörténik a tranzakció, a szokásos módon fejezed be az üzletet.

Leteszi a telefont, engem pedig elfog a pánik. Annyi hibalehetőség van ebben az egészben, hogy tuti el fogom cseszni egy ponton. Mindjárt hiperventilálok. Apró fekete pöttyök cikáznak a szemem előtt, és legszívesebben hanyatt-homlok menekülnék.

– Ezúttal egy pasi volt az – szakít ki Savage a merengéseimből, amikor megragadja a karom. – Mi volt a benyomásod?

– Az, hogy meg fogok halni – felelem.

– Kicsit drámaian fogalmazol, nem gondolod?

– Nem – felelem remegve. – Most azonnal ki kell szabadítanom a tudómet ebből a fűzőből. Segíts!

– Basszus, Addison. Erre most nincs idő.

– De van – erősködöm. – Segíts, vagy viseld a következményeket.

Magam mögé nyúlok és megrángatom a cipzárat, mire a ruha leesik a derekamra, és minden kilátszik, ami alatta van. Hallom, hogy Savage sóhajt egyet, de nem érdekel. Levegőhöz kell jutnom.

– Csak kösd ki és lazíts kicsit rajta – mondom. – Kate nem tudja felmérni a saját erejét. Úgy bepasszírozott, mint szegény Scarlettet kötötték gúzsba az *Elfújta a szélben*.

Savage számlájára írom, hogy a tettek embere, aki nem várja, hogy a sült galamb a szájába repüljön. Kikötözi a csomót, amit Kate csinált, és az ujjával kiláztatja a kötést. Szép lassan levegőhöz jutok és visszatér a keringésem is, úgyhogy elájulni talán most már nem fogok.

– Ó, basszus – szólal meg Savage. És mire kettőig számolnék, lerántja rólam a ruhát és a kanapéra lök. – Bocsi, szexi. Megjött az

emberünk. – Savage eltűnik a másik szobában, és csendben becsukja az ajtót.

– Édes Istenem. – Úgy tűnik, az Isten most mással van elfoglalva, mert kattan az ajtó, és zörög a kilincs. A lehető legkevésbé szexi módon terültem el a kanapén, úgyhogy most próbálok olyan pózt felvenni, amiben nem egy mentális problémákkal küzdő szerencsétlennek, hanem egy szexi csábítónak tűnök.

Az oldalamra fekszem és a fejem alá teszem a tenyerem, a bokámat keresztbe zárom, és csak reménykedem, hogy nem Brad Pitt vagy valami hasonló fog bejönni az ajtón. Próbálok megszabadulni az ijedt grimaszomtól és csábító képet vágni, de mindössze egy roskatag mosoly jön össze, az is nehézlégzéssel.

Az előszobát eltakarja egy fal, úgyhogy nem látom rögtön, ki érkezett, de hallom a lépteit. Aztán hirtelen csend lesz, amikor beér a szobába, és végre szemtől szembe kerülünk egymással.

Nem ismerem fel. Hála a jó égnek. A rossz hír azonban az, hogy egyáltalán nem öreg, és kimondottan jó formában van. Ha el kell futni,

esélytelen leszek. Legalább olyan jóképű, mint egy filmsztár, egyszerűen fogalmam sincs, miért szorul rá egy escort szolgáltatásaira. Meggyőződésem, hogy sorban állnak a nők, hogy az ágyába verekedjék magukat. Magas, a bőre sötét, klasszikusan jóképű, és valahogy sugárzik róla, hogy hatalma van. Fontos ember lehet.

– Jó estét – mondja, miközben nekidől a falnak és tetőtől talpig végigmér.

– Jó estét.

– Micsoda kellemes meglepetés – közli. Leteszi a táskáját a lábához, kigombolja, majd leveszi zakóját, és a szék támlájára dobja. Kilazítja a nyakkendőjét is, mást azonban nem csinál.

– Mi a jó az üzletben, ha nincs benne semmi élvezet – szólalok meg.

Jesszusom. El sem hiszem, hogy az én számat hagyták el ezek a szavak. Mintha több személyiségem lenne, és ami a legjobb, hogy nem is zavar. Olyan vagyok, mint egy superkém. És ami azt illeti, egész jó vagyok, ugyanis Mr. Ismeretlen pupillája kitágul, felveszi a táskáját a földről és elindul felém.

– Milyen kedves gondolat – állapítja meg. – Egyetértek. Olyannyira, hogy tegyük is kicsit félre az üzletet, és koncentráljunk az élvezetekre.

– Ugye nem akarja, hogy a sötétben tapogatózzak? – Felvonja a szemöldökét, mint aki nem érti, mire célzom. – A neve. Hogyan szólíthatom? Vagy az elkövetkező tizenkét órában végig idegenek leszünk?

Rám mosolyog, kivillantja hófehér fogsorát, és enyhén csámpás metszőfogát, ami semmit sem ront az összképen.

– Robert Duncan – mondja, és közben leteszi a táskát az asztalra. – Maga pedig Ms. Gonzales, ha nem tévedek.

– Az volnék. – Lassan mozgok, óvatosan leteszem a lábam a földre, és felállok, hogy alaposan végigmérhessen.

– Gyönyörű – állapítja meg. – Úgy tűnik, jövök Natalie-nak egy szívességgel, mert nyilvánvalóan a legjobbat küldte nekem.

Félrehúzó a számát, és csak reménykedni merek, hogy kívülről mosolynak látszik. – Miért nem teszi le a táskáját a másik asztalra? – kérdezem, és a nagy antik asztalra mutatok.

Követem őt, ahogy odamegy, ugyanis nincs az az isten, hogy hagyjam, hogy mögém kerüljön. A bugyim enyhén szólva átlátszó, a fűzőm pedig egyre inkább elengedi magát, tekintve, hogy Savage-nek nem volt ideje visszakötni a masnit.

Robert leteszi a táskát az asztalra és kinyitja. Szorosan összezárom az ajkaimat, és próbálok minél szenvtelenebb arcot vágni, ahogy elém tolja. Ez is csak egy munkanap, Addison. Kétmillió dollár készpénzben. Semmi extra.

– Miért nem rendel egy üveg pezsgőt, amíg én ellenőrzöm, minden rendben van-e itt – mondom. – Azt hiszem, meg lesz lepve, mit hoznak majd fel.

Mosolyog és megfogja a kezem, majd finoman megcsókolja az ujjaimat. Próbálok ellenállni a kísértésnek, hogy azonnal letöröljem a nyálát, amint elfordul, és inkább a gumival összekötött, elképesztő mennyiségű bankóra koncentrálok.

Megszámolom a pénzt, majd mindet visszateszem a táskába és becipzározom.

– Néhány perc, és hozzák – közli.

– Kitűnő. Miért nem teszi ki ezt a folyosóra? A munkaadóm a jóhiszeműsége jeleként fogja értékelni.

– Kétmillió dollár egy kicsit több annál, hogy pusztán jóhiszeműségből őrizetlenül hagyjam.

Közelebb lépek és suttogok. – Most megfogott.

Szeme egészen elsötétül, amikor kiteszi a táskát az ajtón kívülre.

Jézusom, de jó vagyok. Szinte vissza kell fognom magam, nehogy túlzott lázba jöjjek. A dolgaim általában nem mennek zökkenőmentesen, és ebben a szituációban még bármelyik pillanatban katasztrófa következhet be.

Egy pillanatra elfog a pánik, amikor Robert visszatér a szobába és leveszi a nyakkendőjét, majd kigombolja a mandzsettáit. Lehet, hogy ő azt hiszi, nagyon rutinos csábító, pedig pontosan úgy nézett végig rajtam, mintha valami szövetminta lennék a mikroszkóp alatt. Kezdek nagyon berezelni.

– Mit szólna egy kis zenéhez? – kérdezi.

– Imádnám. – Gyorsan elhadarok egy imát, hogy nehogy táncolni akarjon velem. A tánctudásom mindössze két szánalmas elemből áll, azokat is a gimnáziumban tanultam.

Bekapcsolja a lejátszót, amiből klasszikus zene csendül fel – lágú és álmodozó dallam. Néhány másodperccel később kopogást hallunk.

– Á, biztosan a pezsgő. És az a másik dolog, gondolom. Bólogatok, ő pedig kimegy, hogy ajtót nyisson. Visszaülök a

kanapéra és épp ledobom a cipőm, amikor elszabadul a pokol. Fegyverropogás zaja tölti be az egész lakosztályt, bútordarabok és üvegszilánkok repkednek a levegőben. Látom, hogy Robert a szoba felé hátrál, inge csupa vér, én pedig beugrom a kanapé mögé, miközben eltalálja a lábam egy repülő üvegdarab. Vezényszavakat hallok, és pont időben nézek ki a kanapé mögül, hogy lássak három embert, akik Robertet lövik. A számra csapok, nehogy sikítsak.

Újabb lövések érkeznek az előszobából, úgyhogy a három férfi megfordul és folytatja a lövöldözést. Ebben a pillanatban ragad meg hátulról Savage és ránt be a legközelebbi szekrénybe. Talpra állít és nekinyom a szekrény falának, és egész testével védelmez, miközben odakint szűnni nem akar a fegyverropogás. Fogalmam sincs, mi történt, és ami még rosszabb, hogy azt sem tudom, vajon rendőrök jöttek-e, amikor a három férfi tüzet nyitott az

előszobára. Annyira aggódom Nickért, hogy a szemem megtelik könnyel.

– Minden rendben lesz – vigasztal. – Nagyon sokan vagyunk itt.

Ettől csak részben tudok megnyugodni, mert Nick sorsa továbbra is kérdéses. A szemem tágra nyílik, érzem, ahogy lüktet a vér a bőröm alatt. Szinte hipnotizál Savage sötét tekintete, és csak ekkor veszem észre, hogy erősebben szorítom, mint a takarómat szoktam. Tiszta reflexből ragadtam meg a combját, és nem tudom elengedni. Az ujjaim a vállába fúródnak, a lábam a dereka körül, mintha meg akarnám mászni a testét.

– Fáj a lábam – suttogom. – Azt hiszem, elvágta az üveg.

– Majd megnézzük – súgja a fülembe, ajka szinte meg sem mozdul. – Nyugi. És állj készen, ha mozdulni kell. Valaki van a szobában.

Még jobban a falhoz nyom, testével védi az enyémet, majd előveszi a pisztolyát és a szekrényajtó felé céloz. Olyan erősen harapok az ajkamba, hogy vér ízét ismerem fel a számban, miközben egészen jó érzéssel tölt el, hogy a másik karjával átölel. Hozzá simulok, talán kicsit túl könnyen is, de ezen majd később gondolkozom el. Talán amikor lesz rajtam ruha.

Hallom, ahogy csörömpöl az üveg, miközben valaki utat tör magának a szobában. Majd néma csend áll be, és biztosra veszem, hogy bárki legyen is odakint, pontosan a szekrényajtó túloldalán van. Savage és én egyként tartjuk vissza a lélegzetünket, ahogy fordul a kilincs.

Hirtelen fényárban úszik a szekrény, én pedig erősen összezárom a szemem, ugyanis semmi kedvem testközelből végignézni a saját halálomat. Várom, hogy ropogni kezdjenek a

fegyverek és lövedék fúródjon a bőrömbe, azonban továbbra is feszült csend honol.

Résnyire kinyitom a szemem, amit azonnal meg is bánok. Nick áll az ajtóban, fegyverét Savage-re fogja, miközben találkozik a tekintetünk. Bűntudat önti el az egész lényemet. Hiszen szinte meztelenül vagyok egy szekrényben a pasival, akit Nick már egyszer megfenyegetett, hogy megfosztja a golyóitól. Egy apró véletlen folytán most pont ennek a pasinak a dereka köré fonódik a lábam, és azonnal látom Nick arcán, hogy

rosszul rakja össze a képet.

– Ez nem az, aminek látszik – hebegek. – Esküszöm.

– Jézusom, milyen ismerősen csengenek ezek a szavak. – Hangja durva, száját összeszorítja. – Tartsd észben, hogy a bosszú hidegen tálalva a legjobb, édesem. Kár, hogy nincs nálam nyugtatóinjekció.

Ellököm magamtól Savage-et és hirtelen elszédülök, ahogy elönt az adrenalin. Segít egyenesen maradnom, amíg kilépek a szekrényből. Próbálok minél mélyebbet lélegezni, miközben hallom, hogy Nick szólongat. Nem vagyok ura a mozdulataimnak. Zsong a fejem, és az az érzésem, mintha mindenki a víz alól beszélne hozzám. A lábam mintha kigyulladt volna. Oldalra tendálok, és az utolsó, amire emlékszem, hogy Nick elkap, mielőtt a fények kialusznak és ájultan esem össze.

Tizenötödik fejezet

Csütörtök

Ébredj, Csipkerózsika – szólongat Nick.

Olyan ismerősen cseng ez az egész, hogy majdnem elmosolyodom, de mivel nagyon fáj, inkább kerülöm az arcmozgást. Lassan kinyitom a szemem és Nickre nézek. Biztos elaludtam, miután megnézett az orvos. Felvettek a kórházba egy éjszakára, hogy megfigyeljenek, de én már mennék. Fel vagyok öltözve és csak a papírokat várom, hogy végre hazamehessek, és az otthonom melegében szenvedhessek tovább.

– A nővér odaadta a golyót, amit kivettek a lábadból. Ott van egy befőttesüvegben az asztalon. Az orvos azt gondolta, szívesen eltenné emlékébe.

Vágok egy grimaszt és oda se nézek az asztalra. Nekem elég bizonyíték a fájdalom.

– Szóval ki vele – mondom. – Ki volt a három pasi?

– Orosz lojalisták. Natalie Evanst őrizetbe vettük, és gyilkosság, valamint csalás vádjával kell szembenéznie. Az FBI kémkedéssel is vádolja. Ő ölte meg Sasha Malikovot. Jogosan feltételezzük, hogy a szülőhazáját akarta támogatni, amikor próbálta eladni a lopott köveket. Nem tetszik neki az aktuális kormány, és azt gondolta, ha elég pénzt juttat az ellenzéknek, átvehetik a hatalmat. Évek óta arra használja a politikai befolyását, hogy amerikai pénzeket játsszon át orosz kezekbe. És

nem ez az első alkalom, hogy felbecsülhetetlen értékű köveket ad el, hogy elérje céljait.

Nick az egyik virágdísszel játszadozik, ami az ágyam mellett pihen. Azon tűnődöm, vajon mikor kaphattam.

– Kiderült, hogy a dolgok nem egészen úgy alakultak, ahogyan Natalie tervezte. Saját kémeket alkalmazott, aki alatta dolgozott a Sirinnél, és ez a pasi volt az, aki a lövöldözést rendezte a hotelban, és aki megölte Amanda

Whitfieldet is. Azt tervezte, hogy elteszi magának a pénzt, a köveket pedig visszaküldi Oroszországba, ugyanis az volt a rögeszméje, hogy azoknak ott kell lenniük, ahova tartoznak, és nem lehet őket áruba bocsátani. Sikerült lefoglalnunk a köveket és a pénzt is, a pasit pedig őrizetbe vettük. Natalie kimondottan együttműködővé vált, amikor rájött, hogy nincs az az ügyvéd, aki kihozza őt a börtönből, ha nem köt valamiféle vádalkut.

– Itt fog bíróság elé állni? – kérdezem.

– Nem feltétlenül. Miután kiderült, hogy Natalie a régi kommunista pártot támogatta, a jelenlegi kormány nem volt valami boldog. Ők nagyon örülnének, ha Natalie-t és Iván Szívét is visszaszolgáltatnánk. És hogy kárpótolják Christian DeLuce-t, cserébe küldenek neki néhány muzeális drágakövet.

– Akkor végül minden jóra fordult, igaz?

Komoran néz rám, amitől elfog valami nagyon rossz érzés.

– Meggondoltam magam. Mégsem tartom jó ötletnek, hogy megszerezd a magánnyomozói engedélyt. Ez nem való neked – mondja. – Nem vagy elég kemény ehhez a melóhoz, és előbb-utóbb meg fogod öletni magad, ha folyamatosan ilyen helyzetekbe sodródsz. Nem bírom elviselni, hogy ez folyton ott lóg a levegőben. Biztonságban akarlak tudni. Hogy normális életet élhessünk. Vannak más tanítói állások is, amelyeket megpályázhatnál.

Szomorúan mosolygok, és nem nézek rá, mert akkor azonnal elsírnám magam. Megköszörülöm a torkom és megnyalom a kiszáradt ajkam, mielőtt megszólalok.

– Tudod, egyszer már voltam a menyasszonya egy olyan férfinak, aki pont ilyennek látott. Az ő fejében pontos kép élt arról, milyennek kéne lennem, és nem vette a fáradságot, hogy megismerjen, milyen is vagyok valójában. Neki egy feleség kellett, aki jól mutat egy üzletember mellett. Egy nő, akinek nincsenek túl mélyenszántó gondolatai, aki kellemes társaság és jó házigazda, ha ügyfelek jönnek vacsorázni. Ő is azt akarta, hogy dolgozzak tanárként, amivel elfoglalom magam, aztán jöjjenek haza és

legyek a lábtörlője, aki soha semmibe nem zavar bele. Akkoriban átmentem robotba, és nem is ismertem magamra.

Összeszedem a bátorságot, hogy a szemébe nézzek, mert akarom, hogy tudja, komolyan mondom, amit mondok.

– Szeretlek – közlöm, és ha az egész helyzet nem lenne ilyen szomorú, még fel is nevetnék, milyen arcot vág. Szóra nyitja a száját, én azonban visszatartom. – Ne, ne mondj semmit. Most én beszélek, és azt mondom, szeretlek, és majdnem mindent megtettem eddig, amit kértél tőlem, de azt nem engedem, hogy még egyszer az a nő váljon belőlem. Miattad sem. Ha nem tudod elfogadni, amilyen valójában vagyok, akkor az a te bajod. Nem az enyém. Nekem olyan férfi kell, aki támogat. Nem csak akkor, amikor kedve van, és amikor az könnyű.

Nick csak áll, és ujjával az ágy szélét piszkálja. Lógatja a fejét, miközben összeszedi a gondolatait. Aztán a szemembe néz,

tipikus zsarutekintettel, ami nem árulkodik semmiféle érzelemről.

– Az a baj, Addison, hogy eléggé úgy tűnik, én is szeretlek. És bármi másban boldogan támogatnálak. De az, hogy folyton veszélybe sodrod magad, bármiféle érthető ok nélkül, az számomra nem elfogadható. Nem élhetek olyan párkapcsolatban, amelyben éjjel-nappal aggódom érted. Épp elég nekem a saját állásom.

– Hát, akkor legalább tudjuk, hányadán állunk – mondom, és nem visszakozom. Nem értem, miért nem érzem azt a haragot, amit normál esetben egy ilyen ultimátum miatt éreznék. Csak azt tudom, hogy össze van törve a szívem.

– Azt hiszem, igen – feleli lágyan. – Nemsoká elküldenek.

Hazavihetlek?

Elmosolyodom, de nem hagyom, hogy kihulljon a könnyem. – Nem, Kate értem jön.

Nick bólint egyet és az ajtó felé siet. – Akkor majd találkozunk. Elfordulok, hogy ne lássam, ahogy elmegy.

Kate szívesen eljönne értem, de épp tanúvallomást tesz, és nem tud elszabadulni, úgyhogy felhívom Rosemarie-t, hátha ki tud segíteni. Beveszek egy újabb fájdalomcsillapítót, hogy valahogy elviseljem a hazafelé vezető utat. A sérülés és Nick is indokolja, hogy néhány napot némi gyógyszer okozta kábulatban töltssek el.

Rosemarie leparkol a házam előtt, és gyorsan kiszáll a kocsiból, hogy engem is kisegítsen. A mankóim kilógnak az ablakon, úgyhogy először azokat halássza ki, csak aztán nyitja ki az ajtót.

Észreveszek egy futót, aki egyenesen felénk közelít, és teljesen úgy néz ki, mint Savage. Semmi más nincs rajta, csak egy fekete sort, mellkasán csillog a veríték. Haja nedves, izmai bronzosan ragyognak a napfényben.

– Anyám, borogass – szólal meg Rosemarie.

– Engem is – teszem hozzá.

Kifordulok és leteszem a lábam a járdára, közben próbálok rájönni, miféle manőverrel tudnék felegyenesedni. Savage lassít és egészen közel jön.

– Segíthetek? – kérdezi.

– Nem bánnám.

Átkarolom a nyakát és szép lassan felegyenesedem. Savage megtart, amíg meg nem kapom a mankókat. Biztos, hogy valami nem stimmel az agyamban, mert csak most jut eszembe a nyilvánvaló kérdés.

– Mit csinálsz itt? – kérdezem. – Nincs neked saját környéked, ahol futkározhatsz?

Lép egyet hátra, hogy jobban lássak. – Ez az én környékem. Ott lakom, abban a házban. – Rámutat egy szemközti kis fehér házra, én pedig becsukom a szemem, és azt kérdezem magamtól, vajon tényleg azért

jöttem-e erre a világra, hogy mások kínozzanak.

– Értem – mondom. – Azt hiszem, kell egy újabb fájdalomcsillapító.

Felküzdöm magam a bejárathoz és úgy teszek, mintha nem hallanám a röhögését.

– Akkor majd találkozunk, szomszéd!

Table of Contents

<u>Prológus</u>	
<u>Első fejezet</u>	
<u>Második fejezet</u>	
<u>Harmadik fejezet</u>	
<u>Negyedik fejezet</u>	
<u>Ötödik fejezet</u>	
<u>Hatodik fejezet</u>	
<u>Hetedik fejezet</u>	
<u>Nyolcadik fejezet</u>	
<u>Kilencedik fejezet</u>	
<u>Tizedik fejezet</u>	
<u>Tizenegyedik fejezet</u>	
<u>Tizenkettedik fejezet</u>	
<u>Tizenharmadik fejezet</u>	
<u>Tizennegyedik fejezet</u>	
<u>Tizenötödik fejezet</u>	

Table of Contents

[Prológus](#)

[Első fejezet](#)

[Második fejezet](#)

[Harmadik fejezet](#)

[Negyedik fejezet](#)

[Ötödik fejezet](#)

[Hatodik fejezet](#)

[Hetedik fejezet](#)

[Nyolcadik fejezet](#)

[Kilencedik fejezet](#)

[Tizedik fejezet](#)

[Tizenegyedik fejezet](#)

[Tizenkettedik fejezet](#)

[Tizenharmadik fejezet](#)

[Tizennegyedik fejezet](#)

[Tizenötödik fejezet](#)